

Un fleac. Au ciuruit bugetul cinematografiei
Comisarul Miclovan a trecut de partea bandiților

România este cunoscută în lume prin film. Iar în ultimii ani a fost chiar foarte vizibilă datorită unei generații noi de cineaști care au împușcat câteva premii dintre cele mai tari. Deci filmul este un subiect periculos pentru România, pentru că există riscul ca lumea chiar să cunoască realități dureroase. Modul în care grupul celor mai de succes cineaști români a fost executat la ultima sesiune de concurs pentru finanțarea proiectelor cinematografice – din motivul de mai sus și nu numai – îl veți descoperi în

Pagina 3

Poezie și masaj
Adrian Păunescu își fezandează șuncile

Poet de factură amplă, versificator la metru, talent uriaș, totuși, Adrian Păunescu dă greutate literaturii românești contemporane. Ca să nu mai vorbim de poezia de mare angajament de pe vremea lui Ceaușescu, când Păunescu a dat tot ce-a fost mai bun, de la prinosul de recunoștință (cu zecile de kile) la limba cu măslina (rețetă proprie, cu mult sos). Acum, când lirismul a luat-o pe alte căi, mult mai suple din punct de vedere ideologic, maestrul simte nevoia să se trateze. Masajul la domiciliu face parte din terapia de integrare și eliminare a surplusului de poezie indigestă. Păi, cum să intri în literatura europeană sub sloganul „Nici șuncă fără piine, nici piine fără șuncă”?

Pagina 18

În căutarea tatălui lui Schroeder și în războiul mocnit cu Adrian Năstase,

ILIESCU TACE ȘI SAPĂ

T

Actul istoric de la 12 august 2004: Ion Iliescu întoarce armele de partea vizitatorului german doar pentru a dezlega cele trei mistere ale mandatelor sale: „Cine a tras la Revoluție?”, „Cine l-a împușcat pe Kennedy?” și acum, colac peste pupăză, și „Cine l-a îngropat pe tata cancelarului Schroeder și unde?”

În atenția ziariștilor din București:

Agencia de Monitorizare a Presei vă invită să participați la seminarul PROBLEME ECONOMICE ALE PRESEI. Vineri, 13 august, Hotelul Howard Johnson, Sala Florida (ora 15,00).

Teme: Ghidul drepturilor salariatului pentru ziariști, contractul colectiv de muncă la nivelul ramurii mass-media.

Lector: Mihaela Enache, avocat, expert al Uniunii Naționale a Federațiilor Sindicale din Mass-Media.

Contact: Liana Ganea: 0723.306.308, 315.23.13, liana@mma.ro.

Proiect finanțat prin Programul PHARE – Societate Civilă.

Așezămîntul cultural

(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACȚIA:
Ștefan AGOPIAN
Ion BARBU
 Redactor-sef adj.: **Marius BORȚEA**
 Redactor-sef: **Doru BUȘCU**
 Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Răzvan CUCUI
 Birou Investigații: **Marius DRĂGHICI**
 Secretar general de redacție: **Gabriel DROGEANU**
 Consilier tehnic: **Florin IARU**
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
 Șef Birou Investigații: **Cornel IVANCIUC**
Augustin JULEA
 Redactor artistic: **Octav MARDALE**
 Redactor-sef adj.: **Liviu MIHAIU**
 Șef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
 Șef Birou Distribuție-Amuzament: **Viorel MOȚOC**
Dragoș MUȘAT
 Grafician: **Bogdan PETRY**
 Secretar de redacție: **Dan STANCIU**
 Birou Investigații: **Iulian TÂNASE**
 Șef Birou Social-Politic: **Mircea TOMA**
 Reporteri: **Alexandru CAUȚIȘ, Alexandru DUTU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VÂRZARU**
 Șef Secție Moravuri Ușoare: **Dragoș VASILE**
 General Manager: **Sorin VULPE**
și cititorii noștri, care sînt la fel de inteligenți ca noi.

Marketing Director: **Sorin AXINTE**
 axu@catavencu.ro
 PR&Events Manager: **Laura IVĂNCIOIU-IONIȚĂ**
 laura@catavencu.ro
 Promotion Manager: **Roxana BODEA**
 roxana.bodea@catavencu.ro
 Traffic: **Ioana Ingrid WEINERICH**
 ioana@catavencu.ro
 Coordonator distribuție: **Cristian DOMNIȚEANU**
 cristi@catavencu.ro

Design: © 2002 Concept Multimedia – **Viad ARGHIR & Florin IARU**
 Tehnoredactare: **Corina MIȚĂ**

Comenzi publicitare la
Publimedia International
Mircea Ionescu – sales manager
 021.305.32.40
 mircea.ionescu@mpg.ro
Raluca Mohora – senior sales manager
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL,
 Tel.: 021.205.72.00;
 Fax: 021.223.21.00
Abonamente prin Rodipet S.A.
 Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Cățavencu

ADRESA REDACȚIEI:
 Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, București
 Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
 Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597

Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista *Academia Cățavencu* în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Internet: <http://www.catavencu.ro>
 E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, șmenuri, sușar

La Fundeni au început să se tulbure apele cu ocazia alegerilor pentru direcția spitalului. Altfel spus, omul ministerului, profesorul călător Tulse, ca orice șef sub mandatul lui Ilescu, și-ar mai dori un mandat, încercând să organizeze astfel totul încât ceilalți profesori din „opозиție”, Irinel Popescu și Mihai Voiculescu, să nu prea conteze. Și, ca orice om de putere, nu se va sfini să cheltuiască mult pentru asta (pe lângă ce-a cheltuit până acum).

Legea braconajului piscicol a fost redactată la Direcția de Piscicultură și Acvacultură din Ministerul Agriculturii și a fost contrasemnată „ca primarul” la pachet cu alte șapte legi cu porumb și animale în „vederea pachetului necesar integrării europene”. În urma campaniei din presă, legea va fi modificată și va intra spre revotare la începutul lui septembrie, când parlamentarii adormiți vor veni și bronzăți din vacanță. Inițiatorul ocult al modificării criminale a Legii Fondului Piscicol nu a fost încă depistat, dar este dat în urmărire generală (suspect: un deputat PSD).

Un Congres internațional al proprietarilor de păduri, care a început la Paris, pe 6 august, a umplut din nou de căcăreze imaginea României în lume. Asta pentru că în locul proprietarilor au venit cadriștii Romsilva, regie care nu face altceva decât să prelungească controlul statului asupra

proprietății. Spre oroarea francezilor, la Paris s-au deplasat directorul tehnic al Romsilva, Mihai Daia, fost consilier general al PSD pe București, și Ion Machedon, șef Serviciu strategie și, până în '89, unul dintre adjuncții lui Nicu Ceaușescu pe probleme UTC, cât și șefele lor de cabinet, aceste mume ale pădurii care umblă creanga prin Europa pe banii noștri.

Măcelul cinegetic din Maramureș este în plin sezon. Frigidierul șefului AVPS Borșa, Marian Timiș, zis Hău, este burdușit cu carne de urs și capră neagră. Deși Vasile Pop, șeful poliției locale, deține dovezi că Hău este principalul vinovat pentru exterminarea caprei negre, n-a întreprins nimic pentru a-i trage un glonț în picior și a-i expune scalpul la gaza de perete. Dintr-un total de 600 de exemplare, masivul Rodnei mai deține doar 6 capre negre. Complicele lui Hău este generalul Pavel Abraham, șeful Agenției Antidrog, care are o stână de 500 de oi la Borșa. Hău a cumpărat cabana geologilor de la Fântâna Stanchii, din rezervația Ciungii Bălăsânii, din Munții Maramureșului, unde braconează la urs, împreună cu această caricatură a poliției care este Abraham.

Ioan Talpeș s-a mutat de la Cotroceni în Palatul Victoria, cu tot cu șefa lui de cabinet, Georgeta Blaj. Pe Georgeta, care este ofițer acoperit, i-a lăsat-o moștenire Dorin Marian,

Petre Daea, finul tatălui Danei Năstase, un știulete record ales în fruntea Agriculturii de către fiul socrului Danei Năstase

căruia i-a făcut-o cadou Vasile Ionel. Marea ei calitate este că vorbește neîntrebată. O dată s-a lăudat că știe câte persoane fac obiectul urmăririi informative a Direcției de protecție și supraveghere militară.

Organizația PSD Satu Mare este între ciocan și nicovală. Pe Ciocan îl cheamă Gheorghe și este fostul prefect al județului, astăzi vicepreședintele Consiliului Județean, iar ni-

covala este electoratul care a sancționat PSD-ul la alegeri, din cauza lui Gheorghe Ciocan. În ciuda naivității pe care și-o joacă perfect, fostul prefect Ciocan este un șmecheraș tipic al zilelor noastre. El este în stare să-ți promită și un elicopter, dar când să-ți dea ce a promis, îți arată o libelulă și zice că e elicopter. Asta în cel mai fericit caz, pentru că, de obicei, când e să-și respecte cuvântul, Ciocan

se dă la fund cu lunile și nu mai răspunde la telefon, chiar dacă se prăbușește cerul peste țară.

Acciduzzu

Legendă

☞ *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
 ☞☞ *bârfă cu parfum de credibilitate*
 ☞☞☞ *bârfă-beton*

Bula demnitarului

CATEGORIA EMIL BOBU

Marian Opreșan (președinte CJ Vrancea): „Dacă Antonie Iorgovan este părintele Constituției în țara asta, atunci părintele votului preliminar e Marian Opreșan.”

Ilie Plătică Vidovici (senator PSD): „Programul meu constă în a face azi mai bine decât ieri și a face mâine mai bine decât astăzi.”

Cornel Bădoiu (deputat PSD): „Voi spune cum se rezolvă problemele cu care se confruntă populația, cum este cea a sărăciei.”

CATEGORIA ACESTE CUVINTE NE DOARE

Petre Daea (ministru Agriculturii): „Eu vorbesc cu plantele și cu stropii de ploaie. Imediat cum le văd, le întreb cât a plouat, pe unde și dacă a făcut bine sau rău.”

CATEGORIA CU DUȘ-ÎNTORS

Adrian Năstase (prim-ministru): „Dușul acesta rece al alegerilor locale, într-o perioadă fierbinte de vară, a fost chiar util. Nu vreau să spun că a fost util.”

CATEGORIA TONȚI, OAMENII PREȘEDINTELUI

Dan Iosif (consilier prezidențial): „Un fost bișnițar într-o economie de piață nu se plictisește.”

CATEGORIA TAUTOLOGIA STRICĂ OMENIA

Despina Neagoe (purător de cuvânt al guvernului): „Un plus de eficientizare înseamnă un plus de eficientizare.”

CATEGORIA PALATUL TVICTORIA

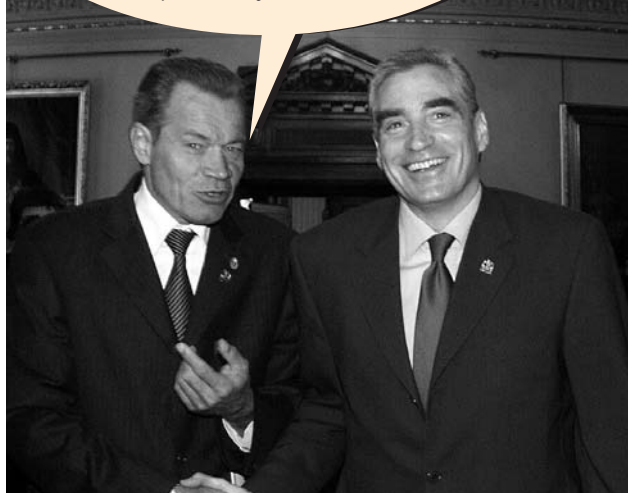
Theodor Stolojan (președinte PNL): „Adrian Năstase ocupă televiziunea publică de dimineața pînă seara, ori ca premier, ori ca șef de partid. Cînd nu-i sare peștele în barcă, face un clip electoral cu Bush.”

CATEGORIA GÎNDITUL DE-A BUSHELEA

George W. Bush (președintele SUA): „Teroriștii caută noi metode de a distruge America, dar și noi facem la fel.”

Întunericitul

Petrică, ție pot să-ți spun, că doar am fost împreună la furat... Revoluția. Nu știu dacă fi-miu ăsta cu drogurile e sînge din sîngele meu. Că de gîndit e clar că nu gîndim la fel. Adică ca să faci bani de ce trebuie neapărat să vinzi ceva, fie și cocaină? Asta mi se pare deja muncă!

Dan Iosif, un băiat urcat de jos spre balcoanele cu blugii puși la uscat din Floreasca. Și Petre Roman, un băiat coborît de sus, din mansardele cu petreceri de altădată cu salam de Sibiu și Pepsi din Primăverii.

Centrul Național al Cinematografiei sau De ce n-are Ursul de Aur coadă

Doamnelor și domnilor, stimate spectatori, bună seara! Pe durata acestui film documentat, de animație extremă și multă animozitate, vă rugăm să nu vă închideți telefoanele mobile și, în schimb, să deschideți bine ochii. Vă mulțumim. În legătură cu fondurile de finanțare și modul de repartizare a acestora la concursul de selecție a proiectelor cinematografice din luna iunie 2004, concurs organizat de CNC, ar fi mai multe scene penibile de vizionat.

Scena 1: Avem o sută de miliarde, cum procedăm?

Într-o notă, din 21 mai 2004, a directorului general al CNC, Decebal Mitulescu, se spuneau următoarele: „Având în vedere bugetul de venituri și cheltuieli al Fondului cinematografic pentru anul în curs, rezultă că la actuala sesiune de concurs pot fi acordate credite financiare rambursabile în valoare totală de cca 100 de miliarde lei (observați, vă rugăm, acest pervers „cca!“ – n.n.). Conform Regulamentului de concurs și în funcție de fondurile existente, suma totală de cca 100 de miliarde de lei va fi repartizată astfel:

- pentru categoria filmelor de lungmetraj de ficțiune de debut regizoral: o sumă totală de minimum 18 miliarde de lei;
- pentru categoria filmelor de scurtmetraj de ficțiune: o sumă totală de minimum 15 miliarde de lei;
- pentru categoria filmelor de lungmetraj de ficțiune: o sumă totală de minimum 67 de miliarde de lei.

Ca urmare a alocării fondurilor în baza criteriilor stabilite prin Regulamentul de concurs rezultă că vor putea beneficia de credite financiare 8 proiecte de filme de lungmetraj de ficțiune, din care 2 proiecte vor fi la categoria debut regizoral, precum și 8 proiecte de filme de scurtmetraj. “Ce credeți că s-a întâmplat până la urmă?

Scena 2: Primele ilegalități & deturnări de fonduri

În realitate, în această realitate îndoielnică, comisia de selecție a CNC a aprobat 4 filme de lungmetraj de ficțiune (în loc de 6), 6 debuturi în lungmetraj (în loc de 2) și 11 scurtmetraje (în loc de 8). Astfel, regulamentul de concurs a fost, desigur, încălcat. Debuturile în lungmetraj nu mai primesc câte 9 miliarde, ci numai 3 miliarde. În schimb, celelalte 4 lungmetraje (altele decât cele de la categoria debut) beneficiază de un buget uriaș, de 16,75 miliarde de lei fiecare. Regulamentul este încălcat și în ceea ce privește scurtmetrajele, din moment ce legea prevede o cotă de minimum 20 la sută din totalul sumelor alocate, iar în Nota CNC este prevăzută o cotă de doar 15 la sută. Asta în condițiile în care comisia a aprobat 11 proiecte în loc de 8.

Scena 3: Comisia + criteriile = love

Până anul trecut inclusiv, proiectele cinematografice trebuiau să treacă de un filtru numit Colegiul Consultativ al CNC, a cărui componență era suficient să o lecturezi pentru a-ți lăsa un gust amar, de pop-corn expirat. Componența acestui colegiu era următoarea: Andrei Blaier, Fănuș Neagu, Sergiu Nicolaescu, D.R. Popescu, Petre Sălcudeanu, Ecaterina Oproiu, Geo Saizescu și Ioan Cărmăzan. În urma concursului de anul trecut, când cinci proiecte aparținând membrilor Colegiului au ieșit câștigătoare, a ieșit mare scandal și Colegiul a fost nevoit să-și dea obștescul happy-end. Pentru sesiunea de anul acesta, CNC a emis un regulament care zice că, de data aceasta, selecția proiectelor cinematografice se realizează de către o comisie formată din 5 membri. La stabilirea componenței nominale a comisiei de selecție – zice alin. 3 al Art. 11 din Regulament – se vor avea în vedere următoarele criterii:

- Fiecare din uniunile și asociațiile prevăzute la alin. 2 (adică primele trei organizații de cinești și primele două organizații ale producătorilor și distribuitorilor, în funcție de numărul total al membrilor cotizații) va avea câte un reprezentant în comisie;
- Dintre membrii comisiei, cel puțin 2 trebuie să fie profesioniști (scenariști, regizori) care au participat la realizarea unui proiect cinematografic de succes în ultimii ani (s.n.);
- Din cadrul comisiei de selecție vor face parte profesioniști care au realizări notabile în domeniul filmelor de lung și scurtmetraj (s.n.);
- Nici un membru al comisiei nu poate participa, în nici o calitate, la un proiect cinematografic înscris în sesiunea respectivă de concurs (cum s-a tot întâmplat în anii trecuți!).

Scena 4: Comisia – nume și prenume, mai puțin renume

În atari condiții, comisia de selecție a avut următoarea componență: Florin Mihăilescu (UCIN), Ioan Cărmăzan (Uniunea Autorilor și Realizatorilor de Film), Dinu Tănase (Uniunea Producătorilor de Film și din Audiovizualul românesc), Radu F. Alexandru (Uniunea Realizatorilor și Creatorilor de Film și Audiovizual) și Bogdan Dumitrescu (Asociația Cineaștilor, nou înființată). Conform precizărilor din regulament, s-ar putea înțelege că regizorul Ioan Cărmăzan, de pildă, ar fi participat, în ultimii ani, la realizarea vreunui proiect cinematografic de succes, „de succes“ fiind acel film care aduce spectatori și încasări mari în comparație cu altele, inclusiv prezențe și premii la festivaluri din străinătate. Să luăm filmul lui Cărmăzan, *Raport despre starea națiunii* (2004), și

Sergiu Nicolaescu, un regizor foarte cunoscut pe care Revoluția l-a transformat într-un senator foarte oarecare

să numărăm: 1.052 spectatori, difuzare externă – ioc, premii – ioc, difuzare la TV – ioc. (Spre comparație: *Filantropica* lui Nae Caranfil a avut, în România, 113.302 spectatori, a fost difuzat în Franța și a luat o căruță de premii internaționale; filmul lui Cristian Mungiu, *Occident*, debut, 2002, a avut 53.157 spectatori, a fost selecționat la Quinzaine des Réalisateurs, Cannes, 2002, și a luat o căruță și mai mare de premii.) Despre *Damen Tango* al lui Dinu Tănase nu ar fi prea multe de zis și nici despre Radu F. Alexandru, un scenarist mai curînd mediocru.

Scena 5: Câștigătorii din 2004

Unul dintre ei se numește, oarecum previzibil, **Sergiu Nicolaescu**. Acest baron – nu local, ci național – al cinematografiei românești, părintele *Matrix*-ului călare pe cal, a ieșit câștigător și anul acesta, ca și în 2003, cu două proiecte: lungmetrajul *15*, scenariul: D.R. Popescu și Sergiu Nicolaescu, regia: Sergiu Nicolaescu, producător: Cine TV Film, firma aceluiași Sergiu; și scurtmetrajul *Medalion Amza Pellea*, scenariul: Sergiu Nicolaescu, regia: Ionuț Giurgiuică, producător: aceeași Cine TV Film. Un alt câștigător îndoielnic este **Cristina Nichituș** (scenariul și regia), cu lungmetrajul *Și... totul era nimic*. Doamna Nichituș este decan al Facultății de Film și Televiziune din UNATC și filmele sale precedente (în număr de trei) sînt greu de văzut. **Radu Gabrea**, al cărui ultim lungmetraj, *Noro* (2002), nu a strîns mai mult de 7.300 și ceva de spectatori, a câștigat, împreună cu Copel Moscu, regia proiectului *Călătoria lui Gruber*, al cărui scenariu este scris de **Eugen Uricaru**, președinte al Uniunii Scriitorilor și secretar de stat în MAE.

Scena 6: Nedreptățiții concursului CNC

Cu scurtmetrajul *Un cartuș de Kent și un pachet de cafea*, **Cristi Puiu** a câștigat, anul acesta, Ursul de Aur la Berlin. Ei, și? Cu *Marfa și banii* (lungmetraj, debut, 2001), Cristi Puiu a luat o grămadă de

premierii, inclusiv în România. Ei, și? Proiectul de lungmetraj al lui Cristi Puiu, depus la CNC, pentru sesiunea din iunie (despre care Mircea Toma spune că este genial!), a fost respins. Cărmăzan – tocmai el – i-a dat lui Puiu nota 4 pe linie (la 1) Interesul și impactul asupra publicului; 2) Originalitatea subiectului; 3) Calitatea scriiturii și a redactării; 4) Elemente vizuale – posibilitatea transpunerii cinematografice; 5) Potențialul de reprezentare pe plan internațional; 6) Potențialul comercial; de la Bogdan Dumitrescu, Puiu a luat 6 de 5; de la Florin Mihăilescu, 6 de 6; de la Radu F. Alexandru, 6 de 8, iar de la Dinu Tănase 2 de 9 și 4 de 10. Nici **Hanno Höffer**, un specialist al scurtmetrajului, n-a avut prea mari șanse în fața juriului. Lui Hanno nu i-a folosit la nimic că *Ajutoare umanitare* (2002) a bătut festivalurile în lung și-n lat și a obținut Premiul Canal+ (Clermont Ferrand) și Marele Premiu al Filmului de Scurtmetraj (Cottbus) – dacă juriul lu’ Pește a zis nu, na rămas. Regizorul **Thomas Ciulei** n-a făcut nici el excepție de la această regulă strîm-bă, deși ultimul său scurtmetraj, *Asta e*, a petrecut mult timp pe la festivaluri, în străinătate, a fost difuzat pe Yle Finlandia, ZDF și Arte, a luat premii (Marele Premiu la Florența – Cinema dei Popoli, 2002, Rembrandt de Argint la Amsterdam și altele), dar dacă juriul n-a fost de acord cu toate acestea, n-a fost și gata.

Scena 7: În loc de epilog

În anul 2000, în România nu s-a produs nici un lungmetraj de ficțiune sută la sută românesc, doar 11 coproducții, și acelea minoritare. Situația a început să se schimbe un an mai târziu: 6 producții autohtone în 2001, 8 în 2002, 7 în 2003. În timp ce, în afara cinematografeilor, scandalurile legate de finanțările CNC se țineau lanț, pe ecrane, filmele românești erau văzute de doar 5 la sută din numărul total de spectatori români (în 2001), de 11,8 la sută în 2002 și de numai 3,9 la sută în 2003. Anul trecut, printre primele 20 de filme (în funcție de numărul de spectatori realizat) nu figura nici un film româ-

nesc. La fel se întîmplase și în 2001. A fost nevoie ca Mediapro Pictures să producă *Garcea și oltenii* pentru ca, în 2002, acest film să se lăfaie în top, cu 246.698 de spectatori, urmat la oarece distanță de *Omul păianjen* și *Stăpînul inelelor (Frăția inelului)*. La noi, foarte vizionată este, an de an, frăția șmenului.

Tara te vrea prost

Avem în față o decizie bolnavă. Dar ce anume boală e, nu e la fel de limpede. Anul trecut, după ce un grup de cinești a reclamat caracterul vicios al funcționării sistemului alocării banilor pentru film, CNC a dat curs criticilor și a modificat regulamentul. În bine, rezultatul fiind dramatic. Exagerăm? Ce, n-au apucat și tinerii la tort? (Asta a fost una dintre criticile de anul trecut.) Ba da, și chiar pe deasupra. Ce, nu sînt criterii transparente? Ba bine că nu: atît criteriile cît și notele acordate sînt accesibile concurenților. Păi, și-atunci, care-i problema? Cine poate să pună în lumină un criteriu al vicierii rezultatelor? Ei bine, s-a găsit: nici unul dintre cineștii care au organizat protestul de anul trecut nu a fost iertat dacă a avut filme remarcate internațional. 4 dintre cei mai premiați regizori sau scenariști sînt eliminați în ciuda evidenței strigătoare la cer. Pentru a rotunji criteriul, este îmbrăcat în aur (sume mult mai mari decît prevedea regulamentul) gurul găștii, Sergiu Nicolaescu. Care, chiar dacă are un palmares respectabil pînă în 1990, de atunci a produs doar găuri negre. Mesajul este limpede: ciocu’ mic, băieți; dacă vreți să ciuguliți, trebuie să vă închinați la senior. Valoarea este dușmanul, câștigătoare e obedi-ența. Paradigma cinematografiei dinozaurului Nicolaescu este identică cu cea a României pesediste. Și ajunge să cităm cazul Justiției, unde sînt hărțuiți fix cei care s-au ridicat împotriva sfinților: Budușan, Lele, Ciucă, Florea.

Biurul de Investigații

Ești VOT cu mine, sînt OM cu tine

Șeful Inspectoratului Teritorial de Muncă Bistrița-Năsăud, Grigore Rusu, a fost reactivat de celula de propagandă a PSD-ului local. Cel care, în scurta perioadă cînd fusese numit de Năstase la cîrma județului, și-a cîștigat repede numele de „prefectul «ce p... meal»” a reușit să se re-marce imediat prin interzicerea unui spectacol al actriței Ada Milea, decizie luată cu sticla de whisky într-o mină și kentanul în alta. Mai nou, principala misiune a spurcatului la gură este de a găzdui în cîrciuma „Liliacul”, pe care o păstorește, diverse evenimente culturale precum Miss Piranda 2004. Miza afacerii o reprezintă miile de voturi pe care rromii lui Nicolae Păun, șeful Partidei, le vor da PSD în toamnă pentru burțile de vin și mîncare adunate.

Mult mai mult ca prefectul

Fostul prefect al județului Bihor, Aurel Tărău, cunoscut mai mult pentru paternitatea fiului său, Adi Tărău, cel poreclit de ziariști „Printșorul contrabandei cu petrol”, consideră că a stat destul pe tușă. Așa cum declară recent în cadrul unei conferințe de presă la umbră, la o bodegă din oraș, Tărău crede că și-a ispășit cu vîrf și îndesat pedeapsa. Pe bune (și nu glumim), o pasărică ne-a șoptit chiar că Aurel Tărău ar fi spus cu lacrimi în ochi: „Visul meu cel mai mare este să îl aduc înapoi pe Adi în țară și să îl fac prefect!”. Lucru deloc imposibil dacă ținem cont că pe numele lui Adi, autoexilat în State, poliția nu a emis nici măcar un mandat de urmărire internațională.

Cine e antiradar e împotriva noastră!

Poliția ar trebui să se autosizeze, să se autoaresteze și să se autocon-fiște. Asta dacă ne luăm după acțiunile recente ale agenților de circulație. Dacă aveți un detector de radar, mai bine zis dacă aveți un detector de radar, știți despre ce vorbim. Ultima mare acțiune a polițailor de drumul mare este să te oprească nu dacă ai depășit viteza, ci dacă ai fost detectat cu un detector de radar. În loc să se bucure că respectă limita de viteză, băieții te somează să le dai scula cu pricina pentru că nu e legal să știi unde e radarul: dar, stimate polițiști, voi de ce scrieți pe șosele „Atenție, radar!”? Și de ce purtătorii de cuvînt dau zi de zi locurile unde sînt parcate radarele pe la toate posturile de radio? Pentru ca să reducem viteza, fapt realizabil și pe banii noștri, cu detectoare de radar care, dacă nu știți, domnilor polițiști, se vind legal! Poate că cineva de la Circulație ar trebui amendat pentru port ilegal de creier, că doar ideea cu confiscarea antiradarelor nu în creier s-a născut!

Platon și Aristotel
antiradarizînd cu zel

Aceleste interviuri au fost adevărate, sînt reale și vor fi autentice

TOCACI și GHIȚIU, oamenii lui Gigi

Cuplul Tocaci-Ghițiu se poate numi cel mai avantajos transfer de jucători pentru nea Gigi, acest Becali al politicii românești. Partidul Noua Generație a reșapat doi foști parlamentari, doi foști politicieni și merge tot înainte pe drumul neabătut trasat de Dan Pavel, cel mai bine plătit om de imagine mică din politica mijlocie.

Prețul lui Tocaci

Reporter: Cît?

Emil Tocaci: Absolut nici un leu. Nu am primit nici un leu.

Rep.: Urmează să treceți pe la casierie, pe la avans și lichidare?

E.T.: Nu e în discuție chestia asta.

Rep.: Dar de ce ați venit?

E.T.: Îl aveam aici pe prietenul meu Paul Ghițiu, care mi-a prezentat în așa fel lucrurile, încît eu, neavînd nici un fel de activitate timp de trei ani și jumătate și avînd dorința să mă pot exprima într-o ambianță de partid politic și, totodată, constatînd că aici nu se poate vorbi de gesturi ilegale, pentru că eu am plecat din viața politică pentru că am fost scîrbit de o serie întreagă de ilegalități și nu așa am înțeles viața politică, m-am îndreptat spre acest loc, negîndind la o altă eventualitate. Acum vreau să fiu clar și nu vreau să fiu taxat ca un ipocrit... eu nu spun că nu aș vrea să fiu un om bogat, aș vrea, dar nu vreau...

Rep.: Cred că ați fost un fraier la domnul Gigi...

E.T.: Nu vreau să fac politică contra cost.

Rep.: Și-a cumpărat partid și funcție de președinte.

E.T.: Nu a cumpărat, dom'le, nimic, partidul a fost preluat! Aș vrea să mă înțelegeți că am avut trei mandate succesive, din mai '90 pînă în decembrie 2000, și aș fi putut să fac și eu ceea ce au făcut mulți colegi de-ai mei, dar nu am putut sufla să profit de poziția mea. Dacă aș fi făcut-o, nu mai puteam ataca pe nimeni.

Costurile pentru Ghițiu

Rep.: Cît costă un Ghițiu?

Paul Ghițiu: Nu știu asta, dar dacă am nevoie de bani, apelez la el ca la un prieten, nu ca la un șef

de partid sau la un om care plătește. Nu am cerut nimic! Dacă aveți timp să vă uitați pe ceea ce am scris eu în ultimul timp, veți vedea că m-am axat pe o dimensiune creștină, națională... eu cu un grup am realizat un studiu sociologic pentru Gigi Becali și partidul dumnealui, după care m-a chemat la Marriott și mi-a propus să intru în partid. Astfel am ajuns în PNG. Nu am cerut nici un ban, este adevărat că el s-a oferit să mă remunereze, datorită faptului că avea nevoie să stau permanent la partid, iar eu mi-am lăsat deoparte alte lucruri. Dacă am nevoie, pot să mă duc și să cer 100.000, pe care prietenește mi-i dă, pe care pot sau nu să-i dau înapoi, sau pot să nu-i cer nimic. Nu e o relație contractuală. Nici eu, nici Emil nu am ieșit din Parlament cu bani sau cu firme... cred că ni se poate acorda o îngăduință de credibilitate.

Becali, extrem,

dar extrem de inteligent

Rep.: Cum e să faci imaginea unui prostovan, domniile voastre care v-ați caracterizat cum v-ați caracterizat.

P.G.: Cunoscîndu-l îndeaproape, știu că sînt diferențe de structură, diferențe de cultură, sînt multe diferențe, dar sincer, Gigi Becali nu e un prostovan, e un personaj extrem de inteligent. Este însă o apariție mai deosebită în politică, fiindcă el vine și spune tot ce gîndește. Și eu și alții îi reproșăm asta, iar el spune: „Ce să fac? Să mint?”. Nu, dar nu e bine să spui tot ce gîndești... s-ar putea ca ideea de azi să nu mai fie bună mîine.

Rep.: Sinteți dăunători fiindcă îi stricați mintea!

P.G.: Nu, noi nu-i pervertim mintea... mintea e o chestie desul de complicată. Gigi Becali a tră-

Emil Tocaci (ex-PNL) și Paul Ghițiu (ex-UFD), două transferuri de senzație care l-au costat pe Gigi Becali mult mai puțin decît achiziționarea lui Pădureț de la Sportul Studentesc și a lui Aliuță de la Șantior Donețk

it altfel de viață. El nu a trăit niciodată într-o structură. El a funcționat pînă în '90 la o turmă... nici o problemă, asta povestește el: pășteam, mulgeam oile, seara făceam un duș și mă dădeam cu parfum și plecam la disco... asta este... s-a trezit cu bani în '90, are bani, asta e. Nici partidul nu l-a cumpărat. A venit partidul la bani. A și scăpat de mulți care veniseră numai pentru bani, însă gîndiți-vă la fondurile și oamenii care vor construi un partid, o alternativă reală. Cam 90% din cei înscriși acum în PNG nu au mai făcut politică. Eu am fost surprins cum Becali a reușit să atragă astfel de oameni într-un an în care lumea nu vine la vot.

Rep.: Nea Gigi cu banul atrage!

P.G.: E toată plaja... și pentru bani, și pentru a-i lua banii, și pentru buna lui credință, dar unde nu există toată plaja?

Șmecherii și inocentul

Rep.: Cum e să mergi la Gigi la ordine?

E.T.: Nu mi se dau ordine! Iar eu nu le-aș primi! Se discută ce se discută și hotărăște Gigi Becali. Dar eu vreau să fiu sincer pînă la capăt.

Rep.: Pînă unde poate merge sinceritatea?

E.T.: Pînă unde vreți.

Rep.: Pînă la moarte!

E.T.: Poate să meargă! Nu am nimic de pierdut!

Rep.: Totuși, ce căutați aici?

E.T.: Dom'le, noi cu cine am vorbit aici? Nu înțelegi nimic!

Rep.: Conștiința asta a dumneavoastră nu zice: bă, Emile, cum stai, bre, cu oierul, tu, politician cu stagii vechi?

E.T.: Conștiința mea, dom'le... nu vreau să fiu indiscret și rău cu unii politicieni sau cu ziaristi, dar de ce nu m-ați întrebat

cînd eram în Parlament: cum stai, dom'le, alături de X care știu toți cît a furat? Nu-l apăr pe Becali acum.

Rep.: Deci, cu conștiința, nici o problemă!

E.T.: Stați puțin, eu credeam că v-am răspuns...

Rep.: Nu poți da într-unii ca să-l scuzi pe altul!

E.T.: Avem unele dificultăți de comunicare. Unde credeți că e locul unui politician onest ca mine? Alături de niște escroci sau alături de un naiv, insuficient instruit?

Rep.: Dar trecerea dumneavoastră din partid în partid nu e lipsită de imoralitate?

E.T.: Eu am trecut prin partide aflate pe aceeași parte a eșichierului politic, mai mult, toate s-au dizolvat acum în PNL.

Idei

Rep.: De la hermeneutica cu Vosgianian la oieritica lui Gigi...

E.T.: Eu cred că trebuie să fiu acolo unde e nevoie de mine! PNG-ul are nevoie de noi, de ce? Noi îi sîntem utili PNG-ului prin experiența noastră. Iar legat de cine dă ordine în partid... i-am spus: Gigi, democrația este pentru societate, pentru partid e nevoie de un set de principii pe care să le aplicăm și în funcție de care să ne judecăm. În rest, e asumarea responsabilității. Noi îi spunem ce credem, iar Gigi ia decizia. Că sîntem de acord sau nu, asta e. La Vosgianian sau la Gigi, la fel.

Rep.: Ați simțit că Gigi a preluat vreo idee de la dumneavoastră?

P.G.: Noi doi stăm și gîndim ieșirile în presă. Uite, noi facem ce vrem în chestia asta. Gigi nici nu știe ce am spus noi la ultima conferință de presă.

Eugen ISTODOR

Pentru monumentul unei femei monumentale

Motto: „Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să știu că s-a limpezit lumea”

Elisabeta Rizea

Cine este Elisabeta Rizea și cui folosește acest monument

Născută în Domnești-Muscel, Argeș, strașnica femeie care-și făcea cruce cu limba în cerul guri în timpul anchetei a fost arestată prima dată în 1949 și anchetată de Securitate pentru că a sprijinit activ „banda teroristă Arsenescu-Arnăuțoiu”. Grupul de partizani, de fapt eroi ai rezistenței anticomuniste, supranumit „Haiducii Muscelului”, ajutați de Elisabeta Rizea, soțul ei Gheorghe și fiica sa, cît și de către majoritatea sătenilor din Nucșoara (familiile Arnăuțoiu, Jubleanu și Chirca au fost familii care s-au sacrificat aproape în întregime), a fost fondat de un fost colonel al Armatei Regale, Gheorghe Arsenescu, împreună cu locotenentul Toma Arnăuțoiu, și a activat între anii 1949-1958 pe versantul sudic al Munților Făgăraș, Iezer și Leaota. Toți luptătorii, inclusiv comandanții acestora, au fost uciși în lupte, s-au sinucis sau au fost executați de Securitate, ultimii în anul 1962. Elisabeta Rizea și soțul ei au fost arestați prima dată

în 1949, anchetați și bătuți de Securitate. Eliberată în 1956, a continuat să-i ajute pe partizani. După doi ani a fost din nou arestată și condamnată la moarte, pedeapsă comutată la 25 de ani de muncă silnică. A fost eliberată în 1964 și a murit în 2003, după ce a fost vizitată de către Regele Mihai I și președintele Constantinescu. Urmăriți de vorbele sale: „Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să știu că s-a limpezit lumea”, încercăm să-i onorăm această ultimă dorință, dar și pe acele femei care au luptat umăr la umăr cu bărbații lor, uneori cu arma-n mână, murind în închisoare sau în munți: Arnăuțoiu Laurenția, Plop Maria, Chirca Elena, Maria Jubleanu, Tomeci Elisabeta. Monumentul propus să ia locul statuii lui Lenin în Piața Presei Libere este nu numai o simplă statuie a unei femei-simbol al luptei populare împotriva comunismului sau un exemplu de verticalitate pentru toți ziaristii care trec pe lângă el, ci și o satisfacție profund umană că, cel

puțin o dată într-o sută de ani, se face un pic de dreptate.

Liviu MIHAIU

Dare de seamă asupra chetei naționale

Dragi cititori, dragi finanțatori, după atîta amar de vreme în care s-au făcut liste de susținători intelectuali și politici, reportaje și emisiuni la TVR 1, toșcouri la Antena 1, știri la PRO TV, apeluri în presa de provincie și centrală, discuții cu administrația locală și centrală, ba chiar mitinguri oficiale cu primarul general al Capitalei și cu prim-ministrul, în contul Așezămîntului Cultural s-a acuat pentru construcția monumentului Elisabeta Rizea suma de 366 de milioane de lei (11.000 \$). Asta în timp ce pentru sărbătorirea morții domnitorului „degrabă vărsătoriu de sânge nevinovat”, Ștefan Cel Mare, statul nostru a cheltuit peste 100 de miliarde de lei. Din acești bani strânși din batistele donatorilor noștri s-au „deturnat” 150 de milioane de lei pentru renovarea monumentului „Haiducii Muscelului” („banda” anticomunistă din Munții Făgăraș, Iezer, Leoata pe care Elisabeta Rizea a ajutat-o), bani pe care Așezămîntul i-a donat spre cuvioasă folosință Asociației Foștilor Deținuți Politici din Cămpulung Muscel prin OP 102/11.05.2004. Vă informez că nu ne vom lăsa, chiar dacă va trebui să așteptăm schimbarea regimului. Mulțumim tuturor celor care cred că, cel puțin o dată la o sută de ani, se face un pic de dreptate.

Radio România Cultural

Teatrul Național Radiofonic

Prezintă spectacolul lectură

Povestea Elisabetei Rizea - Mărturii

Scenariul

Rodica Mandache

Redactor

Costin Manoliu

Regia

Atila Vizauer

Distribuția

Elisabeta Rizea

Rodica Mandache

Laurenția Rizea

Dorina Lazăr

Irina Nicolau

Rodica Negrea

Premiera radiofonică 16 august 2004, ora 20:15
RADIO ROMÂNIA CULTURAL

ROL 4220102299012
USD 4220102299013
EUR 4220102299014 deschide la B.C. ION ȚIRIAC – sucursala Izvor; titular cont: AȘEZĂMÎNTUL CULTURAL „ACADEMIA CAȚAVENCU”.

Cuvîntul care dă mîna cu Castro

Libertatea, când n-are ce face, se află în treabă prin presă. În numărul de marți, Marina Dohi îi face un portret pe gratis, fără P-ul publicitar, lui Petru Daea, ministrul Agriculturii. Zice Daea că a fost necăjit, stropitor, supus, că e țărănsadea și că discută singur prin lanul de porumb cu știuleții: „Eu vorbesc cu plantele și cu stropii de ploaie. Imediat cum le văd, le întreb cât a plouat, pe unde și dacă a făcut bine sau rău“. Un aseme-

nea ciudat n-are, firește, prieteni și nu și-a vizitat niciodată vecinii, pe Radu Timofte, Dan Nica și Alexandru Athanasie. El vorbește, în schimb, cu știuleții, ca la microfon. Într-o zi, o plantă șmecheră o să-i răspundă că e grav ce i se întâmplă și o să-l trimită la farmacie, după luminal și haloperidol. Ietete! *Libertatea*, când are ce face, uită tot ce-a zis cu o zi înainte și sare la gății PSD-ului. În editorialele „Capitala mamei lor“, Adrian

Halpert acuză minciuna gogonată și „aparatură de zgomot“ al partidului, care „a avut grijă să transmită (...) decizia lui Băsescu de a interzice traficul greu în Capitală pe timpul zilei și ar bloca programul guvernamental de distribuire a rechizitelor gratuite pentru elevi“. Bravo, Halpert, deci se poate! Mai ales atunci când surprinzi, foarte corect, că Guvernul are tot interesul să-și transporte mărfurile lui deocheate la lumina nopții. *Naționalul* de joi ne asigură că Andreea Marin lucrează fără încetare. Nici nu e de mirare, de vreme ce pe tricoul ei apare, în toate pozele publicate în presă, „Țiriac Travel“. Ea se întoarce din Cuba, unde a discutat cu Castro timp de o oră, de ziua națională a insulei. Care, în capul ei de zână neștiutoare, cade pe 26 iulie. Într-o zi ca asta, Castro a atacat cazarma Moncada din Santiago de Cuba, a eșuat, a fost judecat și condamnat la moarte și apoi exilat. Sărbătoarea națională a Cubei este pe 1 ianuarie. S-au împlinit 45 de ani de la triumful revoluției lui Castro împotriva unei dictaturi, pe care a înlocuit-o cu dictatura lui personală. „Cuba secretă“ se numește filmul de aventuri al Andreei. În care ne va dezvălui că Fidel a supraviețuit celor 500 de atentate, că „turismul sexual nu este mai agresiv decât în alte zone ale lumii“ și că toată mascarada asta a fost pusă la cale de administrația Bush, pentru a compromite Cuba. Filmul se anunță, încă de pe acum, unul

de propagandă deșăntată. Deși ziaristă, Andreea habar n-are în ce țară a călătorit, unde pușcăriile colcăie de ziariști și disidenți. La care s-au mai adăugat încă 75 de personalități, arestate în urmă cu doi ani, judecate sumar și condamnate la un total de 1.454 de ani de pușcărie. Secretul Cubei în care a călătorit Andreea e că a dat mâna cu criminalul Castro. Ajunsă la o anumită experiență, pentru Andreea, dictatorii au început să capete înfățișarea unor bătrâne simpatice, cu mustață sau barbă, și binevoitori ca Moș Gerilă.

Cornel IVANCIUC

După cum spune dl Cristian T. Popescu în *Adevărul* de luni, jeep-ul e un instrument auto deosebit de feroc, menit să urmărească, să atace și să avarieze grav pe șosele mașinile cu gabarit redus, în special Daciile noastre strămoșești. Clădit cu premeditare ca o fortăreață din oțel, insensibilă la coliziuni cu alte autoturisme, armat cu druzi de fier și captușit cu airbag-uri, jeep-ul pare un crenel inexpugnabil – practic, refugiul ideal pentru conducătorul auto. Deși subtilă, învățătura lui dom' Popescu răsare limpede din editorial: să ne luăm cu toții jeep-uri, fiindcă doar ele ne pot apăra de jeep-urile care ne vînează.

canalul mass-midia năvodari

● Rotirea cadrelor la Antena 1, fenomen care s-a soldat cu dislocarea lui Sorin Oancea de la un canal pus pe picioare la altul care, deocamdată, există doar pe hîrtie, s-a petrecut într-un stil pur comunist, cu iz utecist. Cum a plecat directorul Oancea în vacanță, s-a făcut anunțul cu delegarea competenței către fiica patronului, anunț avînd forma destul de cunoscută a unui cuțit în spate aplicat exact pe neașteptate. Se spune că trăgătorul de sfori din acest joc de societate (pe acțiuni) ar fi un ilustrator destul de necunoscut, Sorin Enache, omul care i-a țuțărit pe rînd, la PRO TV, mai întîi, pe Andrei Boncea, căruia i-a cam luat locul, iar apoi pe Adrian Sărbu, pe care doar l-a trădat, pentru că nu avea cum să-i ia locul, limuzinele și look-ul. Acest tip șters, despre ale cărui calități nu se prea știe mare lucru – pesemne că or fi extrem de discrete –, va avea un viitor consistent la postul din Băneasa pentru că știe să se bage foarte bine pe sub pielea oamenilor. Iar fata lui Voiculescu e și ea om!

Zețarul Ivan

Semnalam cu satisfacție o transformare sănătoasă a presei din România. Dispare un gen care a fost, până acum vreo 2-3 ani, foarte popular – în ciuda unui gust îndoielnic și a faptului că era compromițător pentru dimensiunea morală a jurnalistului: critica guvernanților. O țară civilizată nu-și strică imaginea cu tot felul de dezvăluiri despre cei care o jefuiesc. Au mai rămas doar 2-3 publicații care mai practică acest obicei retrograd, iar printre ele, una total rebelă este *Evenimentul zilei*. Un ziar care împinge tupeul până la a anunța – cum a făcut la sfîrșitul săptămînii trecute – că va publica dezvăluiri despre afacerile Danei Barb, sora palidă a distinsului nostru premier. Noroc că, pentru a spăla păcatele jurnalismului de hazna, în România lui Năstase s-a născut un gen publicistic nou, absolut original pe plan mondial: contradzvăluirea. În *Libertatea* de luni, Dana Barb personal este invitată să demonteze punct cu punct conținutul anchetei care urma să apară abia a doua zi în *Evenimentul zilei*. Asta în condițiile în care cele două cotidiane poartă același nume de familie, Ringier, un grup care s-a adaptat excelent la dinamica pieței românești. Spălarea victimelor *Evenimentului* cu buretele surioarei *Libertatea* nu se petrece prima dată – au mai fost lustruiți tînarul Ponta și înstăritul Bittner, respectiv basca și portofelul lui Năstase. freex@yahoogroups.com

România.
Mici fragmente
de neant.

1 kil de cruce,
vă rog!

La Alimentara de la colț. Coadă la raionul legume-fructe. O babă își face loc cu coatele, se bagă în sfîrșit în față, îi dă peste mină vânzătoarei și-și pune în aplicare planul diabolic: scoate o cruciu-liță și o pune pe cîntarul electronic. După ce află cantitatea de cruce, pleacă bombănind și înjurînd vânzătoarea și lumea. Să-i fi băgat cineva ceva în cruce, bile de rulment, apă sau aracet sfințit?

Odă
în taximetru antic

Ați auzit de noul concept de taximetrie denumit Taxi-Maxi? Eu n-auzisem, da' mi l-a împărtășit un șofer de la compania Speed Taxi: în timp ce mă ducea pe mine a oprit să mai ia pe cineva care mergea tot dinspre Universitate spre Titan. Cică asta e Taxi-Maxi. Mare noroc că a luat-o pe Călărași. Dacă trecea prin Piața Rosetti, taximetrul probabil că s-ar fi bătut cu șoferul de pe troleul 92 pentru clienții din stația autobuzului 311.

Papagal
la oi m-aș duce

Într-o dimineață, m-a trezit un tipăt care venea de pe balcon și nu eram eu. M-am apropiat tip-tit și am observat pe un borcan înalt și gol de murături un papagal verde, de maximum 18 centimetri, care urla. Cu această ocazie vreau să-i transmit adevăratului proprietar regretele mele, dar nu există nici un cuvînt în vocabularul limbii române cu care să chemi un papagal și, în consecință, a zburat în alt balcon. Totuși, aș vrea să știu dacă poate cineva să mă ajute să obțin un fond Phare pentru includerea în limba română a expresiilor „Ciucu-ciucu” și „Ți-Ți-Ți”, care să fie folosite la strigarea sau gonirea oricărui animal exotic necunoscut și mic. Ajunge cu „Pis!” și „Mars”! Pentru propuneri sau donații, scrieți la matei@catavencu.ro.

Calule,
mașină mică!...

Îmi place să merg cu trenul pe lîngă șosele, să văd cum se forțează șoferii să bage material și să nu rămînă în urmă. Mai ales ăia care au o gagică în mașină, ăia sînt cei mai activi. Zilele trecute am văzut un flăcău care s-a luat după tren cu calul. A rezistat ceva, mai ales că era un Intercity cu mers de personal, dar pînă la urmă a rămas și el, normal, de căruță.

Ethos, Porthos
și Aramis

Reportaj cu țara de gît**De ce plîng secretarele? Le-au rănit alegerile!**

Primii care suferă schimbarea puterii după alegerile locale sînt primarii. Ei însă pot să își facă o situație. Mai mult suferă secretarele. Ca secretară, ai și tu mandatul tău și trebuie să te rogi permanent ca stăpînul din biroul de dincolo să o mai ducă. Uneori, stăpînii cad. Ce se întîmplă atunci?

La Piatra Neamț,

Rotaru, primarul PSD al orașului, a lăsat în urmă două secretare. Una a fost păstrată pe post, una a fost îndepărtată. Pe locul celei plecate, Pinalti a adus-o pe Georgiana, o secretară care mai fusese pe acest post și acum 3 ani, pe vremea lui Rotaru. Rotaru însă a fost mare gagicar, știe toată lumea. Despre Alina Rotaru, nevastă-sa, care era și șefa de sindicat din Primăria Piatra Neamț, se spune că a insistat pe lîngă Rotaru să o îndepărteze. Georgiana arată bine.

Pinalti: „Da, era o secretară care nu era pe post de secretară. A fost dusă la locul ei. A doua a rămas. Și am mai adus încă o fată nouă, care a mai fost secretară, ăsta era postul ei. Dacă e frumoasă? Aici, la frumusețe, nu mă bag. Eu zic că cea mai frumoasă e nevastă-mea.”

La Bacău

Secretarele sînt o piesă importantă în acest județ. Și asta s-a văzut la Sechelariu. Prima lui secretară, Rodica Pădureanu, a ajuns departe. Se și spune că Seche a fost fascinat de ea multă vreme. Între 1993 și '95, a fost secretară la Selena, firma lui Sechelariu. Între '95 și '96, ori ea a pretins mai mult, ori Seche a vrut să o promoveze și să îi ofere un statut, cert e că Rodica a devenit purtătoare de cuvînt la Selena. În a doilea mandat de primar, a fost purtătoare de cuvînt la primărie, șef de cabinet și, apoi, directoare la Direcția pentru persoanele cu handicap, din cadrul primăriei.

A doua mare secretară a lui Seche a fost Cornelia Gireadă, soția antrenorului secund de la F.C.M. Bacău, Marius Gireadă. Patru ani de zile, și poate chiar dinainte, Cornelia s-a impregnat de spiritul epocii Sechelariu. Cînd Romeo Stavarache a cîștigat Bacăul, Cornelia și-a dat seama că nu își are locul într-o schemă cu un primar care nu are stadion pe numele lui. Și a trecut la Consiliul Județean, unde este directoare de program pentru fondurile SAPARD.

Alina, nevasta fostului primar PSD din Piatra Neamț, care le-a forțat pe secretarele frumoase ale soțului să treacă în opoziție

București

La sectorul 1 din București, doamna Lucica este pe post din 1986. A apucat 8 sau 9 primari. Înainte de a pleca în concediu, dumneaei a mai apucat să ne spună: „Am fost născută să fiu secretară. Mă modelez după fiecare. Dacă e un om civilizată, mă înțeleg și cu el.”

La sectorul 6, o altă secretară matusalemică a răzbit peste toate regimurile politice. Doamna Cati. Primarul Poteraș spune: „Mă interesează în mod special profesionalismul. Le-am și zis celor din primărie: mă, faceți-vă treaba cum ați făcut și înainte, doar să fie cum trebuie. Doar consilierii personali ai domnului Darabont au plecat, și-au dat demisia. În ce o privește pe doamna Cati, care e aici de 30 de ani și ceva, dacă nu a schimbat-o nici un primar, ar fi fost culmea să o schimb eu.”

La sectorul 4, situația e incertă. Mihalache avea o secretară a lui, pe doamna Liliana Constantinescu, în vîrstă de aproape 50 de ani. Inimăroiu a adus o secretară tînă, de 26 de ani, pe Cornelia Marin. Doamna Constantinescu e momentan în spital, și-a luat concediu medical o lună și urmează să se reîntoarcă la serviciu în septembrie. Oamenii zic că nimeni nu vrea să o elimine. Dar cine poate ști ce o să se întîmple?

La sectorul 3, doamna Maria Stoenescu, secretara lui Pleșca, nu mai poate fi găsită, lumea ei s-a prăbușit la alegerile din iunie. Și-a dat demisia și parcă a intrat în pămînt. Nu avea prieteni, nimeni din primărie nu are telefonul ei.

Secretara din Cluj

E un secretar. Bătrînul domn colonel în retragere Păleanu, secretarul lui Funar, a trebuit să plece. Boc nu l-a mai vrut. Mai întîi și-a luat concediu o lună,

Cornelia Gireadă, ex-secretara lui Sechelariu, realizînd că există o viață mai bună după moartea PSD-ului în Bacău

apoi și-a dat demisia și a plecat la PRM-ul din Cluj, unde își are biroul lui la care vine zilnic și citește ziarul. Păleanu: „A venit Boc la mine acum vreo lună și mi-a spus că trebuie să plec. Mi-a

zis așa, că stilul lui de muncă nu se încadrează cu cel care a fost. Mi-a zis să plec în concediu. Știți ceva? Mi-a zis că noua lui echipă va fi și cu oameni din București. Ceea ce nu mi se pare corect,

Colonelul în rezervă Pavel Păleanu, ex-secretara lui Funar

pentru că clujenii i-au votat pe clujeni, nu pe cei din București. Eu nu admit chestia asta. Și am plecat.”

Alexandru VĂRZARU
alexvarzaru@yahoo.com

Delfinii noștri, mai inteligenți decît ai lor

– senzaționalele voturi ale *Academiei Cațavencu* –

Iată că, după ce atîta amar de vreme am exportat inteligență, a venit timpul să primim și noi ceva asemănător. Nu, nu care cumva să credeți că savanții lumii imigrează la noi în țară. Singurele inteligențe care, pînă mai ieri-alaltăieri, ne veneau în țară n-au fost cenușii, ci tuciurii, și n-au imigrat, ci s-au repatriat forțat. De ieri-alaltăieri însă lucrurile s-au mai schimbat: pe litoralul Mării Negre au apărut primele semne de inteligență. Și acestea n-au venit dinspre cîmpie, cu trenul sau cu

mașina. Au venit dinspre mare, cu valul. E vorba de dragii și simpatici delfini, care, din motive greu de explicat, s-au apropiat de țărml nostru, probabil cu gîndul de a ne frustra turiștii cu intelectul lor vestit. Pînă nu-i vedem răspunzînd la *Vrei să fii miliardar?* sau, mai rău, polemizînd la *Minutul 91* cu Cornel Dinu, ne-am gîndit să rezolvăm prin vot dilema: e bine că delfinii s-au apropiat de țarm sau nu e bine?

DA

Dan STANCIU

S-ar putea să mai avem o șansă, dacă vin delfinii încoace. E posibil ca aceste ființe superioare, despre care se spune că ar fi extrem de inteligente, să fi detectat vreun zăcămint de inteligență în munții noștri de prostie. Și dacă ne vom purta frumos cu ele, oferindu-le pîine și sare (plus tradiționala ospitalitate românească), poate că ne vor ajuta să descoperim unde zace un mine-reu atît de rar. Iar apoi, după ce-l vom scoate la suprafață, nu ne va rămîne decît să ne gîndim ce vom face din el: brelocuri sau bricege?

Daniel GOACE

În fond, de ce să nu fie bine? Totul e ca familiile de delfini să se împace cu restul faunei de la malul Mării Negre: clanurile de rechini din Constanța cu bancurile de guvizi mioritici veniți cu soții-le pe litoral și cu peștii ieșiți la produs împreună cu păsările de noapte.

Iulian TĂNASE

Delfinii e bine că s-au apropiat de țarm, căci delfinii ne dau nouă icro, pulpe, carne, ouă, saramură și pui vii, căci delfinii sînt și ei oameni, adică mamifere, de aceea e bine ca delfinii să nu se

îndepărteze prea mult de geamandură, fiindcă e periculos și salvamarii ar putea să aibă probleme la serviciu.

Marius BORȚEA

Așa cum mi-a declarat și Bogdan Mușat (fratele lui Dragoș Mușat, care, fiind mai puțin cunoscut, nu-mi poate da declarații decît mie, cînd vine să-mi ceară țigări), da, e bine că delfinii s-au apropiat de țarm. În general, e bine ca delfinii să se apropie de ceva. Sînt categoric pentru apropierea dintre delfini și orice. Chiar și de țărml Mării Negre. Deși, la cît de inteligenți se spune că sînt, mi-e c-or să profite de neatenția turiștilor și-or să le rezolve rebusurile lăsate neglijent lîngă prosop.

Alin IONESCU

Da, deoarece delfinii se apropie de țarm pentru că sînt foarte inteligenți și au înțeles că se-n-călzește clima, marea se mărește și vine glaciațiunea. Atunci o să locuim în ocean ca omul din Atlantida. Eu de-abia aștept, pentru că nu suport ciinii și mi-aș lua un delfin dalmațian de companie cu care să ies în lesă, seara, la plimbare. Nu lasă păr, iar dacă face pipi în mare nici nu se simte, căci și pipi-ul delfinului și marea sînt tot sărate. Aș trage șuturi în gură

rechinilor care ar lătra la el printre blocurile de corali, l-aș duce la expoziția delfină și i-aș lua crânțanele de balenă cu aromă de plancton. El se va gudura pe lîngă mine și apoi ar zbughi-o să alerge niște pisici de mare printre epave.

Alexandru DUȚU

Pești cu spadă aveam destui pe litoral; adică pești cu săbii ninja. Balene sinucigașe eșuate pe plajă aveam destule. Adică îți vine să te sinucizi privind sirenele din jur și balena de pe cearșaful tău. Deci e foarte bine că au apărut și delfini. Înseamnă că de cînd am intrat în NATO sîntem o țară sigură, iar cadrul legislativ este unul stimulant pentru delfini. După revigorarea Delfinariului, datorită lui Mazăre, în scurt timp la malul mării vor apărea din nou și stelele, ca să reintroducem și Planetariul în circuitul turistic.

Marius DRĂGHICI

Da, este foarte bine. Este un semn de normalitate politică: rechinii au început să mai facă ciocu' mic, delfinii zburdă și ei pe unde pot. Cred că și Marea Neagră a intrat în campanie electorală.

Cătălin MATEI

Da, e bine. Voi, delfinii, prea vă dați șmecheri că sînteți inte-

ligenți, că vorbiți cu îpăturile alea ale voastre, cu *liic, iiii!* Ce *liic, iiii!*, că acuma ați prins ceva pămînt sub picioare și, gata, ați dat de dracu'. Eee, mai e *liic, iiii?* În apă vă luați la întrecere cu hidro-bicicleta mea medicinală. Nu mai sînteți așa șmecheri pe pămînt, ha? Ți-ai naibii de guvizi cu cioc! Ce, vreți să vă pozați cu lumea ca maimuțele, ha? Nu vă faceți iluzii: maimuțele sînt peste voi, bă! Uitați-vă că eu și cu ele stăm la bloc, relaxați, și voi stați în ciorbă, grămadă. În concluzie, oți fi voi mai inteligenți decît mine, da' degeaba, că nu prea v-ați adaptat pentru miuță.

Dragoș MUȘAT

Da, este bine că au apărut delfinii în Marea Neagră: ciorbă de delfin, tochitură dobrogeană de delfin, caltaboș de delfin, sarmale de delfin în foi de viță, ardei umplut cu delfin, somon de delfin, delfin la proțap, delfin de Buzău, delfin ardelenesc cu smîntînă, delfin ca la mama acasă, delfin țigănesc, delfin de porc, salam de delfin, ciocolată cu alune de delfin, brînză de delfin, cozonac de delfin, înghețată de delfin, fructi fresh de delfin, șorici de delfin, colac secuiesc de delfin, delfin de țară, delfin de balenă, grisine de delfin, șaorma de delfin, delfin cu cartofi prăjiți și muzică ușoară. Poftă bună!

NU

Alexandru VĂRZARU

Cred că e o greșeală să se știe că vin delfinii în Marea Neagră. Cred că e o greșeală că votăm acum. În 3 zile o să afle toată lumea, în 5 or să năvălească toți să îi vadă, o să se înființeze organi-

zația „Save delfinii din Marea Neagră” cu site-ul aferent și o să se facă un concert de 80.000 de persoane peste o săptămînă. Decît să plîng după aia cînd văd delfinii plutind cu burta în sus, intoxicati de cîta urină au băut din mare, mai bine zic acuma NU.

Gabriel DROGEANU

În locul lor mi-aș lua valiza și m-aș căra cît mai departe. Altfel mi-e că or să ajungă, curînd, să-i agațe toți parveniții pe post de breloc la oglinda șalupei. Iar nevestele acestora or să iasă cu delfinii la teatru, ca să le explice despre ce este vorba. Sau, Doamne ferește, la reprezentațiile cu Țocui și Palade. În plus, ca să fiu sincer, nu prea cred că s-au apropiat ei de coasta românească. Am impresia că s-a erodat plaja prea tare și s-a apropiat marea de noi, cu tot cu delfini.

Viorel MOȚOC

Mie îmi plac delfinii foarte mult. Delfinii sînt niște ființe inteligente, drăguțe și simpatice. Am aflat din povești că pot fi chiar mai buni decît mulți oameni. De aceea, eu cred că delfinii nu au ce căuta pe litoralul turistic românesc. Acolo sînt multe balene nesimțite și soții lor, cașaloții burtoși; sirene în tanga, păzite de peștii cu gura mare și lanț gros de aur; multe mașinoaie și viloaie în formă de cazemată, stăpînite de diverși rechini. Această faună de migratori sezonieri se hrănește cu mititei, bere, bancuri grosolane și manele... Deci, cum vă spuneam, dragi copii: delfinii, niște mamifere superioare, mi se par amenințați în preajma atîtor viețuitoare nevertebrate și decerebrate!

Ștefan AGOPIAN

Nu, nu e deloc bine! Delfinii, care sînt destepti foc, în loc să-și vadă de treburile lor, precum mi-diile, stavrizii și guvizii, stau și

cască gura la oameni. Mîine-poi-mîine o să ne trezim cu delfinii care fumează, beau bere, mîîncă mici și ascultă manele. Și se uită la țîțele doamnelor delfin care se prăjesc la soare cu o ață în cur. Meduzele, care sînt mai proaste, deja au luat-o pe drumul ăsta și agonizează printre mucuri de țigări, sticle goale de cola, în mirosul bestial al grătarelor în-cinse. Vișînd la o ciorbă de burță.

ABȚINERI

Eugen ISTODOR

Cum aș scrie, în actualul context geostrategic și național, delfinii ies prost. Dacă scriu că sînt inteligenți, atunci înseamnă că sînt atrași de inteligența vie a poporului de pe malul Mării Negre. Dar aici iese prost poporul: cum să compari un pește cu un popor care fură la locul de muncă și șmecherește orice străin? Dacă spun că sînt proști delfinii că nu știu spre ce țarm de hămeșiți și mahalagii vin, iese prost poporul, că adică de asta e democrație, ca să iasă în articol poporul așa cum este? Atunci mai bine mă abțin și spun că delfinii sînt naivi și nu știu pe ce lume sînt.

Ioan T. MORAR

Sînt sfîșiat între două răspunsuri ca Ion Vodă cel Cumplit între patru cămile. Că milă îmi e și de delfini, săracii, nu se mai simt în largul lor în larg. Dar mi-e milă și de noi, ființe la fel de inteligente ca ei, că nu putem sta de vorbă cu aceste animale foarte inteligente și că, vorba unui dicton, nu avem prea multe povești „ad usum delphini”. Hai că știm și noi carte, ăștia de votăm la *Academia Cațavencu*. Acum, că litoralul nostru e plin, o să ajungem să ne aducem aminte de vremurile apuse și o să facem coadă la delfini!

Politia presei

Naționalul se scaldă în Atlantic, la Nisa

În numărul de joi al *Naționalului*, Patricia Ene scrie despre aventurile actorului Dragoș Bucur la Nisa. Ni se dezvăluie că Dragoș „a filmat de pe un scooter condus de o franțuzoaică și nu a pierdut ocazia să se bălăcească în Oceanul Atlantic, pe Coasta de Azur”. În tot acest

timp, Nisa a rămas acasă la locul ei, pe Coasta de Azur, care este la Marea Mediterană și nu la Oceanul Atlantic. Atlanticul scaldă pesemne creierul mare al Patriciei Ene și o îneacă la mal, ori de câte ori se încumetă să-și publice perlele în *Național*.

Cornel IVANCIUC

Bulibașa mizează totul pe o singură carne

O veste proastă pentru caii bulibașei Gagarin Stănescu, din comuna Grajduri. Nu ne referim la caii din sufragerie, tolăniți pe canapea și crăpînd în ei fondante în timp ce privesc la talk-show-uri pe Animal Planet sau invată să cîntă la harfă în franțuzește. Ci la caii-putere de sub capota Mercedesurilor, hrăniți cu fin fără plumb. Familia bulibașei cîntărește per total 7,5 tone (peste 100 kg/cap furajat). Copii, nepoți și neveste fără bijuterii, stilouri ninja sau urșii alchimiști. Și acum, ca exercițiu, găsiți echivalentul celor 7,9 t (cît am scris eu, băieții au luat masa) în următoarele unități de măsură: portofele dispărute în 368, ani de condamnări, prime plătite de firme nemțești de asigurări pentru mașini dispărute, kilograme de săpun, făină de oase și nasturi.

Arborele ginecologic

Lupta erotică a PNA cu corupția

Într-unul din birourile PNA Mureș odihnesc, pe lîngă funcționari și dosare, două cutii metalice. Pe una scrie „Black Onyx – Female Erotics – eau de parfum”, pe cealaltă scrie „Black Onyx – Male Erotics”. Interesant, nu? Stați așa, că nu este vorba de cutiile în care se pune șpaga, Doamne ferește, ci de cutiile în care se țin zahărul și, respectiv, cafeaua. Sîntem curioși pe unde or fi ascunse cătușele, biciul, numărul de la Serviciul de Protecție Civilă, tubul cu frișcă și, mai ales, pachetul ăla de „Mărășești – King Size – Țigara de după”.

Richard Onyxon

Al-Qaeda își pune în România bomba pe colivă

„Bai, eurobeni, bai: noi, de la Al Coaieda, bus bomba la voi dacă nu chemat agaza zoldat de la bamint ahrab. Voi vagut bum, zarit aer ji zburat ca bazarica, azgultat la mine, bai!” Cam așa ar suna ultimele mesaje de amenințare trimise europenilor de teroriștii lui Osama Bin Laden. Bineînțeles, unii reprezentanți ai mass-media s-au întrecut să exagereze, sperînd și mai mult cetățenii. Noi sîntem în măsură să mai liniștim populația, deoarece tocmai am interceptat un alt mesaj, trimis către organizația centrală de către un membru al unei celule teroriste aflate în țara noastră:

„Zaludam cu rezbeet, jefu’. Aderizat la Romania gu bomba la valiza azguns bine; dregut fara problem gondrol aerobort, fiindga mai gazit un găgat dolaraje, berdut drum. Bazdrat dolar american blezdemat gonzdruit aigea bomba noua; dat jumadate la da-

xi, jumadate vurat gonloguidor buzunar. Îndîlnit frate Ahmed, badron magazin, ajudad la mine. Dizgutat gu el la gafenea blan bomba, gonzumut egler broazbat, indoxigat zalmonel, noi ajuns zbidal, glient român durut la gur. Jefu’, gu bomba braf antrax noi putut facut bula la Romania, deci îngergat blan bomba gu bum-bum! Mutat abardament frate Ahmed, adus mult vrumos aminde țara mia, fara aba la robinet. Urmarit emiziuni egblozia gamion azotat, vagut vriga la mine. Inderesat bilodat avion lovit gladire la român; vazut delevizor abarat zbor MiG brabujit zingur ogor țaran, blus român zdrigat zingur gladire, adormit beat țigara abrinso, îmbadat ji daiat jivonieru gu doboru. Draga jefu’, gineva vurat la mine geas bazdrat bentrut bus la bomba, iar azeara, gînd ieșit gumbarat baglava, exblodat budelie la barder. Zberiat, zguiabat la zîn, ma îndorg agaza!”

Salmonel Zorab

Bursa șpăgilor

Pîrjol prin portofelele pompierilor la angajare

De curînd, am luat la ocazie, din Constanța, un tînăr student la pompieristică. Din discuția aprinsă pe care am avut-o cu el pînă în București m-am convins că pompierii au o meserie de mare sacrificiu. Să vedem prin ce trecuse deja omul meu. Mai întîi a pierdut 1.000 de euro la admiterea în școala de subofițeri de la Boldești-Scăieni. Examenul e tip grilă și cine cumpără rezultatele trece toate probele de foc. Cine nu, e fript, mai cu seamă la proba fizică, care nu-i niciodată tip grilă. Au urmat 150 de euro, la sfîrșitul anului, ca să fie trecut în perioada de practică la o unitate dintr-un oraș mare, ca Ploieștiul. Condițiile din unități se plătesc, pare-se, ca și luxul din hoteluri. Plus că e o șansă mare să fie angajat la finele școlii chiar în unitatea în care a făcut practica. La angajare va mai arde 2-3.000 de euro, în funcție de postul pe care-l cumpără. În total, vreo 3.500. După atîtea pierderi, să vorbim și de cîștiguri, ca să hotărîți singuri dacă merită să vă faceți pompieri. Tinerii studenți nu mai fac armata. Fac, gratuit, școala de șoferi. Salariile-s destul de mari, de la 9.000.000 de lei în sus. Dacă lucrează în administrația unităților, serviciul este ușor. De aici își pot trage lejer

motorină, benzină și alimente, după cum visa în gura mare călătorul din mașina mea. Și apoi, vorba lui, dacă e prins de polițiști că fură, dă și el, acolo, maximum 500 de euro și scapă. Că doar și polițiștii sînt tot oameni, știu și ei ce înseamnă să furi benzină din mașinile aflate în dotare.

Foișorul de șoc

Garda jos și plicul sus

În general, Garda Financiară nu anunță vizita și nici nu vine cu flori, curcan sau un whisky, cum e cînd mergi la nașu'. Aici se cheamă, mai degrabă (în cazul în care nu aplică corect legea), că vine nașu' la fin și își ia singur cîte o sticlă sau un pachet de copane din frigider. La plecare, dacă e de treabă, întocmește un proces-verbal plin de greșeli, pe care controlatul îl contestă în instanță și cîștigă sigur, ca Dinamo cu Zilina. O altă variantă de ocolire a unui control la sînge este aplicarea „legii lui «10%»“, nepublicată. Legea lui 10% este simplă. Cam așa: vine comisarul, se așază cu burta pe actele firmei și, aproape inevitabil, găsește o factură contra naturii, o sticlă de apă chioară băgată în gestiune ca haină de blană (ori invers, în funcție de cît de mult ține patronul la nevastă) sau o virgulă

între subiect și predicat; atunci scoate de la chimir un catastif cu amenzi: „Amenda minimă prevăzută este de x lei, maximum este de y lei; ce facem: are sens să continuu controlul sau mă las păgubaș și plec de aici cu un 10% din x?“. Ce credeți că răspund comercianții? Eu, unul, m-aș simți aici tot ca Dinamo. Doar că în fața mea ar fi, de data asta, Manchester United.

Legea lui Plicu

„Nudașpagă“: o agresiune împotriva normalității

Campania antișpagă declanșată de un grup de organizații* săptămîna trecută vine ca o prelungire firească a epidemiei de sinucideri din această vară. Cum poți să agresezi un popor în ceea ce crede dînsul mai abitir? 7 milioane dintre conaționali noștri consideră că nu se poate trăi în România dacă nu dai șpagă. Mai mult, procentul celor care susțin că șpaga a devenit un „instrument social necesar“ este în creștere: acum 2 ani, această părere era susținută doar de un sfert din populație. Păi, ce facem acum? Ne punem mintea cu o treime din popor îndemnându-l la excludere socială? Poate doar dacă înființăm megasinatorii pentru bolnavi-muritori-de-foame-șomeri care s-au cramponat de un principiu atît de străin valorii naționale și s-au de-

cis să nu mai achite „dreptul“. Ei bine, uite că ne raliem la această absurdă campanie și încurajăm și noi tinerii să bage la cap că șpaga e hoție. Drept care vă recomandăm să vizitați www.nudaspagina.ro și link-ul la www.anchete.ro. Manualul de șpagă publicat aici vă oferă satisfacția de a împărțași din minunatele prilejuri pe care le-ați avut de a vă fi lăsat furați prin dulcea metodă a șpăgii de către lucrători din armată, poliție, sănătate, justiție, administrație,

transporturi, biserică; mai mult, cu ajutorul vostru inițiatorii sunt pregătiți să realizeze și o hartă a României micilor corupți. De ăia mari ne ocupăm în continuare noi.

* Fundația Concept, Transparency International România, Teatrul pentru copii și tineret „Ariel“, Asociația de Comunicații prin Cablu, Asociația Editorilor de Presă Online și OOPS Media. Program finanțat prin fondurile PHARE ale UE.

Poliția călare – ramura călare pe ospătărire

Nicu Dumitrică, fostul comandant al Poliției de Frontieră Bechet, a rămas, după o retrogradare disciplinară, un simplu și înstărit locotenent-colonel. Alunecarea în funcție nu i-a afectat totuși nici notorietatea și nici virilitatea. Într-o seară parfumată, după orele de program, mașina lui, o Skoda Octavia nou-nouță parcată pe un mal înalt al Dunării, se bălăngea ritmic și începuse să alunece la vale. În vehicul, Dumitrică se străduia să obțină orgasme multiple de la o chelneriță frumoasă, angajată a unității. Noroc că un subofițer care-și făcea rondul a văzut mașina gata să cadă în ripă și a strigat să-i vină în ajutor cîțiva colegi care să facă din umăr frină. Salvatorul era chiar soțul frumoasei și abia după ce s-a minunat de vigoarea colonelului s-a întristat pînă la divorț.

Skoda bucuriei

Știți cum zic braconierii cînd termină treaba în Deltă? „Bă, ultimul care pleacă stinge curentu'!“

Anacronica TV Fete cu K1 la cap

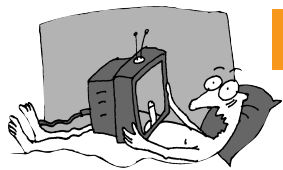
Prietena mea nu suportă să vadă bărbați care își sparg fețele la turneele de „K1”. Așa că, în funcție de cât de atentă e ea la televizor, eu urmăresc capturile lui Iftimoaie combinate ba cu „Împerecherea la struți” pe Animal Planet, ba cu „Cucerirea spațiului” pe Discovery. Vineri seară însă am dat peste ceva finuț la care ne-am uitat, în sfârșit, amîndoi: imediat după „Chei uan”, PRO TV a transmis de la Neptun un fel de „Chei de gît Oana”, adică bătaie între două puștoaice de 15 ani. La vîrsta inocentă la care alte fete stau cuminiți acasă, la calculator, pe saituri porno și se lasă cu greu invitate la cinema dacă n-ai prezervative la tine, cele două își serveau cu rigurozitate picioare în gură de ziceai că nici bătaie n-au mîncat, nici gura nu le miroase. Partea proastă e că prietena mea a reținut o spectaculoasă lovitură de picior din întoarcere pe care și-o exersează în nopțile în care ajung acasă spre dimineață.

Carte Kid

Violența duce găleata în gunoi

Sub cea mai indulgentă bulină roșie de pe ecran scrie: „Acest program este interzis minorilor sub 12 ani deoarece conține scene de violență fizică și verbală”. Eu, la 4 ani, am fost dus la directoarea grădiniței pentru că strigam cuvîntul „Puța” pe hol, iar directoarea m-a mințit că o să mă ia cu duba. „Duba” nu știam ce înseamnă. La 5 ani m-am agățat într-un gard ruginit furînd caise și mi-am sfîșiat cărneea piciorului. La 6 ani am spart capul unui coleg cu o piatră în curtea școlii. După care m-a bătut învățătoarea și m-a făcut „asasin”. La 7 ani aud cuvîntul „pizda”. La 8 mi-am spart dinții în capul unui coleg, Vrînceanu Valentin. La 9 ani m-a bătut tata că fumam și am văzut primele gagici goale în colecția mea de timbre cu tablouri. La 10 ani m-am bătut cu vecinul Dan Covașă că m-a stropit cu apă. El zice că el m-a bătut. La 11 ani m-am ars cu smoală și m-a atacat un cîine. La 12 ani aflu alte detalii despre „pizda” de la un băiat, dar nu îl cred. Cum ar veni, între bulina de 12 și cea de 18 e un spațiu de 6 ani dedicat asimilării violenței, după care se trece direct la sex. Părerea mea e că dacă nu începi mai devreme cu violența, n-o să fii pregătit mai tîrziu pentru sex.

Cătălin MATEI

Trampla și ecranul

★ Duminică după-amiază, la emisiunea *Cafeneaua literară* de pe TVRM, trei inși pe nume Leu, Lungu și Frunte-lată discutau, împreună cu autorul, despre volumul *Insula Șerpilor* de Pădurean Dominuț. Cînd să pătrundă dinșii mai adînc în miezul dezbaterii, a apărut în cadru (ba chiar a avut parte de un prim-plan generos) un chelner, venit să-i plaseze o cafea lui Pădurean Dominuț. Am zăbovit încă un pic pe-acolo ca să aud ce părere are omul cu tava despre chestiunea pusă în discuție, dar nimeni nu i-a dat cuvîntul. Păcat. Sper însă că își va fi exprimat punctul de vedere în nota de plată.

★ Am vrut să scriu săptămîna trecută despre clipul în care o păpușă trage flutulații în cadă, făcînd reclamă la centrale termice de apartament. Deci aia e căldura pe care o face centrala lor? Mersi, căldură din asta fac și eu, dar prietenei mele nu îi place, că zgomotul o trezește din somn.

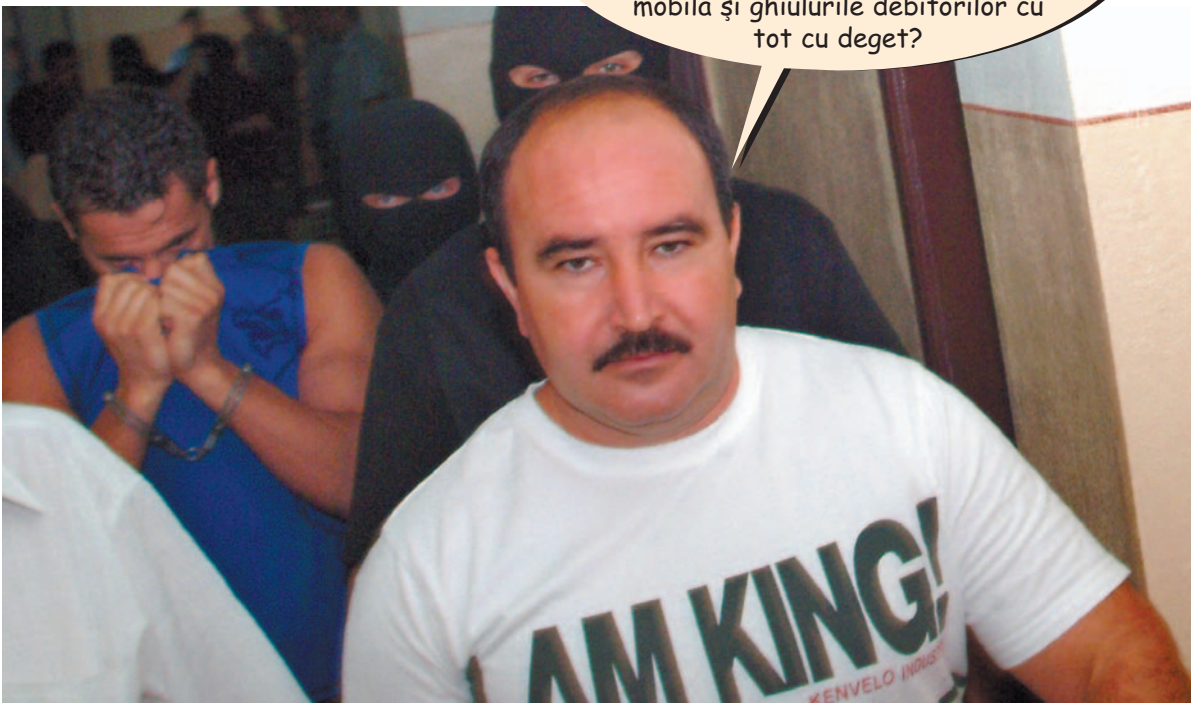
★ Am văzut emisiunea de la Antena 1 în care oamenii o primesc pe prezentatoare în casă, iar ea le răscolește prin lucruri ca să le riște ei la concurs. Am și eu o rugămintă, doamnă: dacă veniți la mine, răscoliți cît vreți, da' nu uitați să închideți apa, gazele și calculatorul, că sînt scumpe. Și dacă faceți duș, folosiți prosopul ăla roz, că ăla bleu e al cîinelui și vă umpleți de păr la subțiori.

★ La emisiunea *Monica* văd în ultima vreme numai oameni de la țară. Dom'le, unde a ajuns România! Pe vremuri, țărani puneau mîna pe furcă și pe topor și-și rezolvau problemele, nu veneau la oraș să stea de vorbă cu psihologul atunci cînd le dă voie publicitatea.

★ Nu înțeleg de ce atunci cînd Gabriela Vrînceanu Firea stă de vorbă cu Adelin Petrișor din Irak, se uită la mine și dă din cap. Oi fi arătînd eu beton, da' dacă ne prinde bărbat-su' eu nu mă risc: schimb repede pe PRO TV.

★ Nuțu Cămătaru a tot apărut pe la știri cu un tricou pe care scria că este rege. Aștept să apară și polițiștii și procurorii dați în gît de el cu tricouri pe care să scrie că ei sînt bufonii.

★ Cunoașteți și dumneavoastră, desigur, cum e structurat un jurnal de știri: un personaj fișneț și cu priză la public stă în studio, citește de pe prompter începutul fiecărui material, apoi dă legătura corespondenților teritoriali. De ce dă el legătura corespondenților teritoriali? Fiindcă – asta ne spun de fiecare dată prezentatorii! – ei știu mai multe. Iată un

Nuțu Cămătaru, ajuns după gratii din cauza unor clienți care au crezut pînă în ultima clipă că au primit niște credite nerambursabile, Dumnezeuu să-i ierte

exemplu: „Mai multe despre tilhărie știe Viorel” etc. De unde știe Viorel mai multe? Nu ar fi sunat mai bine „Mai multe despre tilhărie știe Nuțu”?

★ L-am văzut la televizor pe filosoful Becali vorbind ceva. N-am putut să fim atenți la ce vorbea filosoful Becali, deși părea important: privirea ne-a fost atrasă de unul dintre microfoanele îndreptate spre gura filosofului Becali. Era un microfon cu buretele ferfeniță, rupt și puțin jegos. Pe mîner scria OTV. Probabil era buretele cu care se spală vasele în studioul 2 al OTV, adică în bucătăria garsonierei de unde se emite.

★ Ploile i-au prins din nou nepregătiți pe români, iar autoritățile au dovedit că din nou se pricep de minune să se plimbe prin nămol ca motanul încălțat cu cizme electorale din cauciuc, așa cum a făcut la *Focus* și premierul Năstase prin cîteva localități afectate din județul Suceava. Și, în timp ce priveam la Prima TV aceleași imagini cu inundațiile din județul Suceava, ne-am mai întrebat oare de ce, conform celor scrise în colțul din dreapta, sus, al micului ecran, tînăra duđuie reporter transmitea din Botoșani. Să fi luat viitura toată Suceava pe sus și s-o fi dus tocmai la Botoșani? Bine că n-a adus-o la București, parcă-i și vedeam pe sinistrați călărind pe casele luate de valuri și strigînd „Sîrmăă, băăă!”.

★ De la *Observator* am aflat că o petardă militară de exercițiu a fost deto-

De ce sînt arestat? Doar pentru că am funcționat ca o instituție financiară sănătoasă care, spre deosebire de Bancorex, și-a recuperat toate creditele, dobînzile, dobînzile la dobînzii, mașinile, mobila și ghiulurile debitorilor cu tot cu deget?

nată de cineva într-o cutie poștală din scara unui bloc brașovean. Cu această ocazie ni s-a mai spus și că „este vorba de o glumă proastă, la prima vedere”. Asta ne face pe noi să credem că, la a doua vedere, s-ar putea să se considere că gluma a fost, totuși, una bună, care să merite chiar a fi inclusă în emisiunile de divertisment.

★ Gabriela Vrînceanu Firea ne-a oferit din nou o mostră de logică fină, zicîndu-ne că „un alt Mihăilești era să se producă la Suceava”. De aici înțelegem că ar fi posibil, de ce nu, ca un Hîrlău să se producă la Dorohoi și o altă Brăila să aibă loc la Tecuci.

★ Tot la Antena 1 ne-a fost prezentată intervenția unor agenți de pază care au capturat un hoț din magazine; n-am înțeles cum de cameramanul îi filma pe agenți fugînd exact spre el: cameramanul ajunsese la locul faptei în același timp cu infractorul, sau cum?

★ La *Observator* am văzut acum vreo patru-cinci zile o cucoană între cîteva vîrste, care bătea cu nonșalanță și cu pumnii într-o poartă și răcnea: „Ieși, hoțule, porcule! Ieși afară!” etc. Pe micul ecran, spusele doamnei erau subtitrate, dar multe litere fuseseră înlocuite cu mici și vesele simboluri (bănuim că erau fonturi din „Wingdings”, poate colegul Daniel Goace știe mai multe). Sintem tare curiosi să știm ce a vrut să spună, de fapt, femeia prin „F – cap de mort – bombă cu fitil aprins – sticlă – nor din

care ies fulgere – fulgere fără nor etc. mă-tii, hoțule!”.

★ Acum cîteva zile ni s-a arătat la televizor cum funcționează cutia neagră aflată la bordul avioanelor. Cu acest prilej, ni s-a spus de mai multe ori că, în caz de accident, cutia aia neagră (care, de fapt, între noi fie vorba, e mai degrabă portocalie decît neagră) este singura care rămîne intactă. Așadar, ne-am pus și noi, inevitabil, o întrebare de bun-simț: oare din ce material se face cutia aia atît de rezistentă? Oare de ce nu se poate construi tot avionul din materialul ăla, ca să nu mai pătească nimic?

★ Și, fiindcă tot veni vorba de întrebări: oare vaca aia, săraca, de la emisiunea *Vino, mamă, să mă vezi!*, pe care o trag de sfîrcuri vedetele patriei, este aceeași, la fiecare ediție? Vai de ea, în cazul ăsta! Săraca, în curînd o să ajungă vedeta cu cei mai mari sîni din showbiz-ul românesc.

★ Pe PRO TV, duminică, la ora 17, s-a dat un film cu Kramer. De data asta îl chema Fejos și juca în comedia *Transylvania*, nu în *Seinfeld*. Ei bine, în Transylvania se citea *Transylvania Times*, pe primar îl chema Lepescu, inspectorul de poliție era Percek, iar pe bucătar îl chema Radu. Au greșit o chestie americanii, căci pe soția bucătarului o chema Lupi, nu Busu, ca în realitate, iar mîncarea tradițională servită la masa de protocol era un grapefruit tăiat în două și nu o sută de parizer cu muștar.

Porcul de Control al PSD-ului

Iubita mea, să
ne-aruncăm în Dacii,
Să le lovim cu jeep-ul,
neînfrînt,
Și să le dăm, dacă dorești,
la vară,
Trei săptămîni con-
cediu sub pămînt.

Adrian Păunescu, un poet de partide și de stat care și-a făcut o lozincă din porunca „Să nu-ți faci jeep cioplit în Dacie”

Săptămîna asta servim porc. Se spunea „cînd o zbura porcul”, neștiindu-se că, într-o zi, porcul va cînta cu fi-su, va scrie poezii, se va bălăci în rahat în Parla-ment și va servi virgine. Cînd să uităm de el pînă la Crăciun, por- cul a intrat iar în ring, adică în cocină. Și s-a purtat în conse- cință: ca porcul. În loc să tacă în păpușoi, P. s-a apucat să scrie poezii despre morții pe care i-a făcut nevăstuica lui cu mașina pe stradă. Oare cîte kile de poe- zie va mai scrie porcul cu aceas- tă ocazie? Și nici nu știi cum să iei poezia despre moarte a lui Păunescu: feliată sau la bucată? Să trecem deci la cei cu tupeul cel mai gros săptămîna aceasta: **Mega-tupeu 2004** (3 punc- te): **Adrian Păunescu**. După ce le-a făcut o manea morților de la Craiova, Adrian Păunescu a venit cu o explicație dementă: nevasta senatorului PSD gonea cu 140 la oră pe contrasens pen- tru că se grăbea să ducă răspun- surile la petițiile cetățenilor din Dolj! Să sperăm totuși că ultima

petiție pe care o va mai avea de rezolvat panglicarul pesedist va fi plîngerea în batistă pe care o va depune la conducerea PSD după nerealegerea lui pe listele electorale ale partidului. **Tupeu 2004** (2 puncte): **Partidul Național Liberal**. PNL-ul n-a înțeles nimic din PSD, astfel că Teodor Meleșcanu a fost pus primul pe listele de la Prahova. A fost nevoie de o re- voluție pentru ca PNL-ul să re- nască puțin, dar iată că, în 2004, în loc de urmașii Brătienilor, ne trezim că trebuie să votăm iar ApR-ul în toamnă. Mulțumim PNL-ului, pentru că în locul bas- tonului de boier al lui Bălăcea- nel-Stolnici vom avea parte din nou de rastelul plin cu mitra- liere liberale al Securității. Cu ce s-a ales societatea civilă din România după patru ani de opo- ziție penelistă? Cu Legea Frus- trației, monșer. Ordonăți, să trăiți, am înțeles, permiteți să raportez: să vă votați voi singuri, bă! **Mega-tupeu absolut nor-**

mal (1 punct): **Statul român**. Statul român, obraznicul ăla rupt în fund, dar care ne stro- pește la intersecție cu Mer- cedesul cu girofar, a creditat cu 1,4 miliarde de euro firmele care nu și-au achitat datoriile către stat, numai investitorul strate- gic Ovidiu Tender bucurîndu-se de 175 de milioane de euro de la România. Acuma, nu înțelegem cum de-l primesc străinii la con- ferințe internaționale pe hoțul ăsta de Stat român, pentru că nenorocitul ar fi în stare să plece cu sacoul Americii ca din greșeală, să șutească de pe masă mobilul Angliei, să-și bage în diplomat toate copanele un- suroase de pui, ca să le mănînce el în camera de hotel, de unde ar pleca cu săpunurile gratuite și prosoapele și, de ce nu, să-i ridice fusta Belgiei, să vadă dacă n-ar fi ceva nou de furat!

Bursueul drastic

Justiția clujeană joacă în serialul „Caracatița în sînge propriu” — porția a III-a —

Așadar, „Justiția de cume- trie” a ajuns la desertul promis săptămîna trecută. După ce am vizitat, pe rînd, familiile de ma- gistrați construite în Curtea de Apel Cluj, în Tribunalul Cluj și mai ales în jurul altarului, tre- cem acum la Judecătoria Cluj. Absolut întîmplător (facem precizarea asta ca nu cumva împricinații să croiască iar fel de fel de scenarii, precum la celelalte două episoade), înce- pem cu judecătorul Alina Neam- țu, jumătate din familia avoca- tului Neamțu. Nașul acestui cu-

plu este un ofițer SRI, Hîncu — altul decît cutremurologul omo- nim, sperăm. O altă familie mix- tă, adică domnul avocat-doam- na judecător, este familia Bu- lieris. Se spune că avocatul Bu- lieris a fost un mare admirator al președinților americani care apar pe bancnotele din State și bun prieten cu fostul șef al Cur- ții de Apel Cluj, Gigi Buta, cu ca- re împărtășea pasiunea pentru șefi de stat. Judecătorea Rodi- na este verișoară cu Oana Teoc de la Parchet. La Curtea de Apel lucrează o altă Rodina, Ileana

Alina, dar aici nu s-a stabilit în- că indicele de cumetrie. Cuplul magistrat-avocat Budișan a funcționat ca uns pînă ce soțului avocat i s-au aprins călcîiele du- pă o colegă. Situație care ne face să încheiem istoria noastră cu Justiția de cumetrie în acordu- rile unui cîntec vechi, ăla cu „Ve- cina mea / Ciocanu’ vrea”. De- clarăm ședința închisă, vă mul- țumim pentru atenție, la reve- sdere, vă iubim!

Înalta Curte de Justiție și Castrație

Zbor deasupra unui cuib de Crouch

Noul ambasador american, Jack Dyer Crouch II, l-a vizitat la Senat pe Nicolae Văcăroiu. Surse importante din anturajul imediat al lui Văcăroiu ne-au vărsat câteva informații despre convorbirea celor doi demnitari, o adevărată beție de cuvinte. „Hell... hm-hm... hello, mistăr Jack Daniels! But not al doilea, because io la ora asta l've already ajuns la jumatea sticlei...”, l-a salutat cu tărie șeful Senatului pe ambasadorul SUA. „What do you drink... ăstaa, what do you think a băut... hm... about Romania?”, și-a continuat Văcăroiu discursul în limba impleticită. Cei doi s-au despărțit cu greu abia după ce Jack Dyer Crouch II a reușit să-l convingă pe președintele Senatului că nu e nici rudă cu Dyer Hunter și nici cu celebrul Dry Muscat.

Jack
și sevrăjul de fasole

O zi din viața unui comisar al Gărzii Financiare

O veste bună pentru evazioniștii fiscali vine de pe prima pagină a ziarului *Adevărul*: în București, 50 de comisari se bat pe o singură Dacie și, după ce iau bătaie, majoritatea pleacă în controale cu RATB-ul. O altă veste bună, tot pentru evazioniști, este că gardiștii au arme, dar n-au cartușe. Să ne închipuim, așadar, cum arată o zi de lucru obișnuită pentru un comisar al Gărzii Financiare. Să-l luăm ca exemplu pe comisarul Evazin Stănescu. În dimineața aceasta s-a trezit greu, toată noaptea s-a chinut cu un vis în care se bătea cu colegii pe singurul Ferrari din parcul auto al Gărzii Financiare. Când era cît pe ce să se urce la volan, un coleg a scos pistolul și l-a împușcat în spate. Din fericire, Evazin avea pe el vesta anti-glont de casă, tricotată de soție. Reușind să se urce în Ferrari, Evazin a demarat în trombă. La primul semafor, Ferrari-ul instituției s-a transformat într-o Dacie, iar la următoarea intersecție Evazin se afla deja în picioare, într-un autobuz aglomerat. La prima stație, s-au urcat cinci controlori care i-au cerut biletul sau abonamentul. N-avea așa ceva, așa că Evazin a scos pistolul și i-a împușcat cu sînge rece pe controlori. Văzînd că nu se pot înțelege cu Evazin, controlorii n-au mai insistat și au coborît la prima, la braț cu Nicolae Văcăroiu, prins și el fără bilet. Visul l-a tulburat atît de mult pe Evazin Stănescu încît, odată ajuns la serviciu, și-a scris demisia, a pus-o pe biroul șefului, s-a urcat în Mercedes-ul nevastei și s-a întors liniștit acasă.

Barda Financiară

Miliția spirituală

În afară-i vopsit gardu', înăuntru-i Hildegard

Nu vă speriați, Hildegard Puwak, deși e ieșită din joc, nu se va da bătută, așa că ne vom trezi cu ea, cine știe cînd, pe scena politică, de parcă nici fonduri PHARE n-a mîncat, nici gura nu-i miroase a corupție. Oricum, fosta ministă are un stomac tare și va găsi resursele să revină în joc, mimînd virginitatea politică. I s-a mai întîmplat, începînd cu comunismul românesc, perioadă în care mințea cu tupeul specific epocii. Tovarășa Puwak servea partidul ca angajat la Institutul de Economie Socialistă. După '89, cu tupeu, în CV-ul afișat pe site-ul Camerei Deputaților, de unde ia o leafă babină, scrie că a lucrat la Institutul de Economie Națională, cuvîntul „socialist” sunînd prost pentru o reprezentantă a social-democrației! Buuun, ia să vedem ce scria tovarășa Hildegard (era să scriem HildeGRAD) în *Revista economică* din 3 august 1984: „Creșterea puternică a bunăstării oamenilor muncii în anii socializmului, marile succese obținute în acest cadru, mutațiile profunde petrecute în nivelul de trai și civilizație al poporului demonstrează, cu puterea de netăgăduit a faptelor, că în concepția partidului nostru, a secretarului său general,

tovarășul Nicolae Ceaușescu, țelul suprem al politicii partidului, al tuturor acțiunilor și eforturilor întreprinse îl prezintă ridicarea continuă a nivelului de trai material și spiritual al celor ce muncesc. Amplele înfăptuiri în domeniul bunăstării au la bază progresele de seamă obținute în dezvoltarea forțelor de producție, a industriei, agriculturii, a tuturor sectoarelor de activitate”. E doar un fragment dintr-un text greșos în care viitoarea ministă a Integrării Europene îl pupă-n fund pe Ceaușescu, aplaudînd realizările și, într-un fel, devenind complice la sărăcirea și îndobitocirea care au dus la Revoluția din decembrie. O Revoluție în urma căreia tovarășa Puwak a devenit ministă!

Hoții și hildegardiștii

Înțelegeți-mă, pur și simplu nu aveam cum să fiu ministrul Integrării Europene pe vremea comuniștilor! Din motive independente de voința mea, domnul Ceaușescu chiar nu a mai avut timp să-mi înființeze postul...

Hildegard Puwak, cea care a trebuit să fie mulți ani o devotată tînără comunistă ca să poată ajunge abia acum o bătrînă șmecheră pesedistă

Culta noastră cea de toate zilele

Parohia e ruptă din parai

În România sînt aproximativ 13.000 de parohii și vreo 20 și ceva de mii de preoți. În majoritatea bisericilor slujesc de obicei doi preoți, iar anual, seminariile teologice și facultățile de teologie produc în jur de 1.500-2.000 de alți noi slujitori ai Domnului. Așadar, chiar dacă numărul eparhiilor (episcopii) a ajuns la 30 (în '89

erau 15) și chiar dacă ritmul construcției de biserici a fost alert, totuși Biserica se confruntă cu o imensă criză de noi locuri de muncă. Pe lîngă asta, parohiile, după ce sînt din ce în ce mai puține, așadar din ce în ce mai rîvnite, diferă și ca potențial economic. Una e să fii popă în buricul Bucureștiului, la Biserica Kretzu-

lescu, unde se cunună alde Bobby Pănescu sau e naș dl Năstase, și alta e să fii popă la Cucuieții din Deal, unde te scoți doar din ouă, găini, parastase și calendare. Una e să-ți moară cineva căruia să-i faci slujba la Bellu și care se lăfăie în sicriu de 4.000 de euro, alta e să-ți moară cu fîrîita ultima generație de CAP-iști, de unde mai mult de cîteva sute de mii la o pomană n-ai să scoți. În fine, dacă ești tînăr absolvent de Teologie și ai gînd de hironiseală, găsești o fată, te-nsoți, dar pe urmă-ți trebuie o parohie. Te interesezi, ți se mai spune, te descurci. Pui ochii pe una mai spălată în Bucureștii Noi sau ți se oferă ceva într-o comună mai pe-aproape de București. Ți se spune că e mai greu. Insiști și afli că s-ar putea să ai și un coleg cu care va trebui să împarți botezurile. La morți, fiecare e cu treaba lui: cum are noroc. Apoi afli cu cine trebuie să vorbești, unde să suni. Sus sau mai jos un pic. Și-aici prețurile diferă. Una bună, între 10 și 15.000 de euro, una proastă, cîteva sute. La aia bună îți scoți mălaiul înapoi într-un an, la aia proastă cam tot pe-acolo. Oricum, deocamdată se mîncă o piinică bună din cununie, moarte și botez. Mai rău o să fie cînd o să intrăm în UE, că ăștia trăiesc și mult, fac și copii puțini, ca să nu mai vorbim de rata divorțurilor.

Popacabana

Cin' se aseamănă la grade se adună

Cînd prind puțin timp liber, unii se duc în Vamă, alții se duc la munte. Secretarul de stat Toma Zaharia are și el fixurile lui: o dată la 2 luni se duce la mînăstirea Bistrița, unde poposește la un vechi prieten, starețul Ciprian Zaharia, un om cu reputație destul de proastă în zonă, despre el șoptindu-se că ar fi fost securist. Ori de cînd vine Toma, ori de cînd e stareț Zaharia, Dumnezeu pare să își fi luat mîna protectoare de pe mînăstire, probabil din cauza lucrurilor necurate care se întîmplă pe acolo. Dumnezeu plecînd, secretarul de stat a intervenit pentru ca starețul Ciprian să aibă permanent de pază doi jandarmi, fiind cam singurul călugăr din țară cu bodiguarzi. Și

totuși, oare ce se întîmplă acolo? Se întîmplă că la mînăstire vin să îi pupe mîna lui Zaharia diferiți prieteni de-o viață. Unul ar fi comisarul-șef Aurel Munteanu, șeful IJP Neamț, despre care aceiași nemțeni își aduc aminte că a fost avansat la excepțional imediat după ce și-a paradit Opelul, fiind în stare de ebrietate. Alții ar fi diferiți ofițeri care visează la aceleași promovări la excepțional, despre care vom vorbi în numărul viitor. Să fie locul sfînt de vină sau aerul curat de la munte, cert e că în Neamț promovările la excepțional s-ar da mai ieftin decît în restul țării, unde-s 5.000 de euro. Aici, doar 2.000 de dolari. Aleluia!

Fără Zaharia

Scrisoare lui Nea Iancu Caragiale

Bibicule,
Boborul e treaz, dar te deranjez să zici ce șpagă vrei ca să schimbi comedia aia a matală, *Conu Leonida față cu Reacțiunea*. Nu mai merge, acolo Galibardi al matală, marele revoluționar italian, a trimis Revoluției de o zi, de la Ploiești, patru vorbe simțite: „Bravos națiune! Halal să-ți fie! Să trăiască republica! Vivat prințipatele unite!”. Uite buba, nea Iancule, Galibardi s-a făcut strămoși, iar nepoțelele lui trăiesc acum în România și, nea Iancule, iau cinstire de erou de la pesediștii din Bran. Galibardi, eroul revoluției de unificare a Italiei, e numit la noi Gariboldi, din pricina unui notar beat. Familia lui a cîștigat după 14 ani terenul de drept de la Bran-Brașov. 4.128 de metri frumoși în zona Sohodol. Dă-i și luptă, nenicule, luptă! Cu PSD-ul aici e mai a

dracului lupta decît cu regii și cu Papa de la Roma. Cu sentință definitivă și titlu executoriu, rudele lui Galibardi tot nu intră în posesie. Aici, nene Iancule, vreau să bagi din talent, că e mult ris! Nu se dă titlu de proprietate la Galibardieni din cauza a două principii morale: pesedistul Benga și-a construit turism agrar pe jumătate de teren, or el e și consilier local, iar primarul Hermeneanu Gheorghe nu cedează, fiindcă el nu plătește nimic, plătește doar statul, un milion de lei pe zi pînă la punerea în posesie. Pînă azi s-au adunat 236 de milioane. Nene Iancule, dă un SMS și spune-ne cînd vîi să refaci comedia asta! Numai tu poți să faci dreptate galibardienilor! Bagă-i dracului pe pesediști în ficțiunea mamelor lor, să mai rîdem și noi!

Eugen ISTODOR

Haz de nechez maritim

Caii de mare sunt potcoviți de lipoveni, pentru design

Pe data de 20 iulie a.c., cetățeanul suedez Alexander Doxa, domiciliat în Stockholm, se plictisea înfiorător. În față marea, în stânga marea, la dreapta marea, iar în spate, prăfoasă și uscată ca o turtă de floarea-soarelui tăvălită în pesmetul țărânei, Dobrogea. „Atunci, mi-am zis să fac o plimbare”, mi-a zis Doxa. „Am ieșit din vila de la Neptun, unde eram cazat, și am luat-o pe jos, spre Olimp. Am ieșit din Olimp și am apucat-o pe faleza înaltă, înspre Costinești. Am ajuns într-un loc sălbatic, cu plajă pentru nudiști, presărat cu cazemate de beton, pe lângă care trece calea ferată dintre Constanța și Mangalia, despre care am aflat că se numește 23 August. În față mare, în stânga mare, la dreapta mare, iar în spate, un lac cu apă dulce, numit Tatlageac, și un restaurant pescăresc, ascuns în stufăriș, în care nu era nici țipenie. Am ciulit mai atent urechea și am auzit doi tipi vorbind încet

lipovenește, așezați pe o buturugă de salcie, ascunsă în stufăriș. I-am salutat și ei mi-au răspuns, după care au amuțit. Am tot așteptat să vorbească, dar ei își înghițiseră parcă limba. Din ei curgea o liniște foarte adâncă și largă, care se prelingea printre cer și mare. Eu stăteam la zece metri de ei și după o oră m-am ridicat în picioare și m-am apropiat de lipoveni. În fața lor se uscau la soare, pe niște pagini boțite din *Academia Cațavencu*, ca la vreo sută de căluți de mare. Aici i-ați prins? – i-am întrebat. Aici, mi-au răspuns. Dar de ce i-ați prins? – i-am întrebat. Pentru *design*, mi-au răspuns. Apoi a venit rândul meu să tac, ca la vreo jumătate de oră, nevenindu-mi să cred că acest cuvânt, cu o rază de acoperire atât de largă, se poate referi inclusiv la niște căluți de mare, braconați pentru a fi vânduți și eșuați trist pe paginile *Academiei Cațavencu*.”

Cornel IVANCIUC

cu mâinile curat murdare

Pînă la Dumnezeu, pe Ceahlău îl mănîncă sfinții părinți

În Ceahlău, după fiecare bătălie câștigată împotriva naturii, Biserica Ortodoxă mai înalță o clădire

Cele mai de încredere două instituții din stat, biserica și armata, s-au aliat de o săptămînă împotriva unei entități pe care nu o mai prețuiește nimeni: natura. Nefiind clar, în ultima vreme, dacă Dumnezeu mai există ca să ia atitudine, Mitropolia Moldovei și Bucovinei a pus gînd rău masivului Ceahlău, unde intenționează să extindă suprafața construită din jurul bisericii de pe vîrf. În spatele cabanei Dochia, într-o sălbatică splendoare, unde există un platou, mitropolia vrea să ridice o mare clădire pentru chilii și un

paraclis. Proiectul mitropoliei e divin: cei cîțiva călugări din zonă se vor înmulți ca lemingii, iar biserica o să devină centrul unei mari tabere de antrenament spiritual pentru călugări. Din păcate pentru interesele bisericii, zona dintre cabana Dochia și vîrfurile Toaca este, Doamne iartă-ne, arie strict protejată. Masivul Ceahlău, în sine și mai ales în întregul lui, este declarat rezervație naturală și această sintagmă înseamnă, mai ales, că nu ai voie să construiești nimic înăuntru. Pe principiul „faptul, odată întîm-

plat, e pe jumătate iertat”, mitropolia a angajat deja constructori și a închiriat de la armată două elicoptere care au început să transporte de luna trecută zeci de tone de materiale de construcție pe vîrfurile Ceahlăului. Cele cîteva specii de plante și animale protejate din acel areal au făcut o petiție și au trimis-o la Agenția pentru Protecția Mediului Neamț, ai cărei funcționari au constatat că habar nu

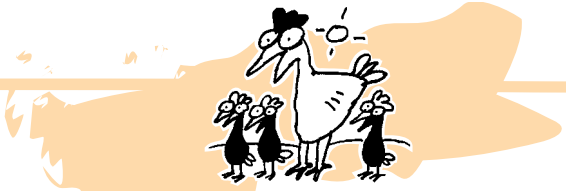
aveau că mitropolia înalță ceva pe munte. Dacă așa ar fi, Agenția ar fi trebuit să primească o cerere, pe care să o aprobe sau nu, bineînțeles în urma efectuării unui studiu de impact asupra speciilor respective. Se pare însă că Biserica nu a făcut efortul ăsta, întrucît are încredere că Dumnezeu va primi viețile și plantele într-o lume mai bună.

Ecologică Contra

Profesorul Petre Roman intervine!

În numărul trecut, am scris că, din cauza lucrărilor de adîncire a canalului Bistroe, o parte din apa de pe canalele Sfîntu Gheorghe și Sulina va alege curentul majoritar de pe Chilia. În timp ce ucrainenii continuă să zgîrie Dunărea la fund, întrebările rămîn. Va curge sau nu mai multă apă pe brațul Chilia? Va seca restul Deltei? Va rămîne balta fără pește? Am vrut să aflăm o opinie de specialist și ne-am gîndit că ne trebuie un specialist în ape. Iată ce ne-a declarat domnul profesor Petre Roman: „Orice șenalizare presupune o creștere a vitezei și, prin urmare, o creștere a debitului. Fie că malurile sînt curățate, fie se adîncește fundul, scade rezistența la mal. Debitul este egal cu viteza medie înmulțită cu aria secțiunii. Avem, așadar, $Q = v \times A$ (Q este debitul, v – viteza, A – aria secțiunii). Dacă se operează lucrări asupra albiei, crește aria secțiunii (A). Viteza va crește datorită rezistenței mici la înaintare. În mod clar, va crește debitul, cum v-am spus. Dacă prin 1% se modifică volumul, avem deja o problemă gravă”. Mai clar nici că se poate. Oameni buni, de la anul pregătiți-vă să cumpărați pămînt în Deltă. Va fi pentru toată lumea.

Pelican-canuri

Loc de retrocedat cu capul

Pe un imobil se poate face o plajă mare de ilegalități

Tuturor celor care s-au năpustit pe litoral în această perioadă le demonstrăm că nu e neapărat nevoie să mergi vara la mare ca să te bronzezi. Un caz concret, familia Bîrzescu din Cluj, care merge de 10 ani la Constanța, indiferent de anotimp, și se întorc cu toții fie negri, fie înroșiți, în funcție de caracterul fiecăruia. Prin martie 1996, s-au întors de la Constanța negri. De supărare. În casa lor din strada Jupiter nr. 3, confiscată de comuniști și revendicată la primărie, tocmai se instalase un nou chiri-aș, familia Dumitrache, deși legea 112/95 intrase deja în vigoare și interzicea închirierea de către stat a imobilelor naționalizate abuziv. În decembrie 1996, tot de la mare, de la Constanța, familia Bîrzescu s-a întors roșie foc. De mînie. Imobilul închiriat fusese vîndut de către Regia Autonomă de Exploatare a Domeniului Public și Privat (RAEDPP) aceleiași familii Dumitrache, deși legea interzice înstrăinarea unui imobil aflat în litigiu. De atunci pînă acum, proprietarii Bîrzești s-au perpelit încontinuu văzînd cum dosarul lor zace în Arhivele Pri-

Casa pentru care familia Bîrzescu a fost dusă cu preșul (altul decît cel din imagine)

măriei Constanța și au ieșit cu pielea tăbăcită dintr-un lung șir de procese judecătorești. Pînă la urmă, sătui de tratamentul oferit pe litoralul românesc, aceștia se

vor duce cu siguranță bășicați să-și verse focul la Strasbourg. Altfel spus, programul guvernamental „Litoralul pentru toți deposeđații” se va încheia în străi-

nătate, pe cheltuiala statului român, vinovat.
Alexandru CĂUȚIȘ
alexandrucautis@catavencu.ro

descoperery

De ce joacă oină căpcăunii fără să știe lingviștii

Scos de Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan” al Academiei Române, de un colectiv de salariați condus de academia-nul Ion Coteanu și ajuns la ediția a II-a, apărută în 1996, Dicționarul Explicativ (DEX) al limbii române te șochează prin etimologiile lui fanteziste. Când acești bugetari nu cunosc originea unui etimon, îl rezolvă pe loc, punând în coada cuvântului „et. nec.”, adică etimologie necunoscută. Un reputat lingvist, Sorin Paliga, studentul lui Gheorghe Mușu, a avut curiozitatea să calculeze numărul de cuvinte fără etimologie din DEX și a ajuns la concluzia că sunt 5.000! Este o cifră-record pentru o limbă indo-europeană și numărul de inventar al eșecului școlii românești de lingvistică, în care nu există specialiști în limbile baltice, uralo-altaice, celtice și nici un cunoscător de euskară (bască) sau armeană. Bunăoară, în timp ce unii istorici susțin cu înverșunare că oina este sportul național românesc, DEX pretinde că „oină” este, bineînțeles, un cuvânt cu origine necunoscută. Pe când în toate

limbile altaice vechi (türk), *oyna* înseamnă a juca (în sport, dans, percuție) și are legătură cu acel sport asiatic despre care noi ținem cu dinții că este românesc. Ceva mai la deal, DEX zice că etimonul „căpcăun” este compus din cuvintele „cap + câine” după „kinokéfalos” din limba neogreacă. În această ecuație, nimeni n-a avut bunul-simț să-l întrebe și pe căpcăun dacă este de acord cu aberanta teorie despre originea sa. Domnilor academicieni, un coleg de la *Academia Catavencu* vă imploră ca măcar în ediția a III-a a DEX să puneți „kapkan” în loc de „cap + câine”, la etimologia căpcăunului. La avari, trib de origine turanică, înrudit cu oguzii, pecenegii și cumanii, „kapkan” însemna „căpetenie”. Deci kapkanii, care sunt baștanii avarilor, jucau oină, pentru că oina este avară, pecenegă, oguză și cumană, în timp ce adevărații căpcăuni sunteți dumneavoastră, lingviștii, care ne-ați mîncat ficații cu atâtea aberații.

Cucuvae victis

Marius Drăghici vă prezintă

bilanțul inundațiilor:
– la PNL au intrat pe liste mai mulți bușteni găunoși;
– la concursul internațional de poezie rutieră cu varză cu carne a participat însuși mai-marele Adrian Păunescu;
– stafia lui Văcăroiu se plimbă prin lume cu trupul viceguvernatorului Ghizari;
– polițiștii doljeni combat inundațiile cu mult vin.

Speranța de viață a PNL, dincolo de moartea lui Cataramă

În corul liberalilor care au obținut locuri eligibile pentru Parlament s-au strecurat și niște răpitoare care fluieră în biserică. Un erete năvălit în afaceri la limita compromisurilor cu PSD, precum Dan Mihai Rușanu, pus cap de listă la Hunedoara, nu este cea mai inspirată opțiune pentru a sălta partidul, într-un oraș cu inima roșie și mațele negre de foame. O gaie precum Valeriu Gheorghe, ținut în capul listei deputaților de Bacău, acuzat de Sechelariu că noaptea jucau împreună poker, iar ziua îl scuipa din

Indiferent de grad, sîntem gard în gard

Un vechi obicei medieval a apărut la Curtea de Argeș, ciudat, o dată cu intrarea în era capitalismului. Au apărut străzi împărțite pe bresle. În imaginea alăturată puteți admira așadar o splendidă stradă a polițiștilor. Denumirea i-a fost dată chiar de localnici pentru că de-a lungul ei se desfășoară casa comandantului Poliției din Curtea de Argeș, Vasile Ștefan, casa adjunctului său, Mihai Ion, casa comandantului Serviciului Circulație, Gheorghe Mohanu, cea a șefului Serviciului Criminalistic din urbe, Petre Ispir, casa comandantului Poliției Cîmpulung, Duțu Leonard. O să spuneți poate că o astfel de denumire de stradă e cam ciudată, pentru că meseria de polițist nu era trecut în nomenclatorul oficial al breslelor din Evul Mediu. Dar, pe de altă parte, trebuie luat în considerare faptul că datorită ei se poate fura în România mai ceva ca-n comuna primitivă, deci se justifică abaterea de la catastifele medievale.

Biurul de Investigații

Adriene, fiule, îți înțeleg durerea. Sondajele institutelor atee, fără credință de Pesedeu, grăiesc că vom pierde alegerile. Dar nu înțirista. Ne așteaptă o viață aproape veșnică și răsplata paradisului fiscal. Pe chestia asta mai dai și tu un rînd de beri ca să ne dregem!

Teodosie Tomitanul, fostă Snagoveanu, prinzîndu-se de aripa lui Năstase – un înger bucalat, căzut din sondaje

dosarele chiX

gescu, care a stărnit marel scandal de la Voluntari, soldat cu ruperea în șaispe a organizației, pare desantat de o forță străină de intervenție pe lista liberalilor ilfoveni. De doi ani de zile, de când s-au înființat Delegația reprezentanților naționali și Comisiile de specialitate din cadrul Alianței, liberalii au atras o mulțime de oameni de valoare. Ce-or căuta acestor răpitoare lipsite de scrupule în filarmica liberală, numai robo-capul lui Stolojan o știe. Să vedem ce-o ieși mai încolo și, mai ales, să vedem dacă Stolojan își va respecta măcar promisiunea de a forma viitorul Executiv din cei care au muncit pe brânci în cadrul Comisilor de specialitate.

Biurul de Investigații

Povestea Porcului (I) Crăciun fără Ignat, cu porcul din Bârcă

Să vă zic ce-a făcut Păunescu, pe vremea când umbra cu „Antena” prin țară. Prin Maramureș, prin optzeci și ceva. Încă nu-i maritizase pe cei cinci copii pe staționul „Petrolul” din Ploiești. Era

înainte de Crăciun. Ninge. Lupii dădeau târcoale satelor. Oile erau coborâte de la munte și behăiau stins, în țârcurile gospodariilor. Sușoteau între ele în româna veche, se rugau șoptit. Ce făcea Păunescu? Umbla creanga cu *Plugușorul*, cu cenealul, și guița nu știu ce despre iubire, în româna de partid, că doctrina oficială înlocuise cuvântul *colindă* cu capra sau plugușorul. A ajuns în Sighet. S-a cazat la hotelul „Marmația”. Era spre seară. Potolul se terminase. A comandat barză, viezure, pupăză, mînz. N-avem, s-a terminat, i s-a spus. Mai avem porc, mazăre, varză. N-a vrut scroafa porc. L-a chemat pe șeful unității, la ordine. A dat telefon cu copita, a grohăit la municipală de partid. L-a dat afară pe șef, cu rătul, în țâria serii. S-a făcut Ajunul Crăciunului. A plecat la Săpânța. Cu fiu-su, Andrei. Âla care ține chitara în brațe ca pe o lopată. A intrat triumfal în casa unui țaran. Familia se pregătea de sărbătoare. Tăiașe porcul de Ignat. Gătea de-ale gurii, făcea cărnați, umplea sarmale, cocea cozonaci. Porcul din Bârcă a vrut un cojoc, pentru godacul Andrei. În seara de

Crăciun. Nu i-a tresărit șoricul. Gospodarul a trebuit să lase totul din mână ca să-i facă lui Andrei cojoc. Că așa a vrut scroafa de porc! de tac-su. I l-a terminat pe la unspe seara. A ratat gospodarul slujba, și-a irosit Crăciunul, i l-a mâncat porcul din Bârcă. Âla care grohăie și guiță acum pentru România și ne-a ținut predici de istorie, seară de seară, la Realitatea TV, până ce l-a scos CNA-ul pe fărâș.

Cornel IVĂNCUȚ

Viciile vicelui Ghizari

Un vice avea un viciu. Vicele se numește Emil Iota Ghizari și este, de fapt, un prim-vice: prim-viceguvernator al Băncii Naționale a României. Viciul prim-vicei îl constituie bancnotele de 500.000 de lei, pe care vicele le-a semnat ca și cum nu ar fi fost prim-vice, ci de-a dreptul guvernator. Însă și viciul vicei are un vice. Vicele viciului prim-vicei îl constituie călătoriile. În primii 10 (sau poate chiar 14) ani la BNR, prim-vicele Ghizari a stat peste hotare, în interes de viciu, nu mai puțin de 735 de zile. Cu alte cuvinte, în zece ani de mandate, prim-vicele a stat în străinătate exact doi ani. Țările vizitate și viciate de prim-vice nu sînt puține la număr, dimpotrivă. Austria, Anglia, Australia, Armenia, Africa de Sud, Brazilia, Belgia, Bulgaria, China, Chile, Canada, Cehia, Danemarca, Elveția, Ecuador, Emiratele Arabe, Franța, Federația Rusă, Finlanda, Germania, Grecia, Hong Kong, Italia, Israel, India, Indonezia, Japonia, Liban, Lituania, Libia, Moldova, Mongolia, Maroc, Malta, Olanda, Portugalia, Polonia, Pakistan, Spania, Siria, Slovacia, SUA, Thailanda, Turcia, Vietnam – cam acestea ar fi, în mare, țările unde prim-vicele și-a petrecut doi ani de zile din timpul pe care trebuia să și-l petreacă la serviciu. Suma cheltuită de prim-vice pe călătorii este mare, de ordinul a citeva sute de mii de dolari, și trebuie să fie

Aoleooo, ce mă doare capu! Capu' mă doare, tăicuțule! Ca să fiu mai precis, dom' doctor, emisfera stîngă. Cre' că m-am îmbolnăvit de filosemitism de la niște consilieri de-ai mei jidani. Da' mă vindec, nu-i așa?

Corneliu Vadim Tudor, un urmărit al fostei Securități. Urmărit cu mare admirație.

MANGLA CUM LAUDE

tare interesant raportul făcut de Ghizari asupra deplasării în Brazilia, de exemplu, unde – se știe – inflația de dansatoare de samba este mult mai mare decît dobînda pe care o percep masezele din Thailanda.

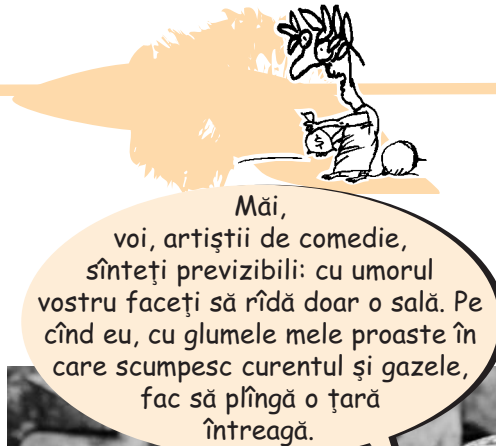
Biurul de Investigații

Polițiștii doljeni dau chefuri fără fruntarii

Șeful Inspectoratului poliției de frontieră al județului Dolj, colonelul Costel Tulitu, fost ofițer de Securitate la uzina „Steagul Roșu” Brașov, e un suflet de artist pedepsit să se sufoce într-un trup burtos de militar. Scenariul său artistic este mereu același: la petreceri, Tulitu se așază la masă și-și burdușește mațul cu haleală și gîl-gîl. Tulitu începe să bată din pantof pe sub masă. Tulitu aspiră suplimentar citeva stacane să-și încălzească mai bine vocea, apoi înșfacă un microfon și dă comandă tarafului să-i țină isonul. Așa a făcut și de ziua poliției de frontieră, cînd, după ce l-a premiat pentru merite deosebite pe ultimul șef al Securității orașului Calafat, Ștefan Voinea, a încins o cîntare care a desnăclăit urechile celor de față. Concertul comis într-un spațiu legal i-a dat însă satisfacții cu mult mai anemice decît atunci cînd, poficios de senzații tari, a chemat Ansamblul „Maria Tănase” să cînte împreună cu el pe fișia graniței de la Bechet, în spațiul interzis accesului oricărui civil. Atunci, bulgarii s-au îngrozit vînd ziaiafetul și era cît pe-aci să se ajungă la un incident cu tîmbălău.

Dar Tulitu a avut grijă să-și asigure din vreme de partea lui bunăvoința providenței. Din gologanii lui de vameș a înălțat în Bechet Biserica Sfinții Petru și Pavel. Și ca să nu-i rămînă investiția spirituală neamortizată, lîngă chipurile distinșilor domni apostoli amintiți a așezat propria lui mutră, într-o aleasă și repetată pomenire.

Biurul de Investigații

Măi, voi, artiștii de comedie, sînteți previzibili: cu umorul vostru faceți să rîdă doar o sală. Pe cînd eu, cu glumele mele proaste în care scumpesc curentul și gazele, fac să plîngă o țară întreagă.

Stela și Arșinel, doi maeștri ai scenei, și Dan Ioan Popescu, un as al culiselor

Dan Ioan Popescu: lecția de negociere

Pentru guvernările din ultimii 8 ani, Porțile de Fier I și II au fost Felu' 1 și Felu' 2. Felu' 1 s-a împărțit între echipa Tăriceanu-Berceanu și Dan Ioan Popescu, Felu' 2 a rămas meniul principal al actualului ministru. Să ne strecurăm în intimitatea bucătăriei acestui maestru al preparatelor din euro și franci elvețieni. Compania VA Tech a fost invitată să prezinte o ofertă pentru PF 2 în anul 2001. Deși scriem de ani de zile despre megascrocheria Porțile de Fier, abia acum ne-a parvenit un document care ne face să căutăm o unitate de măsură care să depășească prefixul „mega”. Este vorba despre oferta financiară a grupului VA Tech pentru Porțile de Fier II. Suma cu care grupul austriac a intrat în bucătăria jupânului Dan Ioan Popescu a fost de 97,817 milioane de euro. O sumă cu care te

duci la o negociere este ca o găină pe care o prezinți bucătarului cu tot cu penele care vor fi, normal, jumulte. Putem presupune că austrieicii erau pregătiți să ia vreo 75 de milioane. Ei bine, găina n-a ieșit fără penă, ci cu blană: contractul pe care l-a aprobat guvernul României, după negociere, avea valoarea de 122,150 milioane de euro. Deci mai mare cu 25 de milioane. Din banii noștri, să nu uităm. Hei, stați așa, nu vă enervați: nici n-ar fi fost rău ca Dan Ioan Popescu să se lăcomească doar la atât. Dar bucătarii de euro sunt gurbanzi. După ce preparatul semnat de premierul Năstase a aterizat aburind pe biroul lui DIP, s-a trecut la faza a doua: gogoșile. Hai să vedem, cam cît credeți că și-a mai încărcat? Hai, dom'le, licitați și voi, că e contribuția voastră! Încă 10-15 milioane? Halal! Avem în față un al doilea document: „Eșalonarea investiției pentru Porțile de Fier II și Gogoșu”

(Gogoșu este o centrală mică, de două grupuri, pe unul dintre brațele Dunării). Găina inițială plus gogoșa cu Gogoșu (despre care n-a fost vorba în Hotărârea de Guvern) au ridicat totalul afacerii la 280 de milioane de euro, băieți. Foame maree! Iar foamea se cere să fie astămpărată prompt: eșalonarea plăților împinge ultima rată până în 2013. Rate a căror grijă va fi integral a noastră și a facturilor noastre de curent. Pentru că grija lui Dan Ioan Popescu și a lui Adi Năstase nu va fi să plătească, ci să le cheltuiască pe ale lor pe pajele paterne ale lui Amarie. Rămas simplu procuror, Eva a avut neobrăzatul tupeu să îi scrie procurorului general al României, în toamna lui 2003, despre curvăsăriile de sub roba Justiției de la Iași (oficial, „memoriu”). La aproape nouă luni după asta, ceva s-a întîmplat: a fost demis șeful direct al lui Eva, prim-procurorul Daniel Țicău, la ordinul lui Ilie Botoș (fos-

dosarele chiX

Un procuror acuză La Iași, Justiția doarme în brațe de caracatiță

A fost nevoie ca o judecătorească să treacă printr-un flagrant înscenat și apoi prin ceva zile de arest pentru ca noi toți să putem afla, chiar dinăuntru, ce se ascunde sub roba Justiției din România. Sub regimul stănoilor și joitelor, judecătoreala Andreea Ciucă a fost luată la puricat bovin de sluga lui Amarie, numită Șuhan, cu simț de răspundere stalinist. Răspunzînd la ordine, Șuhan mai primește și cite un oscior. De exemplu, fiică-sa e avansată procuror la Parchetul de pe lîngă Tribunalul Iași după un concurs pentru un post la Vaslui. Depărtați-vă un pic și priviți tabloul *in integrum*: pentru postul fiicei lui Șuhan a trebuit să fie de acord procurorul Dan Bădărău, de la Parchetul Curții de Apel Iași, care e fix nașul de cununie al lui Amarie, care e (tot fix) șeful direct al lui Șuhan. Mai dați-vă un pic înapoi și priviți și peretele pe care se află acest tablou: pentru postul din Iași al fiicei lui Șuhan mai voiau și alții să concureze, dar li s-a spus că nu e loc. Printre ei, procurorul Emilian Eva, fost prim-procuror la Parchetul de pe lîngă Judecătoria Iași, demisionar din această funcție în 2001. Ei bine, acum ieșiți și priviți toată hardughia: cînd s-a înființat PNA, în cărți pentru secția Iași era procurorul Eva. Chestionat un pic la arta compromisului, a picat cu brio. În locul lui, Șuhan a luat un avînt de neoprit decît de brațele paterne ale lui Amarie. Rămas simplu procuror, Eva a avut neobrăzatul tupeu să îi scrie procurorului general al României, în toamna lui 2003, despre curvăsăriile de sub roba Justiției de la Iași (oficial, „memoriu”). La aproape nouă luni după asta, ceva s-a întîmplat: a fost demis șeful direct al lui Eva, prim-procurorul Daniel Țicău, la ordinul lui Ilie Botoș (fos-

Alexandru Vărzaru fluieră de uimire cînd vede ce scrie mai jos:

– retehnologizarea Porților de Fier II l-a adus pe ministrul Dan Ioan Popescu în situația de a-și îmbrăca porțile vîlelor lui 1, 2, 3 și cite mai sînt ele în aur;
– iar judecătoreala Andreea Ciucă a fost anchetată de un procuror care ar trebui și el întrebat despre cum avansează rudele lui extrem de apropiate în ierarhia procuraturii.

tul adjunct al lui Amarie la PNA). Aici voiam să ajungem. Are cuvîntul procurorul Emilian Eva.

Despre demitere:

„Țicău e o victimă a demersului meu. A fost demis pentru că mi-a facilitat accesul la fișa de apreciere a fostei mele colege, Luminița Merișescu, fișă ce a fost «cosmetizată» pentru avansare, pe criteriul unei anumite simpatii pe care i-o poartă Dan Bădărău. Eu am cerut fișa tocmai în ideea de a-mi fundamenta memoriul adresat lui Botoș.”

Despre concurența la primirea posturilor:

„Cînd a avansat Merișescu, am cerut să particip și eu la concursul de avansare și mi s-a spus că nu sînt locuri. Iar peste o săptămînă s-a găsit loc pentru Merișescu. Iar Diana Burlacu, fiica lui Șuhan, a fost avansată la Parchetul de pe lîngă Tribunalul Vaslui, dar s-a eliberat imediat un loc pentru ea la Iași.”

Despre dosare:

„Profesorul universitar Rusalim Petriș, coleg cu soțul procurorului general al Parchetului Curții de Apel, a primit o amendă administrativă pentru falsificarea unei teze de licență. De ce a preluat Parchetul Curții de Apel cauza, cînd era de competența Parchetului Judecătories Iași? Nu Bădărău și Pohoată conduceau Parchetul cînd au ars dosare la Mirosilava (n.r. – comună la marginea Iașului)? Dar în 1999, cînd am găsit zeci de dosare aruncate? A răspuns cineva pentru asta?”

Despre memorii:

„Am adus la cunoștința procurorului general aspecte pe care le-am considerat ilegale și care

mi-au zdruncinat încrederea în soluțiile date de conducerea Parchetului Curții de Apel. Inspectorul de la Parchetul General care mi-a verificat sesizarea m-a întrebat de ce am semnat memoriul și nu am trimis și eu o anonimă, așa cum se procedează. După ce am trimis eu memoriul, semnat, au venit după patru luni să-mi facă verificarea. Iar cînd s-a făcut anonima împotriva mea, au venit să mă verifice după două săptămîni.”

Despre Botoș:

„Pe mine, personal, m-a dezamăgit. Mă așteptam să reformeze sistemul. Și nu a făcut-o. Reforma, în opinia mea, nu înseamnă să pocnești saci de azotat prin poligoane sau să arunci, sub privirile camerelor de luat vederi, manechine de la etaj. E un circ pe banul public.”

Despre urmări:

„E aberant să iei atitudine și să fii considerat delator, dar anonimele să fie luate în calcul. Mi s-a pus pumnul în gură. Mi-e silă. Mă gîndesc serios și la varianta demisiei.”

Despre sistem:

„Procurorul general Maria Pohoată și șeful secției urmărire penală, Dan Bădărău, nu înțeleg să renunțe la politica usii din dos și percep orice opinie contrară ca vedetism și frondă. Nu poți susține, ca principiu, că apartamentul în care locuiești e curat, dacă pe casa scării sînt căcați. Ajungi să miroși și tu a căcat.”

Biurul de Investigații

Fratele Păunescu și Fratele Tender, nimeriți în aceeași bancă la examenul de rapacitate, doi afaceriști cărora nu le place să-i întrebăm cum ne-au făcut de primul milion

Gheorghe Ciuhandu și Ion Caramitru, lăsați de prestația lui Victor Ciorbea să se joace de-a partidul într-o sală goală și-un casetofon cu aplauze

România,
tară
de păcat

- indexul evenimentelor mondene -

Tonți K1!

Ionuț Iftimoaie, campion de K1, va juca într-un serial polițist produs de Media Pro Pictures. O să fie nevoie de cinci polițiști care să-i citească pe litere scenariul și de încă cinci care să ia bătaie de la el.

Medal of Horror

Diana Munteanu a obținut un rol principal în thriller-ul româno-american *Necropolis – Return of the Leaving Dead*. Se pare că e un rol de blondă sexy și naivă, care scoală morții și-i duce la discoteca din cimitir, pînă la „after-hours”, cînd scoate sufletul din ei.

Durex lex, sed sex

Andrada de la Candy (17 ani) a declarat pentru *Star*: „Nu mi-am început viața sexuală și nici nu cred c-o s-o fac în curînd”. În sfîrșit, o tînră cîntăreață care recunoaște că nu a găsit încă nici cel mai scump vibrator potrivit, nici mili-onarul în parai ideal.

Diva
la revolučion!

Cu ocazia expediției din Cuba, Andreea Marin i-a luat un interviu lui Fidel Castro. În stilul ei incisiv, Andreea l-a întrebă pe Fidel de cînd nu l-a mai văzut pe Che Guevara, dacă îi e un dor nebun de el și dacă are nevoie de o batistă atunci cînd dă frîu liber amintirilor despre revoluție.

Young și Ayang

Mihaela Rădulescu a născut un băiețel pe care o să-l cheme Ayan. Și căruia, încă de la grădiniță, i se anunță un viitor luminos: taică-su, Schwartzenberg, o să-l învețe cum să vîndă biscuiți copiilor români, iar mă-sa, Răduleasca, o să-i arate cum să-și facă prietene cu bani, ca să nu plătească el cînd merge la McDonald's.

Divorțul forever (III)

Luați de val, Adriana Bahmuțeanu și Silviu Prigoană au mai divorțat o dată: a treia oară! Cred că, de fapt, Prigoană s-a îndrăgostit de avocata Adrianei și nu are curaj s-o invite direct la biserică.

Arthur Thriller

muzeul figuranților
de cearăSenzațional!
Photoshop-ul
a intrat în partid
cu de-a sigla

De cînd l-au lăsat Dumnezeu și electoratul pe fața pămîntului, Consiliul Județean Constanța se ocupă, pe lîngă chestiuni serioase, și de Festivalul de Muzici Ușoare, uneori mai ușoare ca aerul, de la Mamaia. De anul acesta a venit rîndul PSD-ului să ocupe jilțul de președinte al CJ, după ani de zile în care scaunul respectiv se făcuse una cu dosul lui Stelian Duțu de la PUR, de la PD, de la PCR sau de la cine se mai nimerea să lase lumina aprinsă în sediu. Și, ca să vezi

potriveală, cei ce accesează site-ul CJ găsesc, după cum spune și mica imagine de mai sus, sigla *Mamaiei*: evident, în format special, de colecție – „.psd”! Trăiască .psd-ul, stimăți tovarăși, trăiască ochelariștii ăia care au inventat cele trei particule magice ce alcătuiesc denumirea sfîntului PhotoShop Document! Și spor la treabă, băi, tocișarilor, puneți mîna și creați programe noi, întîmpinați alegerile generale din România! Crezînd că se poate, nu se știe ce programe or să vă comande, în cazul victoriei, ăia de la PNL-Brătianu Cartof, Partidul Pensionarilor și Protecției Sociale sau – ăsta-i ceva mai complex – Partidul Social-Democrat, aripa Constantin Titel Petrescu!

Notăți,
don'șoară: cameră de 4.000 de metri pătrați, baie cu piscină, iar mîncarea, chiar dacă e românească, n-o servesc decît gătită de bucătarul meu eschimos. Aaa... să nu uit: după fiecare masă vreau un digestiv blond, 90-60-90, vechi de pînă-n 18 ani, care să știe despre mine că eu sînt șmecherul ăla din *Albii nu știu să sară*. Cum care sînt eu din ăia doi?

Wesley Snipes, un star falit în America, pe care însă blondele din România îl consideră un superbarosan după ce-i văd buzunarul de sub pafta doldora din naștere

Marca pe valuri

Citirăm cu toții în *X Magazin* cum că fotomodela Anne Marie Paraschivescu, insistent popularizată de fotografii Gabriel Hennessy ca iubită proprietate personală, ar fi fost beneficiara unui orgasm marca Wesley Snipes. Trece peste faptul că indivizii care stau tot timpul cu negrul cel frumos își dau zăul că n-au văzut, n-au mirosit dimineța, la cafeaua de după, vreo asemenea blondă prin preajma starului. Și trecem și peste gîndul rebel că unele distinse blonde își fac publicitate inventînd sau deconspirînd presei, vai, din neatenție, îmbîrligături cu staruri mai mici sau mai barosane. Dar tare mi-e teamă că Ana Maria asta sau cum o cheamă o fi fraternizat cu vreun bodyguard negru al vedetei, care a vrut să facă și el o glumă și s-a îmbrăcat în costumul de vîntor de vampiri al lui Wesley Snipes. În definitiv, știți ce se spune despre negri: că, pe întuneric, seamănă între ei și că aproape toți sînt la fel de mari.

Planeta Moldova:
trance,
the last frontier

Joi seară, ne-am dus la Observatorul Astronomic să vedem Planeta Moldova. Dar degeaba ne-am turtit pupila de telescop, că n-am găsit-o pe cer nici în ruptul imaginației. În schimb, băieții cu „Alimentara”, Mitoș și Florin pe numele lor neaoșe, cei care au inventat poveștile adevărate despre nebunia, tragedia și golănia de a fi născut în Moldova (o țară la fel de tristă, dar plină de umor), erau aici, printre noi. Și, echipați în costume de cosmonaut, lansau primul lor album spațial (cu același nume, dar cu influențe drum'n'bass, rock, hardcore și trance). A vorbit despre nebunie, umor moldovenesc și alte aspecte ale problemei, cu entuziasmul sub care-și pitulase admirația, Andrei Gheorghe (cu piciorul în gips și contractul cu Antena rupt, dacă tot veni vorba). Pe cerul de deasupra observatorului stelele străluceau optimiste, ca-n SF-urile de mentale ale lui Mel Brooks. Curaj, prieteni! Nu sîntem singuri în Univers! Pe Planeta Moldova oamenii sînt veseli, rîd, cîntă și, decamdată, sînt prietenoși cu extraterestrii de la Casa de discuri

Adrian Păunescu: Arta poetică
a masajului (vol. 200 kg)

Cel pe care-l vedeți întins, ca o odalișcă din *Shrek 2*, pe canapeaua cu ciucurași este un mare poet. E drept, un poet care dictează poezii patriotice la telefon, dar, totuși, un mare spirit în viu, un versificator delicios, cu o operă grea, viguroasă, burdușită de metaforă. Cel care pune singele poetului în circulația valorilor universale este un maseur din Craiova, un mare artist al articulațiilor, care-l frecventează pe maestru ori de cîte ori scîrție ceva sau gîlgie vreun țesut adipos. Abordarea este simplă, tehnica este ireproșabilă: mai întii, se iau două porții de pulpă de porc cu mere și ceapă (800 gr. pulpă, 400 gr. ceapă, 300 gr. mere acrișoare, 1 lingură margarină, 150 ml. vin alb, sare, piper – după gust), se lasă la fezandat două-trei zile, apoi se frămîntă bine, prelung, pînă spre zona lombară. Apoi pauză de masă, recuperare, sală de mese. În continuare, se bate ritmic, „cu karata”, zona de scărîcică și cotlet (porții duble la „Doi cocoși”), timp în care maestrul mai găsește 257 de rime încrucișate la „masaj” și alte 142 la „circulație sanguină”, „totuși iubirea” și „Doamne, ocrotește-i pe români”. În final, maseurul spune, ceremonios: „Să vă fie de bine, maestre”, iar Adrian Păunescu zice: „Bravo, puștiule, ai ceva vînă!”, apoi cere nota și dictează asistentei zece poezii de dragoste (la un kil jumate bucata).

Șunca cu cartea

Roton, care vor să scoată și bani din chestia asta.

Sexy și grea
la buzunar

Festivalul Berii de la Mamaia avea nevoie de vedete care să cînte în aer liber. Nu știm dacă le-ați văzut, dar fetele de la Sexy au fost printre ele. Ei bine, dacă v-ați fi uitat mai atenți și fără să beți bere, ați fi văzut că prestația celor două a fost alcătuită dintr-un

cover, din piesa „Sexy și rea”, cîntată de două ori ca să se termine rotund concertul, și încă o piesă. E drept, nu au făcut playback, ci au țipat peste vocile originale, dar pentru toată această prestație, de un sfert de oră-două de minute, fetele au luat 700 de euro. Ca o comparație, Direcția 5 a luat aproape 1.500, deși s-a zis că nu merita. Dar, mă rog, poate nu erau la fel de Sexy.

Veninul și cînepa

Localul bălan

„La Butoaie” e ruptă din răi

Să zicem că te afli cu trebi prin cartierul Titan, chiar în buric, la stația de metrou, și brusc te lovește foamea. Ce faci? Dacă te-ar fi lovit o ceapă stricată, un damf de auroloc sau acordurile unei manele, îți spun, te-ai mai fi așteptat... Păi, recomandarea noastră este să ocupi frumușel un scaun mai la soare, lîngă geam, în autobuzul 311 și să vii în centru unde, cu puțin noroc,

se mai poate mîncă ceva decent. Dacă nu mai găsești loc în 311, iar controlorii nu par a se mișca să-ți ia comanda, atunci te dai mătăluță frumos jos din autobuz și traversezi strada către terasa-restaurant *La Butoaie* (situată între poștă și magazinul Titan), fratele mai mare și mai cu pretenții al lui „Pinocchio”, aflat după colț.

Cu un aer chicios dat de trun-

chiurile de brazier și mesteceni căzuți la datorie pe gardurile și stîlpii de susținere ai localului și clienții urși care în decursul vremii și-au agățat blana în cuiele de pe pereți, *La Butoaie* s-ar putea ridica la nivelul de restaurant „cu specific românesc” numai în ochii oblici ai țărilor ținspe-saispe țetățeni chinădezi care au ieșit cu garsoniera să ia masa în „oraș”. Din punc-

tul de vedere al servirii, denu-mirea potrivită ar fi fost mai degrabă *La Bătaie*. Mă refer la fețele chelnerilor, care ar fi fost mult mai credibili dacă în loc de „Cu ce vă putem servi?” ar fi rostit un „Moșule, scoate repede tot ce ai prin buzunare că acu' îți fac butoniere direct pe gît cu șuriu!”. Cine a văzut *Seinfeld*, episodul *Nazi Soup*, are imaginea corectă a procesului de servire de *La Butoaie*. Cel puțin în cazul meu, cînd l-am văzut pe băiatul cu față de bull-terrier care a venit să ne ia comanda, primul gest a fost să vîd pe ce aterizez dacă va trebui să esca-

ladez gardul din imediata apropiere. Altfel, mîncarea nu e rea, atunci cînd mai ajunge și pe la masă, iar prețurile nu sînt foarte crescute, cam la fel de prost crescute ca și personalul unității.

Bursucul gastric

Bucătărie: D D; preț: ☹☹; WC: ☹☹.

LEGENDĂ:

DDDD ca la mama acasă;
DDD ca la tata acasă;
D D ca la mine acasă;
D ca la mă-sa acasă.

☹ ieftin ca braga;
☹☹ caută-te-n buzunar înainte de a intra;
☹☹☹ e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;
☹☹☹☹ numai dacă te invită cineva care plătește.

☹ poți să și adormi;
☹☹ curățel;
☹☹☹ ai grijă pe unde pășești;
☹☹☹☹ n-ai putea să mai rabzi?

Posarele hardcore

Sfîrșit de idilă, început de biznis

Irina de la A.S.I.A. intră în Europa lui Marius Vizer

Stăteau unul lîngă altul la Cerbul de Aur, ca doi papițoi de pluș în vitrina de la recamier, și chiar s-au aventurat să bîntuie vizibil prin cîteva cîrciumi brașovene. Dar adevărul (care nu ne interesează) este că Irina Nicolae de la A.S.I.A. nu mai este iubita lui Florin Ionescu, oricine ar fi el (*iată-i pe amîndoi în poză, ca să știm totuși despre cine stăm de vorbă*). Și nici Florin Ionescu, cheliosul, nu mai dă mulți bani, nici la propriu și nici la figurat, pe brunețica tupeistă din Ploiești. Anul acesta s-ar cam fi împlinit șase ani de cînd debutanta Irina dădea lovitura înhățînd inima impresarului (și ascunzînd-o în bagaje, pe undeva), pe vremea aceea el fiind mai cunoscut ca fost soț al Laurei Stoica decît ca actual toboșar. Chestie care iarăși nu ne privește, noi fiind, în general, adepții unei muzici mai vechi și mult mai bune. Dar iată că, anul acesta, Irina l-a cunoscut pe afaceristul orădean Marius Vizer, și abia de aici lucrurile devin interesante, în sensul ăla interesant în care Pink Floyd cînta despre bani, iar Janis Joplin – de-

spre Mercedes. Fiind primii care am scris, acum vreau lună și ceva, despre acest love story metodic (adică metoda clasică „Janine”: make money, not love) nu ne mai repetăm. Nu vă mai zicem nici povestea aia

vînătorească despre echipa de judo a lui Putin și cum merge Marius Vizer, președintele Uniunii Europene de Judo, la vînătoare de căprioare cu Putin (Vladimir). Cert este că zilele trecute, la un restaurant din Herăstrău (nu spui unde, patroane importante), Marius Vizer, om matur, puternic, la locul lui bine știut în PSD, despre care aveam o părere puțin timorată, îi întindea papițoacei un covor de trandafiri (roșii!) pînă la masă, ca un adolescent de bani gata de la „Jean Monnet”! Mă-nțelegi, cină romantică, tot tacîmul (100 de parai șpagă la chelner!). Gestul nu e gratuit, că doar nu pe ochi frumoși a făcut Vizer milioane de dolari prin juma’ de Europă: s-a gătat, fata e adjudecată. Combinația cu Florin era, cum ar spune intelectualii de la Pink Floyd, superfluă (bullshit). Cei apropiați zonei „Perfect Media”, în care se învîrtesc Florin și Irina, au primit ordin să tacă mîlc. Și să nu povestească mai departe faptul că, dimineața, Florin și Irina vin la ore care n-au nici o legătură una cu alta, ca și domiciliile personale, și se salută la birou cu ochi cîrpiți de indiferență. Mai departe, are grijă tata Vizer de toate alea. Am auzit că omul posedă și un elicopter cu care face dese incursiuni în mediul afaceristic din Ungaria. Mă gîndesc că, pe viitor, o să i-l împrumute puțin și Irinei, cînd o să i se defecteze TIR-ul de mers la Carrefour.

Another chick in the wall

e lung pămîntul, ba-i destrăbălat!

Faultamos a la plaja!

Cea de-a patra ediție a „Cupei VIP” la fotbal pe plajă a fost, așa cum indicase calculul hîrtiei, un trofeu aprig disputat, pe care l-au cîștigat cei care și-au dorit mai mult victoria și au crezut în șansa lor pînă la capăt. După o evoluție convingătoare, cupa a fost adjudecată, sîmbătă, pe plaja hotelului „Central” din Mamaia, de echipa Partidului Tinerilor (PDT, care l-a transferat, în primăvară, pe Adrian Enache), condusă din teren de căpitanul Raj Tunaru. A cărui evoluție a fost încurajatoare, din perspectiva întîlnirilor oficiale din toamnă: PDT – Noua Generație, PDT – PNT-CD și derby-ul din subsolul clasamentului, PDT – Partidul Pensionarilor. (Ho-ții, ho-ții!) Cealaltă finalistă, echipa „Cîinilor roșii”, nu și-a regăsit cadența și – acuzînd, e drept, unele probleme de arbitraj – a evoluat șters, deziluzionant. (De-mi-si-a, de-mi-si-a!) Dintre cele 19 echipe înscrise în competiție (vedete, ziariști, suporteri) s-au evidențiat cele conduse de Rică Răducanu (notat cu 9,9 de *Gazzetta dello Sport* și cu 9,8 de revista *Bucătăria pentru toți*), Adrian Minune (eficient în defensivă, a dat tot ce-a putut în jocul de cap la firul ierbii), di-vele de la Queens (travestiții cu un joc temporizat, defensiv, pe linia de fund), Aurelian Temișan (artizanul paselor cu cioc, în adîncime) sau Cătălin Arabu (care a înfipt pumnalul ninja în pîntecele multor echipe dezorientate). Per total, a fost un spectacol agreabil, o bună propagandă pentru fotbalul pe plajă și galeriile cu un comportament civilizat, topless (...ue, Rapid!!!).

Plaj Tunaru

Jojo, supporteră înfocată, în trei ipostaze care nu mai au nevoie de nici o prezentare: cu fața la galerie, cu semi-profilul la galerie și cu spatele la galeria sculată în picioare.

Adrian Enache, mazeta din atacul PDT-ului, arătînd galeriei cum fac politică tinerii din ziua de azi: cu intrări criminale la suspensor și călcînd pe cadavrele apărătorilor adverși.

Adrian Minune alergînd o minge mult mai mare decît alea cu care e el obișnuit: pilulele de Diclofenac și biluțele alea colorate din jocurile chinezești.

Care franțuzoaică să-i trăiască lui Virinel Columbeanu

Îl știți voi: gagiul ăla mititel și grizonat, care se îmbracă cu tricouri lungi, trei-sferturi, are Bentley, Rolls, jacuzzi în sufragerie (dacă nu mă credeți, întrebați-i pe reporterii speciali de la *Observer*) și a avut-o pe Anna Lesko (pictoriță, fostă dansatoare într-un club de noapte din Constanța) pînă n-a mai putut. Cunoașteți: după ce și-a făcut plinul și l-a stors pe Sabin Bălășa de ultima meditație plătită de Columbeanu, domnișoara Lesko s-a dus să cînte puțin „la strașniie liubliu tibia” în studioul de înregistrări al lui Marian Ionescu. Hai c-ați auzit de el, e tipul ăla brunet și sictirit de la Direcția 5, despre care umblă vorba că n-are nevoie de Rolls Royce ca să agațe păsăret din show-biz, fiind foarte bine motorizat de la natură. Buuuun... Rămas oarecum singur în jacuzzi, rățoiul mic și pervers de Columbeanu s-a repliat mintenaș, așîindu-se alături de o păsărică cu penaj de firmă, cam în genul Annei. Dar care cîrpește și cîntă mult, mult mai puțin decît predecesoarea ei de la Atomic TV. Martorii oculari, văzînd-o pe mititică așa tăcută și fără șvung, au suspectat-o imediat de o timiditate intelectuală excesivă. Dar, surpriză: noua protejată a lui Columbeanu (care răspunde, ușor rîrit, la apelativul Blanche) nu știe decît limba franceză și, cam interesant, e una dintre apropiatele lui Janine (ex-Sârbu) de la Paris. Care Janine le-a și făcut lipeala, ca să fim înțeleși, ceea ce poate spune multe milioane despre planurile de viitor ale micuței Blanche. Dar să nu anticipăm. Vom reveni. Fii tare, Columbeanule!

Rock & Rolls Royce

După ce a dat pîine și circ electoral poporului,

Adrian Năstase ne-a pus să-i numărăm scobitorile și să-i admirăm micii

Sîmbătă dimineața, săptămîna trecută, la Mangalia, pe plajă, la o terasă relaxată, populară, într-un decor sindicalist, umil, estival, s-a petrecut, Doamne, pupa-ți-aș tălpile, o minune! Adrian Năstase, premierul tuturor baronilor dreptcredincioși, mîntuitorul tuturor spăgilor pesediste, cel dintîi mărturisitor de promisiuni electorale, a coborît din cerurile tupeului absolut și s-a înfruptat, cu poftă proletară, din micul și pîinea cea ce toate zilele a electoratului. Micul eveniment gastronomic (organizat cu prilejul simpozionului „Românii de pretutindeni”, inclus în manifestările cultural-artistice de la Festivalul Callatis 2004) a fost binecuvîntat din capul mesei

de însuși arhiepiscopul Tomisului, ÎPS Teodosie – Doamne, binecuvîntează aceste bucate, s-aveți poftă, doamne Năstase! În ceruri, Preacuratei Sfînta Maria (Născătoarea de Dumnezeu, în postul căreia ne aflăm și acum) i s-a făcut rău de la stomac cînd a văzut festinul sindicalist „de dulce” al păcătoșilor de la Mangalia. Dar nici un fulger justițiar nu ne-a izbăvit pe toți de problemă. Am rămas, așadar, mască, văzîndu-l pe Năstase cum înmulțește micii și lasă un milion de parai șpagă la ospătar (exagerez puțin). Oricum, nu cred că erau mici-mici, d-ăștia, de-ai noștri, pentru oameni normali. Cred mai degrabă că erau niște mici-mari, făcuți din carne de scroafă de mistreț gestantă, cu tocătură de pui de căprioară din rezervația naturală Prundu Mare și (ca să se lege) zeamă din labe de urs grizzly, de la Grădina Zoologică. Cît despre scobitorile alea mici din mici, pun pariu că erau din rezerva de protocol, din lemn de santal parfumat, făcute pe comandă la Paris, în stil Ludovic XIX. Iar despre halbele de bere sînt aproape sigur că erau din cristal de Murano (colecție privată). D-alea luate pe șpagă la ultima licitație a Casei Christie’s de către Nicolae Văcăroiu, ca să aibă în ce să-și toarne trei sute de Scandic cînd se trezește dimineața, pe plajă la Mangalia, și nu înțelege de ce e atît de umed sub el. Ceașescu și Popoul

Toarnă popa www pe piept?

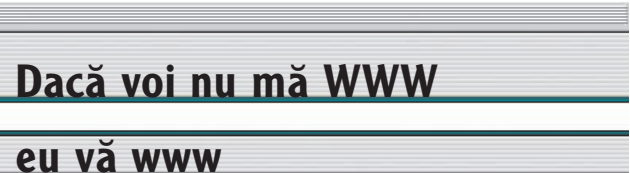
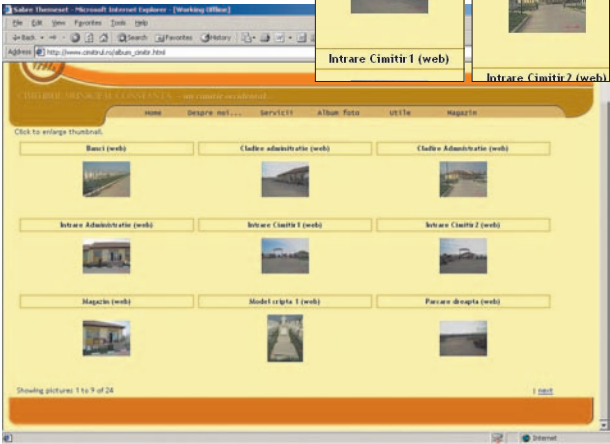
PSSSSST... Vrei servicii funerare de calitate? Vino la Eternity Memorial! ACUM! Nu este nici o glumă. Este banner-ul electronic al unui cimitir. Pentru că întotdeauna mi-am dorit servicii funerare de calitate, am dat click și am „venit ACUM!” la www.cimtitur.ro, adresa electronică a primului cimitir din România cu site pe Internet. Autopromovarea de largă inspirație continuă și aici: *Pentru toate întrebările tale există un singur răspuns: Cimitirul*

Municipal Constanța! Bun, acum că am aflat și răspunsul la toate întrebările mele, pot răsufila ușurat și merge mai departe. Dincolo de micile greșeli gramaticale (cuvântul „Administrație” au reușit să-l scrie abia a treia oară, după eșecurile consecutive „Adminitrație” și „Admnistrație”), site-ul este destul de atent realizat: aveți secțiunea „Contact” (cu adresă, telefon, fax, plus hartă pentru o localizare exactă), o listă de „Servicii”, o pagină în con-

strucție ilustrată sugestiv cu un meșter care introduce niște cuie într-un capac de sicriu și, ceea ce mi s-a părut cel mai haios, capitolul „Album Foto”. Nu, nu săriți așa, că nu e vorba aici de poze cu abonații cimitirului, ci de instantanee drăguțe luate direct de la fața locului cu verdeață: Banci, Cladire adminitratie, Intrare Adminis-tratie, Intrare Cimitir 1, Model Cripta, Parcare dreapta, Parcare stinga, Picture 009.jpg, Picture 011.jpg, respectiv Poarta cimitir 1, 2 și 3. Din păcate, în numele cititorilor noștri din Constanța, sintem obligați să

urăm întreprinzătorilor de la „Eternity Memorial” o afacere cât mai puțin prosperă, clienți cât mai puțini, cifră de afaceri mică. Cât despre site: odihnească-se-n WinAce, în numele HTML-ului, al File-ului și-al Print-ului dus, admin!

Hacker, polițist texan
danielgoace@cataavencu.ro

■ Știți că v-am spus de multe ori că am câte o prietenă. Ei bine, nu am. Totul a fost în imaginația mea. Nu am avut prietenă meteorolog, nu am avut prietenă asistentă sexy, nu am avut nimic niciodată. Doctorul care mă tratează spune că fac progrese dacă îmi recunosc problemele. Bine, tot el îmi spune că șocurile electrice sunt bune pentru sănătatea mea și că ar trebui să îmi caut un azil. L-am ascultat și am găsit unele foarte frumoase și liniștite la www.abandonedasy-lum.com.

■ Acum, nu spun un lucru nou când spun că nu înțeleg femeile. Nu înțeleg ce spun, ce fac, ce gândesc, ce simt, ce vor, ce poartă. Mai ales ce poartă. Poartă niște chestii complet lipsite de logică. Sunt topite după niște haine care sfidează raționalul. Pot sta extaziate în fața unei bluze roz care pentru bărbați e doar o bluză roz. Pot ucide pentru niște pantofi. Pantofi care uneori pot arăta ca niște instrumente de tortură, așa cum sunt cei de la www.punitiveshoes.com.

■ Eu am ajuns la concluzia că toată presa și mass-media mint, mai puțin *Academia Cațavencu* și *Cartoon Network*. Asta e, mint, n-am ce face, interesul național sau comercial o cere și trebuie să acceptăm. Dar ce mă deranjează la faza asta este că ne mint urât și nu ne mint frumos. Să ne mintă, dom'le, frumos, așa cum fac oamenii de la <http://watleyreview.com>, care inventează niște știri de țî-e mai mare dragul să le citești, cum ar fi că s-a descoperit ultima zecimală din numărul Pi sau că Toyota a prezentat un prototip care încalcă Constituția japoneză.

■ Beijingul va găzdui Jocurile Olimpice din 2008. Dar Beijingul nu are stadion olimpic. Deci trebuie construit un stadion olimpic. Fiindcă e la Beijing, stadionul olimpic se va numi Stadion Național, probabil vor încăpea 345.000 de spectatori și va arăta ca o navă spațială. Sau cel puțin așa se înțelege din proiectele postate pe site-ul comisiei de urbanism din Beijing, la www.bjghw.gov.cn/forNationalStadium/indexeng.asp.

Net plus ultra

Single player împotriva tuturor:

„Doom 3“ sau „Unde se duce Dracu’ când se duce dracu’?“

...El ar vrea pe Pământ pentru că, spune legenda jocului, acum ceva timp, când nu exista nici mînz, nici barză, nici cuşmă şi nici Gyuri, hoardele Satanei se distrau în discotecile de pe la noi de prin ogradă şi tare le mai plăcea. Atît de mult le-a plăcut, încît s-au chinuit mii de ani să ajungă înapoi după ce au fost izgoniţi de forţele de ordine cu aripi şi bulan. Şi, dacă ar fi să dăm crezare celor ce se întîmplă în jocul de faţă, sînt pe cale să reuşească o triumfală întoarcere. Dar cum drumul pînă pe Pământ este lung, anevoios şi plin de gropi, Dracu’ s-a oprit mai

întîi la stop pe Marte. Şi una, două şi-a deschis cîteva guri de lad, de-ajuns cît să invadeze baza terestră marţiană şi să admire de la distanţă miliardele de suflete pămîntene, numai bune de posedat.

Noi însă putem sta deocamdată liniştiţi, pentru că această Apocalipsă este programată pentru anul 2000 şi ceva, aşa că nu o să ne ia dracu’, ci probabil o să murim de bătrîneţe, pensie prea mică, taxe prea mari sau hovercraftu’ vreunui ales al neamului care a intrat pe contrasens cu 140 km/h.

Jocul care ne propune apo-

calipticul scenariu poartă numele de „Doom 3“ (da, a apărut!), cunoscut printre cei care schimbă plăcile grafice ca pe ciorapi şi citesc LEVEL în timpul orelor ca „dum trei“ sau pur şi simplu „jocu’ ăla pe care-l aştept de patru ani şi nu e Half-Life 2 :(“.

Acum, că am stabilit cît de important e jocul, să revenim la baza noastră de pe Marte, unde tu ajungi cu arma-n mînă, soldat fiind, gata de acţiune, în laboratoarele onora care au terminat cu brio Politehnica. Liniştea durează puţin, pentru că în curînd te vei număra printre cei 10% dintre locuitorii bazei care nu au fost încă măcelăriţi de monstruozi venite în vizită de lucru, urîtăanii groţeşti dintre care ţin să amintesc scheletele cu AG-uri

sau, preferatul meu, mîndria Iadului şi „angajatul lunii“ de la p-noul de oroare, „bebeluşul-muscă“ (oribil nu pentru că ar fi şi bebeluş şi muscă, ci pentru bîzîitul sadic pe care-l produce).

Jocul merită cumpărat (Best Distribution, manual în limba română, 1.518.142 lei), cel puţin pentru nume şi pentru prima jumătate, după care, în cazul în care scăpaţi fără cîteva fire albe, vă recomand să consultaţi un medic psihiatru. Dacă v-a fost vreodată frică de întuneric, dacă vă e teamă cînd se ia lumina pe scară şi nu aveţi o brichetă la voi sau dacă v-a speriat noaptea vreo nenorocită de pisică, atunci pregătiţi-vă să vă simţiţi incomfortabil de speriaţi chiar în propria voastră casă, cu căştile pe urechi şi ochii ţintuiţi în monitor.

Mihai SFRIJAN
mitza@level.ro

Ani de liceu, cu emoţii la mîna cu care dai şpaga la profesori

Uite-acuşi mai trec două-trei ploi şi şapte viituri cu cinşpe babe plutitoare după ele, şi elevii de la „Sfîntul Sava“ se vor întoarce de la ţară odihniţi şi cu moralul ridicat, dornici să se mai

pună un an cu burta pe carte şi cu portofelul pe proful lor de fizică, Iosif Georgescu. Despre cum a trecut acesta peste şocul demascării făcute la sfîrşitul anului şcolar de una dintre ele-

vele sale ne vorbeşte un alt elev de-al domnului profesor, rămas peste vară acasă, că banii de mare i-a dat pe meditaţii:

„Nu i-a păsat! Probabil va rămîne în continuare cadru didactic în această instituţie de învăţămînt în ciuda vîrstei (de pensionare) pe care o are. Va rămîne în continuare să tortureze elevi care vor ieşi din acest liceu frustraţi, complexaţi şi cu teama de a acţiona. Aici, dacă dai bani, ai note mari. Şi uite-aşa trec «frumoşii» ani de liceu, în teroare, frică şi cu speranţa că într-o zi totul se va termina. Nu contest calităţile profesionale ale domnului Iosif Georgescu, dat fiind că a reuşit să obţină nişte rezultate onorabile. Problema constă în faptul că aceste calităţi profesionale le sînt împărtăşite doar elevilor generoşi, care îl susţin din punct de vedere financiar cu meditaţii. Costurile unei şedinţe de meditaţii cu domnul Sever Iosif Georgescu se ridică la 800.000 lei, iar acesta face în aşa fel încît într-o săptămînă să se desfăşoare două şedinţe. Acesta este sistemul: dă subiecte de olimpiadă la toate lucrările, probleme nerezolvabile de către un elev obişnuit. După cîteva lucrări la care nu obţine note de trecere, elevul se vede obligat să apeleze la orele particulare ale domnului Iosif Georgescu pentru a nu rămîne corigent. Brusc, după cîteva şedinţe de meditaţii, atitudinea acestuia în ceea ce-l priveşte pe elev se schimbă, iar elevul înce-

pe să obţină note pe o scară de la 8 la 10. Ceilalţi elevi care nu fac meditaţii cu domnul profesor (foarte puţini, de altfel) suportă represaliile şi se chinuie să treacă în clasa următoare.

În ziarul *România liberă* (13 iulie 2004) a apărut un articol în care se vorbeşte despre «garajul minune» al domnului Iosif Georgescu. În acest garaj, profesorul şi-a amenajat un laborator de fizică, obţinut cu banii din umilul său salariu. Garajul respectiv se află la parterul vilei ce aparţine domnului Iosif Georgescu. Se pare că acei profesori care organizează în mod repetat greve, dorind un salariu mai mare, sînt nebuni! Altfel, cum şi-ar putea permite acest profesor să aibă o vilă imensă într-una din localităţile limitrofe ale Capitalei şi să îşi schimbe recent maşina dintr-un Volvo într-un Ford Fiesta? Într-un interviu dat televiziunii TVR 2, una dintre elevele participante la concursul «Primul pas spre Premiul Nobel în fizică», Anca Irina Ioviţă, spunea că îşi petrece pauzele şi chiar rămîne după ore în laboratorul de fizică. Despre ce laborator vorbea??? Laboratorul de fizică al Colegiului Naţional „Sf. Sava“ este în renovări de la începutul anului 2002 şi nu este accesibil nimănui! Oare eleva domnului Iosif Georgescu vorbea, de fapt, despre laboratorul personal al acestuia, improvizat în «garajul minune»?“

Colegiul Sfîntul Selava

Hard de nerăbdare

Plasă a-ntîia cu Omul Păianjen 2

Nu ştiu ce a avut în cap publisher-ul Activision atunci cînd şi-a ales doi producători diferiţi pentru Spider-Man 2. Vara asta, versiunea pentru consolă (realizată de studioul Treyarch) a ieşit premiantă cu coronită, numai note de 9 şi 10 la olimpiadele internaţionale, pe cînd varianta pentru PC (Fizz Factor) e cu totul şi cu totul altceva – abia trece clasa cu media 5. Aşa că, dacă vor să joace totuşi SM 2 în condiţii decente de căţărat pe zgîrie-nori şi de dat pumni în gură, posesorii de PC ar trebui să-şi întindă plasele în magazine după un PS2, Xbox sau Game Cube.

Fall-iment Out 3

Mare veste mare pentru fanii seriei Fall Out care tot aşteaptă o continuare.

Se pare că întreprinzătorul Interplay, autorul primelor două episoade, va ajunge foarte curînd la sapă de lemn, adică în postura de Sold Out 1. Aşa că s-a decis să-şi vîndă drepturile de Fall Out 3 către Bethesda Softworks, nişte specialişti în RPG-uri, vezi The Elder Scrolls 3, numit „Game Of The Year“ în 2002. Fall Out e acum pe mîini bune, băieţii de la Bethesda fiind specialişti în jocuri terminate în cifra 3.

Kreed şi nu cerceta!

Cine zicea că cu ruşii nu te joci? Uite că te joci: anul trecut ei au scos un FPS numit Kreed (www.kreed3d.com). Problema a apărut anul acesta, cînd jocul a ajuns în State şi gamerii (forumul Quake3World) au descoperit că monştrii semănau leit cu cei din versiunea alpha de Doom 3 şi artwork-urile erau decupate cu nesimţire din Quake 3. Un fel de „lăsaţi copy/paste-ul să vină la mine!“. Din motive care ne scapă, scandalul a fost evacuat de curînd cu levierul atît de pe forumul Quake3World cît şi de pe întreg netul. Na zdarovaia!

Game ovar

a big bullshift

Băncile româneşti au cash la gură

Acum mai bine de un an, o mare bancă comercială şi chiar privată din România a cumpărat un sistem informatic dintr-o ţară africană. A dat pe el cîteva milioane de dolari. Nu multe, vreo 80. De ce s-a cumpărat produsul dintr-o ţară africană e greu de spus, mai ales că, din cîte ştim noi, în multe dintre ţările africane lianele dintre copaci, atît de necesare vehiculării informaţiilor cu tot cu omul care le poartă, n-au fost încă înlocuite cu cabluri de Internet. Bineînţeles că la mijloc a fost un aranjament al structurilor securiste ale băncii, greu de înlocuit după privatizare, şi bineînţeles că sistemul cumpărat de la africani avea între ţ-spe şi y-spe incompatibilităţi, pe puţin. Ce-i frumos e că sistemul se foloseşte în bancă şi în ziua de azi, în ideea că, dacă tot ne-am luat ghimpe cu el, atunci să ne recuperăm banii daţi pe ghimpe de la clienţi. Care clienţi au cam început să dea delete şi s-o şteargă în alte părţi. Greu la ctrl-del cu boii din băncile noastre.

Te iau de layer

Nu ştiu dacă aţi auzit de Interactive Advertising Bureau. Este un fel de birou prin care cîţiva indivizi plimbă o ţeavă de Internet şi din cînd în cînd, cu precădere cînd li se termină cafeaua şi nu mai au ce face, se apucă să mai reglementeze cîte ceva. De curînd, ei au mărit de la 7 la 15 secunde perioada în care se poate expune un overlay publicitar. Dacă-mi arătaţi pe cineva în România care respectă reglementarea asta, eu vi-l mînînc, da’ v-aş ruga să aibă sîinii mari, merci.

Cel mai tare din parc-software

Ministerul Dezvoltării şi Prognozei şi-a propus, în 2002, să cheltuiască pînă în 2005 vreo 583 de miliarde de lei pentru sprijinirea realizării de parcuri industriale şi parcuri soft. Agenţiile de Dezvoltare Regională au fost luate ca partener pentru implementarea programului, şi cea mai activă dintre ele a fost, pînă acum, cea din zona Galaţi, de unde se trage ministrul Nica, cu tot cu biznisurile lui de calculatorist. La Galaţi, în timp ce la parcul soft se tăiau panglici la fiecare vizită electorală, la cel industrial se tăia frunza la ciini. Acum nici asta nu se mai taie, pentru că şi ciinii s-au cărat de cînd muncitorii n-au ce să le mai arunce în afară de cîte-un pet de Polar gol.

Giga Pistol

Venezuela, pe chilot automat

Acest afiş a apărut de curînd în Venezuela şi el cheamă poporul la referendum pentru a decide dacă sexul pînă în 18 ani va fi scos din ilegalitate sau va rămîne şi pe mai departe în interiorul lanurilor de porumb, la adăpost de braţul lung şi deloc tandru al legii. În ce-i priveşte pe tineri, presupunem că votul va fi exprimat prin simpla ridicare a mîinii. Din buzunar.

Mariana PUR de fier

Din nou

la cassă

Lichidare humanum șest

Acum câteva săptămîni, se povestea în revista preferată a băieților de la *Academia Cațavencu* despre o firmă, Euroconsult SRL, specializată în funeralii de piață și alte falimente de viață, care a păpat lichidare după lichidare, în total vreo 80 de porții. Iată câteva detalii suplimentare! Pînă în 2000, Euroconsult SRL și-a avut sediul la Oradea, figurînd sub un alt nume și avînd un alt obiect de activitate. În anul 2000 s-a mutat la Arad, începîndu-și totodată activitatea în domeniul reorganizărilor și lichidărilor judiciare. Cu totul conex, Euroconsult mai avea preocupări intelectuale și în domeniul consultanței în afaceri, management, contabilitate, evaluări de patrimoniu, expertize, intermediari și tot neamul lor. În faza arădeană, Euroconsult a primit dosare grele de lichidare în Arad (SC Carne SA, Vitivinicola Barațca SA, SC Industrializarea Laptelui SA etc.), în timp ce celorlalți lichidatori le lăsa gura apă. Director și acționar unic era și este dl Isai Ioan, inginer, care patronează și filialele din Oradea, Cluj și Deva. Dl Isai are un talent deosebit în a-și recruta juriști după alte criterii decît profesionalismul. Cazul Cionca Andrei, fiul judecătoarei Cionca Suzana, președintele secției comerciale a Tribunalului Arad, nu este singular. În octombrie 2003, tînărul jurist Oprean Tudor, fiul lui Oprean Horia, președintele Tribunalului Arad, a fost recrutat și el în echipa de lichidatori ai Euroconsult. În vara lui 2003, Euroconsult avea circa două treimi din totalul dosarelor de lichidare aflate pe rol la Tribunalul Arad, în timp ce celelalte firme – concurente, cum ar veni – se băteau pentru restul resturilor. O altă explicație a acestei stări de fapt (și, mai puțin, de drept) ar putea fi găsită și în vizita pe care i-a făcut-o șeful Isai lui Ionel Blănculescu, la București, pe vremea cînd Blănculescu era șeful AVAB. Oare ce-or fi discutat? Și de ce?

Petrecerea s-a cam amînat

Vă povesteam într-una din dățile trecute că pe 1 august 2004 se va împlini un an – s-a și împlinit – de cînd biroul de presă al Președinției nu mi-a răspuns la o amărită de cerere de informații. Vă spuneam atunci că, în cinstea acestui eveniment-monument al ecoului necunoscut, Yasser va da o petrecere. Am glumit, n-a fost nici o petrecere, și le cer scuze celor care au luat în serios invitația. Unul dintre acești entuziaști se numește Habar Nam și iată scrisoarea pe care i-a trimis-o lui Yasser: „Lună de lună cedez cu obstinație cam jumătate din salariul meu de om al muncii de la oraș, sub formă de dări la stat, și acumulez profunde frustrări pe această temă. Ca urmare, aș vrea să știu ce se aude cu șezătoarea de ascuțit săbii în cinstea cadrelor care mîncă o piine la stat și se fac că nu ne cunosc cînd îi mai deranjăm cu vreo petiție, cerere sau lăcrămăție. Mi-ar plăcea să ne bucurăm împreună cu ocazia împlinirii, la 1 august, a unui an de luptă a funcționarilor prezidențiali cu somnul.”

Tunul din reciPisa

Yasser a aflat denumirea ingineriei financiare prin care a fost falimentată Banca Turco-Română. Ea se numește programul de emitere a recipiselor de depozit global. Recipisele astea sînt niște certificate negociabile emise de o bancă americană (Bank of New York, în cazul BTR) pentru acțiunile emise de o corporație străină. Avantajul ingineriei acesteia este acela că acționarii corporației străine se pot ascunde bine-mersi în spatele unui reprezentant al băncii americane, exact cum au făcut acționarii de la BTR. Yasser a auzit că această inginerie încă mai bintuie prin mințile unor bancheri români, lucru firesc, altfel.

Yasser ArAPAPS

Românul s-a născut prolet

Au fost vremuri cînd românul avea altă atitudine la apropierea de mașini. Cînd, dacă se apropia de o mașină, îi puneia o oglindă, o capotă, un eleron, ceva. Pe scurt, îi adăuga plusvaloare. Nu ca acum, cînd, în loc să pună, ia. Cîte-un casetofon, cîte-un capac de pe roată, cîte-un număr de înmatriculare sau toată mașina, producînd minusvaloare în garajul proprietarului. Vremuri cînd românul care

se ocupa de mașini nu lucra în bandă. Lucra pe bandă, la Dacia. Și făcea ceea ce, peste foarte mulți ani, peste foarte multe îmbunătățiri și peste și mai multe facilități fiscale, avea să devină Dacia Logan. Stolul de Dacii 1100 din imagine stă mărturie că românul a trecut prin istorie muncind, și nu cărînd o țevă de eșapament.

Sfinții muncinici

AGVPS-iștii lui Năstase dau cu bîta-n baltă și cu amenințarea în ziariști

Ana Pauker și cu Dej bagă spaima în burgheji

Lacul Tătaru a fost paradisul marelui patriot român Ion Gheorghe Maurer. El iubea așa de tare fauna și peștii de aici încît proletariatul era ținut departe, să nu ia din greșeală o alică în fese ori un cârlig în bot. Pretin de taină și tovarăș de tolă cu Maurer la Tătaru era Nea Nicu, sau viceversa. Dar nu așa, în de-vălmășie, ci organizat. De organizare s-a ocupat pînă în 1989 Ion Cazacu, președintele executiv al AGVPS și unchiul actualei directoare economice Rodica Stănciulescu. Nimic nu se pierde, totul se transformă. După revoluție, instituția căreia îi mănărește economicul doamna Rodica l-a instalat în frunte pe Neculai Șelaru. Peste el doar Dumnezeu, adică Adrian Năstase, onorificul. Printr-o întîmplare neverosimilă în România, agevapesii au pierdut controlul asupra lacului Tătaru, acesta intrînd în patrimoniul Primăriei Capitalei și de aici, prin Administrația Lacurilor, în folosința firmei Romimpex SRL. Capitalism, capitalism, dar să știm și noi!

Rodica, Delta Force și gunoaiile de ziariști

Că nepoata îl consideră pe Cazacu un om nemaipomenit, este un lucru natural. Dar că ziariștii sunt niște gunoaii în comparație cu tov. Cazacu, asta nu mai ține. După ce s-a mândrit pe față cu moștenirea cazacistă, Rodica Stănciulescu a trecut la isterii, asistată de Ilie Marian, juristul de serviciu. Descindere în forță, adică, pe malul lacului Tătaru, cu tot tacămul. Nu este prima dată cînd hăitașii de la AGVPS fac asta. Anul trecut, con-

Florin Dumitrescu, patronul bălții Tătaru, hăituit de dulăii AGVPSD-ului

form martorilor oculari, Ilie Marian a gădilat pieptul unui paznic cu pistolul de semnalizare din dotare. Slab de deget, Ilie i-a băgat în alveole racheta de semnalizare sărmanului om și s-ar fi văzut pînă în Calea Victoriei și Parchet, dacă nu era ceață.

Debarcarea Alienaților AGVPS a avut în prima linie trupele speciale de la Secrom Security. Măreția Zilei Z a fost însă umbrită de prezența gunoaiilor de ziariști. Nu s-au mai dat șuturi în gură, bulane pe cărcă și morți de mamă. Au fost doar amenințări, altercații verbale, demne de cel mult o telenovelă, nu de un film de acțiune. La Tătaru se pregătește însă un mic Sarajevo. Șelaru nu se lasă. Vrea spitalizări prelungite. Debarcarea s-a încheiat numai după ce a inter-

venit Poliția, moment în care brusc s-a constatat că hăitașii au încălcat ilegal proprietatea Primăriei Capitalei. Pentru împăcarea spiritelor, chiar și pușcașii marini de la Secrom Security au recunoscut că au fost induși în eroare de acte false.

Nomenclatura poartă arme

Pentru a înțelege mai bine, trebuie să vă spunem că miza este mare. Să nu credeți că e vorba despre lupta AGVPS-ului pentru drepturile puținilor membri cotizanți care i-au mai rămas. Nu. Lacul Tătaru și pădurea de aici reprezintă un domeniu de vânătoare cu mare potențial. Pentru a continua tradiția protocolului nomenclaturist cu

slugi de la AGVPS, Șelaru vrea Tătaru cu orice preț. Aici pohtesc boierii de astăzi să vâneze și să pescuiască în tihnă.

Încercatul administrator al acestui lac, Florin Dumitrescu, ne arată un gard de sârmă ghimpată, la doi pași de locul unde vine lumea la pescuit și odihnă. Este un poligon particular, unde vânătorii exersează tirul cu arma. Patronul acestui poligon – Pompiliu Creiveanu – este (ați ghicit!) asociat AGVPS și se laudă că este prieten cu premierul Năstase. Lac, pădure, poligon. Vînătoare, nene, nu glumă, și dacă nu mai este faună, merge și populația riverană, cu talerele în mână.

Cornu vânătorilor

România, țară banieră

A-nceput de ieri să cadă cîte-o bancă. Acum a stat. Banii vin grămadă doar pe ștat. La BCR iar s-au pișat. Pe Apus. Nu mai e Soare, dar e de bine. Și pe ștrase-i numai fum. Bagă țărani în Merțane numai Premium. Pe Vîntu l-au mai liniștit acum. Dar năvalnic vuiet vine din Parchet, de peste drum. Sînt copii. Cu multe doze. Din Office vin țipînd. Și se-mping de mi-ți-i saltă rîzînd. Prin „zăpadă” fac mătânii vrînd-nevrînd. Colo-n colț acum răsare un copil, al nu știu cui. Larg de-un cot e brandul lui. Tac-so-i Țiri, de la bancă. Iar el mic, căci la sevrăj parcă nu-i. Vine-o babă-ncet la miting, în cojocul rupt în trei. S-a cam fript la FNI. Stă pe loc acum să vadă cum fac ăia curu' mare. Din banii ei. Prin pensie i-au dat cu jula. Ce mai poate face-acum, credula? Să-și bage p.

Cu bîta-n Baltazar

Bogdan Baltazar e pe picior mare și de plecare de la BRD. Lui i se termină contractul luna asta și francezii nu vor să-l mai rețină din treburi. Cică Baltazar va face o conferință de presă în care va anunța nu că francezii nu-i reînnoiesc contractul, ci că pleacă el, spre locuri mai calde, unde nu-ți îngheață picioarele de la o vîrstă încolo. Mai exact, va anunța că se face freelancer pe consultanță bancară, adică, pentru cititorii neobișnuiți cu limbajul ăsta, că va sta acasă.

Cea mai mare problemă pe care-o vor avea francezii de la BRD e nu pe cine pun în biroul lui Baltazar la bancă, ci pe cine trimite să țină paharul cu apă în locul lui pe la agape.

Anii n-au miros

Pe 1 august, guvernatorul Mugur Isărescu a împlinit frumoasa, dacă nu splendida vîrstă de 55 de ani. Cu o seară înaintea, el a dat acasă o petrecere intimă. La care n-a chemat lăutari, dar a chemat în schimb bancherii apropiați, ceea ce,

măcar din punct de vedere al auralului de pe gît și mîini, cam tot aia e.

Texte lacrimogene despre Lăcrămioara

Zilele trecute a avut loc un alt eveniment frumos, dacă nu splendid, în familia Isărescu: Lăcrămioara Isărescu, fiica, a terminat Harvard-ul. Prilej deosebit pentru presa financiară să laude și pe altcineva din familia guvernatorului: „Mulți dintre prietenii guvernatorului sînt și prietenii ei. Ușile la care bate se deschid imediat. O realitate ce contrastează cu firea ei, cu convingerile ei, cu ideile ei despre profesie, despre carieră. Dorința de a răzbi singură a devenit tot mai puternică. Și a ales Harvard... A ales un vîrf. Un vîrf înalt, atît de înalt încît pînă acolo nu ajung nici suspiciunile, nici neîncrederea celor ce nu-și pot imagina că guvernatorul «n-a pus el o vorbă bună». Uite, așadar, ce te învață

ăia la Harvard: să-ți deschizi singură ușa. Te și miri de ce s-a mai obosit tătucu' să-i pună uși cu senzori peste tot.

Tedy, făcut şah-diplomat

Teculescu C., zis Tedy, un om dintr-o bucată, dacă e să ne referim aici și la amanta lui de la CEC, a fost dat jos din scaun (era și cazul, numai eu am consumat vreo 3 pixuri și doi giga scriind despre el). Ocazie cu care și amantă-sa a fost dată jos de pe biroul lui. Dacă vă întrebați ce va face de-acum încolo Tedy, o să vă dăm o veste bună: nu va mai face nimic și nu va mai încurca pe nimeni. El va fi trimis ambasador peste mări și țări, departe de iubita extraconjugală, care va rămîne fremătînd și neconsolată, suavă și fierbinte, pe scurt, și fără ciupeala de fund de la birou, și cu banii luați.

Top Ban

Protecția presei

Lege și ordine
ministeriale ilegale

Atunci cînd li se cer informații în scris, polițiștii se lovesc de două probleme: o dată cu scrisul, de cele mai multe ori mai complicat chiar și decît alfabetul; a doua oară, cu moralitatea, care-i și asta cel puțin la fel de grea ca alfabetul. Să luăm un exemplu. Poliția a fost solicitată de către *Ziua de Vest* să comunice datele de cadre (știți, biografie, funcții deținute, rotiri în funcție) ale lui Costică Bulgaru, șeful IJP Caraș-Severin. Acesta tocmai ce intervenise pe lîngă un polițist să scape de amendă un puști cordit de 15 ani care, avînd o pilă prin tac'so, îl sunase pe comisarul-șef pe telefonul mobil chiar în clipele în care agentul făcea munca de constatare. Vrînd să afle cum e posibil ca ditamai comisarul să fie influențat de un puști de 15 ani, *Ziua de Vest* a cerut datele amintite mai sus IJP Caraș-Severin. Răspunsul i-a dezorientat pe zia-riști cum n-ar fi reușit nici toate pulanele Inspectoratului dac-ar fi venit să lămurească personal toată redacția: datele solicitate nu sînt de interes public, fiindcă un ordin al ministrului de Interne spune că toate informațiile din dosarele de personal ale polițiștilor sînt secrete. Ca urmare, ziarul a dat în judecată IJP Caraș-Severin, IGP și MAI și a și cîștigat procesul la Tri-

bunalul Timiș, care a stabilit că secretul invocat de Poliție este în afara legii. Păcat că Legea accesului la informațiile publice nu stabilește sancțiuni ceva mai aspre, poate așa am fi văzut cîtiva polițiști trecînd de partea cealaltă a grătilor.

Poliția constănteană,
între camerele de luat
vederi și camorra de
luat vederea

Vă mai amintiți de reporterii TVR care, acum cîteva săptămîni, au văzut cu ochii lor învinețiți că George Bosînceanu, patron de hotel în Mamaia, nu pune nimănui pumnul în gură, preferînd arcada? Dacă, atunci, jandarmeria s-a scărpinat cu pulanu-n creștet încercînd să-și amintească în favoarea cui trebuie să intervină, ulterior, poliția s-a comportat la fel de profesionist și nu a solicitat expertiza tehnică pentru camerele video distruse în încleștarea dintre intelectul lui Bosînceanu și grumazurile reporterilor. Mai mult, din cauza proastei instrumentări, numai două din cele patru plîngerii formulate de jurnaliști au ajuns la Parchet, celelalte două dosare fiind returnate polițiștilor să se șteargă cu ele care la fund, care la frunte, funcție de organul cu care judecă fiecare dintre ei.

Ce-apasă pe umerii
presei: un cuțit c-un
infractor în prelungire

Aflat în fața Primăriei Pașcani, Georgel Huțu, un individ cu o condamnare pentru port de sabie ninja pe lîngă beregățile cetățenilor, s-a gîndit că-i cazul să-și facă o teacă pentru cuțitul din dotare. Cum materiale convenționale nu erau de găsit prin zonă, el și-a făcut o teacă din umărul jurnalistului Sorin Ursan de la *Ziarul de Iași*, în care și-a înfipt cuțitul de mai multe ori, să

fie sigur că se potrivește. În acest demers, el a fost ajutat de gașca de golani care-l ajută să se răzbune pe zia-riștii ce-au scris despre faptele lui de capă și spadă ninja înainte de condamnare. Nu lipsit de importanță e faptul că infractorul a fost eliberat condiționat. Dar, probabil, cu Justiția s-a purtat mai frumos: nu i-a tăiat umărul cu o armă albă, ci cel mult i-a spart capul cu un obiect mai puțin con-

tendent în formă de plic.

www.freeex.org

Drumul spre înalta
societate civilă

Satele Unite ale Americii

Pentru elevii din Măcin, Livești, Carcaliu, Luncavița, Umbrărești, Cerna, Greci sau Ivești, comune din județele Galați și Tulcea, faptul că li se aducea un ziar, o revistă și nu se dădeau dictări din ele a constituit un eveniment de bucurie. Astfel a început proiectul „News to Know” – „Știri să știi”, organizat de Liga Tinerilor Români de Pretutindeni cu sprijinul Ambasadei Statelor Unite ale Americii la București. Scopul acestei inițiative, desfășurată pe parcursul lunilor aprilie, mai și iunie, a fost apropierea elevilor de mass-media, de valorile oferite de libertatea de exprimare. Au fost alese înadins școlile din mediul rural, unde accesul la informație este foarte limitat, iar elevii nu cunosc foarte bine ce rol are mass-media în societate, în afară de acela de cornet pentru semințe sau dop de hîrtie pentru sticlele de răchie. În timpul vacanței de vară, LTRP organizează în taberele școlare și la București o altă etapă a proiectului „News to Know”, prin care își propune să-i încurajeze pe cei mai buni elevi să fie niște cititori critici ai presei libere din România, SUA și Europa, să participe activ la întrunirile organizate în tabere între jurnaliști și elevi și să devină ei înșiși zia-riști. Mai mulți jurnaliști au promis că vor trata cu elevii selectați problemele legate de libertatea de exprimare și educație prin intermediul presei în România: Gabriela Avram, Adrian Cioroianu, Gianina Corondan, Radu Găină, Dorin Matei, Alina Mihuț, Victor Roncea, Mircea Toma (care crede că rolul presei e să-și predea el textele cu întîrziere) etc. Informații suplimentare: Eugen TOMAC/liga_tinerilor@eu-rope.com

În atenția cititorilor:

Dacă doriți mediatizarea programelor, anunțurilor destinate dezvoltării mass-media, tineret, minorități, acțiuni civice, *Academia Cațavencu* oferă spațiu publicistic. Semnalați la: Ramona Lupu 315.23.13; ramona@mma.ro.

www.mma.ro

Ce căuta România în lume?
– știri din presa străină de la ei –

Potrivit prezicătorilor de la UE, citați de *Deutsche Welle*, odată cu intrarea noastră în Uniune, se vor duce dracu' banii de vacanțe și bere ai nemților. Asta deoarece în timp ce românii vor aduce la punga europeană în jur de 2,5 miliarde de euro între 2007 și 2010, vor pleca de la aceeași casierie cu 11 miliarde. Se pare că asta-i schema, dau pe noi o cîrcă de bani, ca pe Mutu, și după aceea ne țin pe bancă. În metrou, cu acordeonul pe umeri.

Star Bulletin de Honolulu, dar și alte publicații au scris despre domnul Gyenge Lajos, un român de la noi din țară, care în

lipsa unui creier și-a mobilat sufrageria cu un frumos exemplar de vacă, rasa stîrv cu arome naturale, din al cărei trup, intrat binișor în putrefacție, se înfruptă zilnic. Partea mai puțin veselă a poveștii e că poliția a fost chemată de vecinii înnebuniți nu de emanațiile hoitului, ci de mirosul grătarelor pe care le făcea zilnic Gyenge bacsi.

Săptămîna trecută, Banca Națională a scăzut dobînzile într-un asemenea hal, încît *The Washington Times* s-a simțit dator, în lipsă de subiecte, să anunțe știrea conform căreia 0,75 dintr-un procent au fost tăiate din

coada leului supraponderal pe motive de diabet financiar pe bază inflaționistă. Domnu' Isărescu, nu-l mai faci bine pe asta, dom'le, ascultă-mă pe mine. Păi, dacă era ceva de capul lui, auzeam și noi că averea domnului Năstase este de 70.000.000.000.000 de lei, nu de două miliarde de dolari.

Doamnele din România trecute de 60 de ani nu mai au voie să se bronzeze public și uniform pe țițe din cauza numărului mare de turiști reclamagii oripilați de imaginile sutienelor goale aruncate lîngă pătură, scrie *Daily Record*. Personal, consider această măsură a fi injustă și discriminatorie, atîta timp cît legea împotriva afîrnării nu se aplică și bărbaților.

Echipa de fotbal Crystal Palace, din prima ligă engleză de fotbal, a dat de necaz odată cu primirea noilor tricouri pentru sezonul competițional ce stă să înceapă. Amintitele tricouri, fabricate la un atelier meșteșugăresc din România, au numele echipei inscripționat greșit. Astfel, zice *Daily Express*, Crystal Palace a devenit Chrystal Palace grație priceperii și atenției deosebite a fabricantului. Startul campionatului fiind foarte aproape, englezii au renunțat să schimbe tricourile, dar au cerut părții române să le inscripționeze pe piept, în locul sponsorului, textul „Fabricat în Rhomeania”.

Andreea Rompresca

Răspunsuri la scrisori

Ciprian Șiulea (Brașov): Rămîne cum am vorbit!

Aurel Celea (București): Nu vă place „Trampa și ecranul“ și v-a enervat un text despre Wagner care „a fost un antisemit notoriu și de aceea nu este agreat de comunitățile evreiești din toată lumea“. Ei, nu chiar de toate. Dvs., ca și mulți alții, puneți semnul egal între estetică și ideologie. Este adevărat însă că de multe ori ideologia poate contamina o parte din operă. Repet, o parte, și de cele mai multe ori acea parte este neglijabilă. Este cazul, mai aproape de noi, lui Eminescu. Pentru cele câteva articole antisemite care, e drept, îi deranjează și astăzi pe evrei, ar trebui să-l scoatem din circuitul național? Mi se pare firesc ca Wagner să nu fie cîntat în Israel, dar în restul lumii geniul acestui compozitor a învins antisemitismul lui conjunctural. De altfel, mulți intelectuali evrei și-au exprimat dezacordul față de respectiva cerere a Comunității evreiești.

Florin Manolescu (Focșani): De data asta ai exagerat. Nu cantitatea ne impresionează, ci calitatea.

Cercez Abdula-Cetin (Istria): Scrii: „Am 20 de ani de școală și n-am lovele...“ După cum știe toată lumea, școala dăunează grav la lovele. Viorel Moțoc, care mi-a dat

scrisoarea ta, zice că ai talent. Așa zic și eu. Din păcate, nu putem să te angajăm pe motiv că nu mai avem nici un loc liber în redacție. Așa că scrie acasă și trimite cite un text care să se potrivească cu ce facem noi.

NASHA (Ploiești): Zici că ai fentat Caritas, SAFI, FNI..., dar te-ai păcălit, făcîndu-ți analizele (ieftin, doar 400.000 de lei) cu aparatul QX. Eu, care mi-am pîrlit banii la SAFI, mă feresc ca de dracu' de orice aparat, mai ales de alea care „combină bio-rezonanța cu bio-feed-back-ul“. După această experiență sînt sigur că ai un bio-feed-back excelent.

Donțu Cristian Mihai (București): „Imun Pro 300 este un test sanguin care descoperă alimentele față de care există intoleranță alimentară“, ai aflat dintr-o broșură intitulată *Mîncarea sănătoasă ne poate îmbolnăvi*. Și te întrebi, pe bună dreptate, ce nevoie au românii de un asemenea test, cînd ei n-au bani să-și cumpere nici măcar mîncare nesănătoasă. Păi, zic eu, ăsta e avantajul pe care ni-l oferă guvernarea PSD: românii nu trebuie să se enerveze că n-au bani să-și facă respectivul test, fiindcă n-au nevoie de el. Și, știi bine, foamea combinată cu stresul duce la ulcer. Asta ne mai trebuia!

Ștefan AGOPIAN

Veșnicia s-a născut la pet

N-ai crezut să ajungeți să vedeți așa ceva vreodată! Nici noi! Și totuși, acest monument funerar există, pe strada Breștei din Craiova. Soarta omului este tristă. Dar, în ziua de azi, poate că mașina de Coca-Cola a fost un sfîrșit mai demn decît altele. Nu chiar ca un deces dintr-o coliziune cu vreo căruță plină cu varză naturală, de la țaran, dar mult mai bine decît să te calce autotrenul fraților Micula, plin cu o tonă de sucuri din E-uri naturale. Și de preferat unei dube cu lapte care nu a văzut în viața lui o vacă. Sau unui vapor cu roșii de Turcia, tari ca o minge de tenis. Sperăm doar că firma respectivă se îngrijește de cele cuvenite și mai trimite pe cineva să stropească florile de pe mormînt cu cite o Fanta din fructe de pădure.

Lumea Sprite-lor

Coasa lux

Industria de morți din România era pînă acum doar cantitativ superioară industriilor similare din Europa (datorită centralismului produceam pe stoc, cred, deși comenzi ferme au existat mereu). Calitatea, însă, lăsa de dorit: mortul se defecta repede, nu avea garanție, iar perioada de viață a produsului era scurtă datorită unei fiabilități reduse. Spre exemplu,

un mort nemțesc, bine lucrat, ținea de trei ori cît unul românesc; te ținea toată viața; te-negropa cu el. Mai nou, am început să ne aliniem și calitativ la standardele unei morți civilizate. Nu, nu le-am montat catalizatoare, ci, datorită concentrațiilor mari de conservanți (E-urile) din alimentele de proastă calitate, cadavrele nu mai putrezesc ca-n vremurile

bune, cînd moartea era la începuturile ei ca industrie. Fenomenul mumificării era înțilnit în Occident mai de mult, însă la noi a apărut după '90, ca semn al sărăciei, declară pentru *Libertatea* preotul Dumitru Radu, directorul Administrației Cimitirelor și Crematoriilor din București, și G. Mencinicop-schi, directorul Institutului de Chimie Alimentară București. Și uite-așa, cu E-urile astea (pentru corecta dumneavoastră

informare, savanții de la *Coasa lux* au găsit formula misteriosului E și vă pot spune că $E = mc^2$ sau $E = UE - U$) s-a adevărit cuvîntul Scripturii, care zice că cei care au trăit și mîncat prost în viața de aici vor avea o soartă mai bună după moarte, iar moartea de apoi le va fi puțin mai veșnică.

Știrile de la ora chici

Război naval în Vama Veche

„Bă!” – s-a adresat, cu ele-ganța castei lui de *nouveaux riches*, un burtos doldora de în-semnele vestimentare și morale ale șmecherului de tranziție – „uite-aici la ghiulu’ meu Bvlgari de 5.000 de parai! Ce, bă, nu suporți că unii-s mai bogați?” Fragmentul de dialog este extras din conversația pe care un ac-tivist al mișcării *Salvați Vama Veche* a încasat-o vineri, pe plajă, în Vamă, de la Ionel din Timișoara. Cetățeanul cu Bvl-gari era totodată posesorul unei elegante șalupe (barcă albă, nr. 054 TM) cu care se fățâia pe re-zervația marină „2 Mai – Vama Veche”. Nu era singurul: alte 3-4 șalupe și tot atâtea ski-jeturi poluaseră din minți vamaioții cu damf de benzină și pârtâielile motoarelor lor purtătoare de simboluri străine locului. Se încălca flagrant mediul marin – aflat sub protecția unei legi spe-ciale – și mediul cultural al băș-

tinașilor vamaioți. Litoralul ofe-ră generos câteva zeci de kilo-metri de liberă exprimare pen-tru speciile cu ghiul, așa că in-terzicerea exercițiilor de aro-ganță pe cele câteva sute de metri de plajă de la ieșirea din România este perfect justificată. Membrii asociației care și-a asumat protecția bio-culturală a zonei au sesizat Poliția de me-diu și Poliția de frontieră. Cei din urmă au acționat mai întâi și au amendat toată flota cu sume de ordinul unui milion de lei. Pentru un purtător de ghiul de 5 mii de parai, efectul unei a-menzi de 30 de dolari poate fi anticipat: după numai câteva minute, ambarcațiunile erau înapoi la treabă, patinând pe frezele nudiștilor care se ha-zardau să înoate. Altercația de mai sus s-a iscat când unul din-tre vamaioți a încercat să fo-tografieze șalupa a’ mai dichi-sită (*vezi foto*): „Ce, bă, vrei să te

umplu de «fermoare» pe piept?”. Ministrul Mediului ne-a promis ajutorul, rămâne să vedem cu ce eficiență. Până atunci, însă, nu uitați: Vama este ceea ce facem

noi din ea. Deci nu vă lăsați să vă facă alții.

Mircea TOMA

Cronică de Vama Veche

Costinești, nu Costinești, vremea bună trece

● Sîmbătă a plouat rău de tot în Vamă. S-au mai spălat ghiulurile și lanțurile de vapor afirmate la grumaz de unii din-tre băiețașii descălecați recent, cu șalupe, prin zonă. A mai ieșit și ceva negru de sub unghie. Pe de altă parte, s-a făcut și noroi, mult noroi, un strat gros, astfel că mulți dintre cei mai bine do-țați au fost nevoiți să-și tragă sli-plul pe ei.

● Dacă tot a plouat în Vamă, eu zic să mai mergem și pe alte coclauri, cum ar fi Costinești. În holul hotelului Forum, în ghere-ta de sticlă pe care scrie „Art

Gallery“, se găsește o expoziție de haine de blană. Pe căldura asta, zău că nu înțeleg ce se pe-trece cu ele, cum rezistă ele a-colo fără să cumpiresc. Or fi date cu parfum la subsuori? Oricum, dacă vine OPC-ul în control îna-intea lui Fizz, tare ne temem că o să-i oblige să le pună în lăzi fri-gorifice sau măcar să le asigure doi litri de apă minerală pe zi.

● Tot Costinești. Este acolo o terasă numită „Terasa Radio Vacanța“, după postul ăla la care mai auzeam și noi un Modern Talking sau un The Shorts pe vremea lui Ceășcă. Am trecut

într-o noapte pe lângă ea: urlau manelele de băteau lejer un Queen live pe Wembley Stadium și săltau buricele melomanilor mai abitir ca dansatorii de la Balșoi Teatr. Într-un tîrziu am priceput și de ce cîntau manele la Terasa Radio Vacanța, în locul unui disc cu, să zicem, Beatles: cred că interpreții sînt într-o vacanță continuă, de cînd se știu!

● Pînă să ne întoarcem în Vamă, găsim la o tarabă un ar-ticol numit „Nimic“. Culmea e că un nimic, deși este un nimic, costă 15.000 de lei. Fiind nimic, nu prea se înghesuia lumea. Asta deși pe afiș scria: „Aprobat și recomandat de PDSR“. Cred că e o manevră. Vă dați seama ce capital electoral or să cîștige

ăștia dacă acum, cu numele schimbat în PSD, or să vină cu cîteva televiziuni și or să iefti-nească nimicul în direct, la Mi-haela Tatu sau la Teo?

● Revenim în Vama Veche și constatăm cum, chiar și în noroi, vreo trei vamaioți tradi-ționaliști nu au ezitat să haleas-că în natură. Un ciine stătea și îi urmărea cum gestionează bol-ul alimentar. Părea să jindu-iască și el după o îmbucătură. Cineva i-a întrebat de ce nu-i oferă și patrupedului din buca-ta lor de piîne. „Ăsta-i mai hră-nit ca noi!“, au răspuns cei trei în cor. E clar: de fapt, ciinele le dăduse să mănînce niște resturi de la el.

Pepe și Bibi

Despre sorți, numai de bine

Zilele trecute, într-o bună după-amiază, poporul înfometat s-a înghesuit să asiste la faza finală a unui concurs organizat la Mamaia de Radio Vacanța. Urma deci o tragere la sorți, de la care trei participanți urmau să plece pe picioarele a trei Matizuri. A apărut pe scenă celebrul Titus Andrei și a anunțat, senin, că ma-șinile s-au tras deja din urnă, ast-fel că au rămas în joc niște rîș-nițe, niște uscătoare de păr. Ni-meni din public nu dădea semne că ar ști cînd, unde și mai ales de ce se petrecuse deja, în mare taină, momentul cel fierbinte. Haios e că cei trei cîștigători de Matiz (dacă nu cumva Matizurile astea au fost doar momeală pen-tru guguștiuci) erau, de fapt, trei cîștigătoare, și toate turiste din Constanța, iar una era exact so-ția unui angajat de la Radio Va-canța. Cît despre uscătorul de păr, care le-ar fi folosit într-ade-văr la ceva, el a ajuns – norocul e orb – în posesia unui chelios!

Coteria Română

Grătar 2004

Nashpa Turism prezintă noi aventuri în România pitorească:

Azi, Operațiunea „Români, deplasați grătarul în Insula Mare a Brăilei“

În care autorul merge în Insula Mare a Brăilei. Și se întoarce.

Nici n-ați apucat să respirați și eu, ca zvrîluga, am ajuns acuma în partea cealaltă a țării. N-am venit de la Orșova, nici cu pluta pe Dunăre, și nici cu biscuitele pe conductă, ci m-am dus direct acolo unde îți dau ăia din Brăila cu vaporu-n cap la table: la Brăila, normal. Am ales unul din cele două trasee: din oraș, cu bacul. Treci Dunărea și-o ții langa cît te ține drumul: adică vreo 100 de metri. Îți iei inima-n dinți, îl înjuri un pic pe Băsescu că n-a asfaltat și-o iei voinicește printre lanurile stufoase de porumb, rapiță, soia, floarea-soarelui. Peisajul, cum se zice la Brăila, e mișto. Și-i dai bătaie: ferma Filipoiu, Gemenele și nici nu simți cum ai ajuns la Blasova. Asta e o fostă stațiune a doctorilor care-și făcuseră Vama Veche la Brăila. Dacă vă ține, se poate face și surfing, însă eu zic că un grătar cu soția nevastei și-o plimbare cu barca pe lacul Blasova e ăl mai fain sfîrșit de săptămînă. Dacă vă arde, aruncați și-o undiță, îi mai arzi și-o pastramă cu pălincă și poți să te culci în tabăra de la Blasova liniștit, că sînt

căsuțe de închiriat la mica înțelegere. Pe urmă, cînd vine dimineața, îți iei turma de prieteni și te aburci spre dig, ca să dai ochii și cu Dunărea. Și vin așa: ferma Drăganu, Șerbanu, Albatros și, într-un final, te-nfigi liniștit în mal, la Maicanu-i zice. Mal cît cuprinde, Mall mai puțin, că e sălbatic, fără țeape, Merțane și Fizz: liniște, Dunărea veche într-o sălbatică splendoare, pădurea de plop, știuca, somnul și carasu’. Mai ales somnul, ăla de zece ore, și în special carasu’, că asta e cam tot ce se mai prinde în Dunăre. Mai cu cortul, mai pe lîngă cort, uite-așa mai păcălești o noapte minunată în Balta Brăilei. Dacă sînteți extraordinar de șmecher însă, mergeți la Mărașu, în coada insulei: acolo sînt legiunile de lotri care noaptea dau omorul la grîu și po-rumb. Asta e Brăila, tată! Ca să încheiați mega-fantastic, mai mergeți puțin de la Maicanu la bacul din apropiere, treceți în Dobrogea și-o luați frumușel spre Brăila pe lîngă Dunăre, pînă la bacul de la Smîrdan. Vă așteptăm cu drag în Insula Mare a Brăilei: grătăriți, fraților!

Gabriel DROGEANU

Fîntîni populate cu puiet de somn

Realesul Mazăre a pus și în această vară o turmă de oameni să ve-gheze, chipurile, la bunul mers al stațiunii Mamaia. După fiecare lună de freat menta, vine vremea ca băieții ăștia să frece și ceva leuți între degete: fiecare primește cam 5 milioane de lei. Ar fi Protecția cetățeanului, paznicii palmierilor, paznicii de la bariere, paznicii în general. Hobby-uri: meciuri încinse de fotbal și volei, statul cu burta la soare sau agațamentul puicuțelor. Îl aveți în imagine, surprins în plină activi-tate, pe paznicul fîntinii arteziene de lîngă complexul Perla, omul care are grijă – în timp ce stă cu burta la lună, evident – ca turiștii să nu se scalde sau să arunce gunoaipe în apă. După cum vedeți, este clar că sin-gur nu poate face față: ar trebui angajat încă un gardian, care să se asigure că nu există pericolul ca turiștii să-i arunce în fîntină chiar pe paznici.

Moș Mazărene pe la gene

Așa să ne ajute Allah!

Datorită caniculei și apropierii alegerilor generale, partidele au in-trat în fierbere. Cele din Parlament, cele neparlamentare, dar și grupări de care n-a auzit nimeni încearcă, după buget, coane Fănică, să atragă electoratul. În ultima categorie intră și Partidul Renașterii României, de a cărui glorioasă existență n-am av-ut știință pînă n-am auzit de măce-lăria musulmană din imagine.

Așadar, în Constanța, filiala aces-tui partid de largă respirație romă-nească (cu usturoi și ceapă) are drept sediu un loc cât se poate de insolit – evident, lîngă o măcelărie musul-mană. Sigla partidului îl reprezintă pe Sfântul Gheorghe călare pe cal, împlintînd sulița în balaurul ce sim-bolizează corupția. Se-nțelege că, la nevoie, arma ar putea fi înlocuită cu sațirul măcelarului-șef (ce poate fi președintele filialei), iar balaurul cu un berbec căpiat. În orice caz, având în vedere haitele de maidanezi și de pensionari ce se încaieră pe la ușă după oase, putem spune că la PRR deja s-a declanșat ciolaniada.

Başcănuță, om sucit

flagrant deliciu

Cu firma-n cap și logo-ul în fund

Cine a inventat calculatorul s-a folosit de sistemul binar. De aceea, calculatorului îi este dificil să se prindă când un român vine la el cu jula. Fiindcă, dacă aude „6, bă, să nu te prindă!“, el trebuie mai întît să transforme această frază în „011, bă, să nu te prindă!“, și abia apoi se poate apăra. Românii, care lucrează numai în sistemul miliarदार, au căpătat astfel în fața calculatorului un avantaj pe care nici cel mai deștept polițist din lume, care știe sistemul binar pentru că de cifra 1 n-a reușit să treacă la școală, nu l-ar putea compensa. Asta-i motivul pentru care românii au ajuns să fie mai rapizi decît calculatorul nu la socoteli, ci și la mîină. De pe Internet se poate ciordi aproape orice, iar să ciordești un banal logo pare astăzi o copilărie. Ceea ce nu-i o problemă. Cine-a aruncat cînd era mic pisica pe covoarele de pe balcon va arunca și la maturitate mouse-ul pe logourile de pe site-urile străine.

Autoritatea Națională pentru Ctrl

flagrant delicious

Publicitatea în străinătate și peste hotare

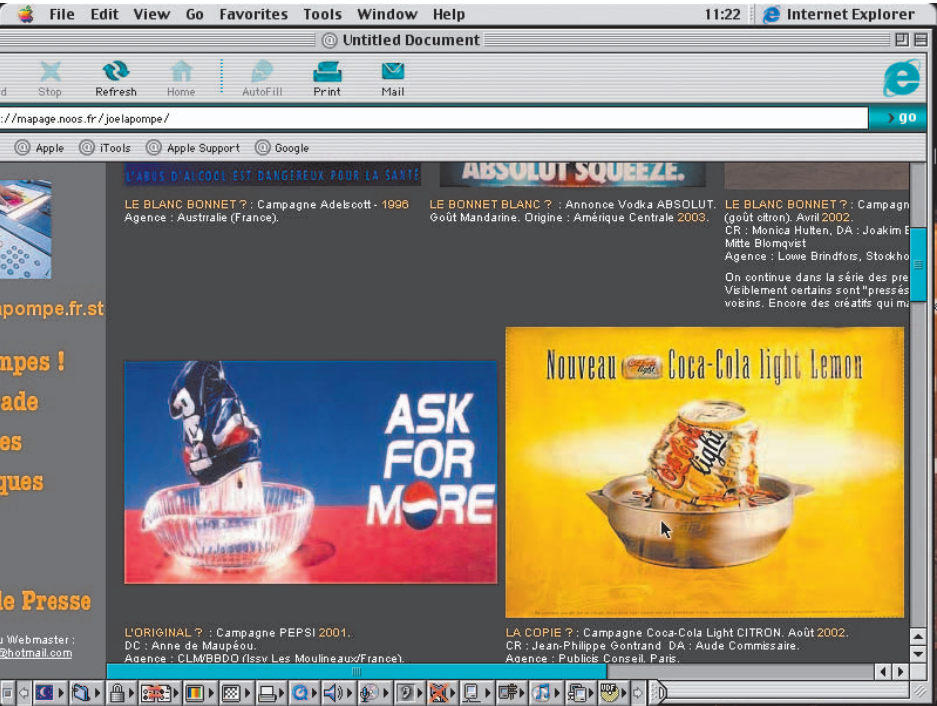
Ai lor, ca brejii

Cine susține că furtul a fost inventat de români uită că alte popoare sînt cele care-au descoperit înaintea noastră îmbulzeala și mijlocul de transport în comun. În timp ce noi ne băteam cu turcii în scopuri legale, ei se înghesuiau în fața marilor catedrale și puneau ochii pe

oglinzile papamobilului. În timp ce noi legam primul felinar la căruță, ei deja coborau în fugă din tramvaiul tras de cai. Pînă și în publicitate au descoperit furtul mult înaintea noastră, și de asta vă puteți convinge la <http://mapage.noos.fr/joelapompe/>. Publicitarii noștri pot

sta de-acum liniștiți: și publicitarii străini tot două mîini au. Una cu care se scarpină-n creștet să le vină idei, alta cu care greblează prin campaniile altora, în caz că nu le vine.

Copy-paste-le cailor

v-am print, vrăjitoarelor!

Cu cordul pe plajă la Vama Veche

Luînd probabil exemplul reginei Maria, a cărei inimă se odihnește la Balic de zeci de ani, farmaciile Helpnet și-au propus cîcă să ne trimită inimile în vacanță. Oferta pare mai mult decît îmbietoare, chiar dacă, după cum bănuim, inimile vor primi doar bilet pentru dus. Pentru mai multă atractivitate

însă, promoția s-ar putea cupla cu un alt eveniment medicalo-estival: primele zece inimi plecate în vacanță se pot întîlni cu un alt organ intrat în concediu de odihnă și care, cu ajutorul lui Ciomu, deja a tăiat-o spre trei destinații diferite.

Vîrfu Ciomu

Polițiștii clujeni au în dotare motociclete Kawasanchi

După cum se vede, motocicleta standard de patrulare a Poliției clujene este deosebit de performantă. În primul rînd, fiind de patrulare are nu două, ci patru roți. Care roți, deși sînt întoarse în fotografie, se poate vedea că sînt foarte bune pentru polițiștii aflați în misiune: tip măsută și scaun într-un picior, numai bune de încins pe ele partide de table.

Greta Gabor

aberația de libertate

Merț-ul trenurilor

Acest exemplu este tipic pentru mentalitatea românească. Decît o casă, mai bine un Mercedes. În care poți să și locuiești. De-aia România nu are parcuri de rulote ca în America. Noi avem parcuri de Mercedesuri. Mai ales că la astea nu contează numărul de camere,

ci numărul de uși și cilindrul. Spre exemplu, doar vrea omul să se mute de la 2 uși la 4, cu închidere centralizată, alarmă. Că într-un fel dormi chircit într-un 1.8 și altfel poți să-ți întinzi picioarele într-un V10 de 4.000 de centimetri cubi.

Ilie Mercedes

comunicare

pe care

Nu dați șpagă! Luați!

O știți pe doamna aceea care plînge ca o inundație la televizor, bușită de plîns ca de viitură? Cîcă de la un frigider. Dacă i s-ar mai fi întîmplat și înainte, din cauza altor produse electrocasnice care te fac de plîngi efectiv ca proasta, îți spun, fată, poate ar fi fost de crezut. Îi spuneam și ei: re.internează-te! Și era simplu. Dar așa, zice clar în reclamă: îți pare rău că ai luat o decizie proastă? Așa pare. Și ce decizie proastă puteai să iei? Să alegi alt frigider? Îl vinzi și-ți iei altul, fără bocit. Dar dacă ai ales să nu dai șpaga necesară pentru a cîștiga banii cu care să iei frigiderul, atunci e clar că ai intrat în Europa – și dusă ești. Și e foarte posibil ca și voi să fiți loviți la un moment dat cu băta de baseball a principiilor cvasi-morale și să hotărâți să nu vă mai adaptați la mediu. Să ieșiți să înotați pe preșul din fața acvarului. Ce plăcere, ce scame bune de ciugulit, ce fire de păr lungi, din care te hrănești o viață, ce praf de camuflaj se așterne pe solzii voștri, altădată lucioși, și vă ajută să vă calce toți în picioare, ca și cum n-ați fi acolo. Nu și dacă aveți o mică atenție sub înotătoare, o zacuscă, un ghidon, o cafeluță, un milion de dolari – ce cadrează. Uneori, diverse campanii sociale ne îndeamnă să ne purtăm ca oamenii care nu există încă. Și e amuzant să observi cum un sistem cu apucături sadice ne educă să fim masochiști și să-i oferim, cu demnitate, OHOHO, trufandaua dosului. Fără nici o legătură cu femeia plînsă, o campanie destul de discretă ne îndeamnă pe noi, cetățenii balcanici, să luptăm cu micuța corupție din administrație, învățămînt, sănătate și să nu mai dăm șpagă, nici dacă ni se cere. Să arătăm că nu vrem să ni se rezolve problemele. Să plîngem nu numai după frigidere, ci și după viața noastră, feliată de un Ciomu nestimulat cum trebuie. Să rezolvăm moral o problemă socială. Să lăsăm Statul să stea dracului liniștit. E clar că marea corupție nu e aici, ci în Elveția – să depună monetarul. Între timp putem să mușcăm la nimereală și să ne amuzăm cu știri zguduitoare despre funcționari, secretare și medici care uneori supraviețuiesc din șpaga noastră. Totul e făcut ca să te simți pedepsit că trăiești în România, ca să înțelegi că totul e din cauza ta și nu a lor. Că vrei să trăiești într-un sistem care te corupe să fii un bun corupt și că prea îți vine să dai șpagă, cu lacrimi de bucurie în ochi, implorînd. Mai potoliți-vă, băi, frați români, ce v-a apucat cu șpaga asta? Dacă nu o să vă opriți din dat, nu o să ajungeți niciodată niște oameni care doar iau șpagă!

Răzvan EXARHU

Săptămîna străinilor

● În China, un cîntăreț în vîrstă de 26 de ani, autoproclamat ca fiind omul cel mai păros din lume, a trebuit să își taie părul din urechi. Operația, căci tuns nu poate fi numit, a fost făcută la un centru special de tratament cu laser. Deși la început omul nu a fost în totalitate de acord, intervenția a fost necesară deoarece el începea să aibă deja probleme cu auzul și cu creierul! Și în România avem un recordman de-ăsta! E, poate, cel mai arogant om din lume. Dar, chiar la insistențele colegilor de partid, nu vrea să mai taie din aroganță, deși știe foarte bine că dăunează imaginii. Și că din cauza ei nu mai aude bine – de fapt, aude doar ce-i convine. ● Un partid politic din Olanda vrea să scoată în afara legii linsul degetelor de la picioare nesolicitat. Păi, dacă se dă o lege din asta și în România, împotriva linsului și a lingăilor, se prăbușește viața politică și socială. Dar nu cred că parlamentarii noștri ar fi în stare să interzică nici măcar pupatul în cur nesolicitat. ● O firmă de articole sportive a inventat un „adidas” care crește o dată cu copilul. De ce nu inventează oare și Audi sau Ferarri, de pildă, o mașină care să crească o dată cu copilul de bani gata, de la fiu de milionar la fiu de miliardar? ● În India, o școală de fete a fost închisă după ce mai multe

DOAMNĂ SERIOASĂ, CAUT
DOMN FĂRĂ OBLIGAȚII PENTRU
UNIUNEA TERMOPANELOR ÎN
VEDEREA PENULTIMEI TAXELOT
ȘI ÎMPOZITELOT!

MARDALE.

eleve au început să se poarte ca pisicile. După o serie de leșinături, aproximativ șapte fete s-au purtat întocmai ca felinele, mîrîind și zgîriind. Tinerele sînt acum puse să recite în hindu și să treacă prin ritualuri ale focului. Se pare că, din motive ne-

cunoscute, un spirit rău a intrat în ele și le-a manipulat. Acest spirit rău, se pare, se numește uneori, în unele societăți, „tulburări grave de comportament”.

AgenCIA de presă

Politica pe Cîmpuri-Vrancea

Penețistul Mînea intră în primăria Cîmpuri-Vrancea în calitate de inspector al Gărzii de Mediu. E după masă. Dumitru Vlădescu tocmai nu mîncase în calitate de primar pesedist. Mînea venise să-i spună lui Vlădescu să facă fosele septice ca în Uniunea Europeană. Mînea s-a săturat de vorbe, scoate un reportofon să înregistreze declarațiile antieuropene ale primarului din Cîmpuri. Vlădescu ia scula de pe masă și fugă cu ea. Mînea sare de la masă, îl aleargă pînă la gardul instituției de stat, îl prinde, îi rupe cămașa, îi dă pumni și-i spune: „Europa o fi a ta, reportofo-

nul e proprietatea mea!”. Primarul nu spune nimic. „Domnule reporter, în calitate de primar, de funcționar public, nu puteam să reacționez, mă vedea dracului satul, dar dacă eu eram om în momentul acela îl rupeam cu bătaia.” Sar oamenii din Cîmpuri să-și scoată alesul din ghearele funcționarului de la Focșani. Penețistul tipă: „Bre, de ce l-ați ales pe ăsta, nimic nu a făcut, eu am venit aici să pun legea europeană a mediului în aplicare! De ce nu mă lăsați să-i arăt Europa pînă la capăt?”. Dar voința populară de la Cîmpuri e lege! Poliția apare, procurorul din Focșani vine!

Penețistul Mînea, inspectorul Gărzii de Mediu, a fost deputat al României între 1996-2000 și e luat la anchetă. În acest timp, pesedistul Vlădescu se reface. Într-o cameră de protocol, vînturată de ventilator, se pregătesc o brînzică, niște gîscuțițe, o ceapă spartă, un mujdei de usturoi, trei pepeni, trei kile de vin de Vrancea, patru sifoane, șase sute de grame de cafea, douăzeci și patru de scobitori. Anchetarea lui Mînea s-a încheiat. Polițiștii, procurorul și organele de anchetă sînt ambetate. E greu de pus adevărul la mijloc. Un protocol de dezbateri ar clarifica mințile. Așa că PSD-ul

se odihnește cu organele la masă. Penețistul Mînea se spală pe miini pe aproape și descoperă protocolul. Din prag, urlă: „Bre, polițiștilor Bernovici și Gherghiță, bre, procurorule Ciolan, Europa voastră de corupți!”. Mîncare era pentru toate culorile politice! „Nu, eu, Mînea, m-am luptat cu Ticu, acel securist nenorocit, cu Ciorbea, securist și mai mare, eu cred numai în Ciuhandu, nu mănînc cu unii ca voi!” În acest timp, în Cîmpuri a venit inundația. Iar inundația a umflat fosele. Căcatul a năvălit pe ulițele din Cîmpuri.

Eugen ISTODOR

Bush a dat
cărnile pe față

Bush a declarat cadourile oficiale primite de la demnitarii străini, umplîndu-și din nou, dacă mai era nevoie, frigiderul cu carne. Pentru că președintele argentinian i-a făcut cadou 150 de kg de carne. Or fi fost doi teroriști Al-Qaeda la 75 de kg bucata, sau o fi auzit argentinianul că are nevoie în Irak de carne de tun? Năstase ce i-o fi dus? Păunescu era numai bun, dar nu era dezosat. Așa că premierul l-o fi cadorisit cu o statistică optimistă a IMAS-ului, care zice că Bush are 93% și că în 2007 SUA vor intra în UE.

Parcă-l aud pe yankeu șop-

tindu-i pe șest argentinianului: „Ia cheile de aici și mi le pui în portbagaj. Vezi că e trasă în spate și are un număr galben, că e de la întreprindere: Asfalt Force 1. Da’ ai grijă că l-am mai trimis odată pe unu’, Nicolaie Cowboyu’ parcă, și, după ce mi-a bătut molanul de Bordeaux din portbagaj, a căzut cu damigeana peste servieta cu butonul nuclear de a dat niște bombe pe Bagdad. Și uite, de-un an jumate mă chinui să plec din Irak și nu pot să-ndrept gafa bețivului.”

Ciao, dar!

Meteo

În sfîrșit, a venit și Vremea noastră!

V-am spus că sîntem cei mai tari? V-am spus! V-am prevenit! Dragi prieteni și fani ai rubricii „Meteo” din *Academia Cățavencu*, după cum vedeți, ne-am pregătit cum trebuie: celebrul paparazzo Alexandru Căuțiș s-a întîlnit cu domnul

Adrian Năstase (în dreapta, cu cămașă albă) și și-a făcut datoria față de rubrică. Stimați compatrioți, în aceste momente importante pentru țară,

ALEXANDRU CĂUȚIȘ
VĂ PREZINTĂ
VREMEA

„Ploaia este cel mai important fenomen al naturii, cu excepția soarelui. Din Mangalia, vă urăm un litoral fericit!”

O noapte din ziua de lucru
a ministrului Agriculturii la serviciu

Ministrul Agriculturii, Petre Daea, s-a lăudat că vine la serviciu cu două ore înainte în fiecare zi, adică la 6 și jumătate. Se pune acum întrebarea: ce dracu’ poate să facă ministrul Agriculturii dacă vine cu două ore înainte la serviciu? Păi, probabil că următoarele: intră în birou, sparge repede o ceapă între fețele laptop-ului primit de la Guvern, întinde pe biroul ministerial un *Evenimentul zilei* pe care aruncă o mămăligă cu sare, mai trage un pîrț, că-i vin niște rigîieli pe gît de la îngurășmintele chimice pe care le-a servit cu o zi înainte din politețe de la niște investitori străini, se scarpină puțin în ureche cu arătătorul cu care o să-i arate lui Iliescu pe hartă situația la grîu și la porumb cînd va veni președintele în vizită televizată de lucru,

mai ia un Orbit cu gust de usturoi să-i treacă mirosul de ceapă din gură, citește presa de specialitate, adică rubrica „Meteo” din *Liber-tatea*, să vadă dacă plouă sau nu, își scuipă țărânește în palmele bătucite ca să înceapă un „Tetris” cu cărămizi, mai trage un pîrț și uite-așa se face opt și jumătate. Cînd își trage un pernoi cît toate zilele pe birou, dă drumul la o casetă video cu înregistrarea de la emisiunea *Ferma* și-i arde un somn la umbră de nu se vede calul și călărețul din lanul de porumb! Asta pînă la 6 și jumate, cînd trebuie să se scoale, cică să mai stea două ore peste program, că începe *Monica*, și se ceartă, măi, unii, mai ceva ca Iliescu și Năstase, mama ei de agricultură!

Teorema lui Ferma

Lupte de gorilă
între CNA și SPP

Sîmbătă după-amiază, pe drumul spre Constanța, doi gealați de la SPP, serviciul aflat de obicei în slujba demnitarilor, au reușit performanța de a cafti exact un secretar de stat. Mai exact, pe Șerban Pretor, membru al Consiliului Național al Audiovizualului. Mardeiașii, Teodor Chirică și Daniel Mihalcea, s-ar fi aprins la vederea bolidului cu care îndrăznea să se deplaseze omul de la CNA, și anume un opulent Trabant. Motivele clare le va dibui Parchetul Militar, ne întrebăm

doar cîți anonimi au căzut sub pumnii și picioarele meseriașilor de la SPP și nu s-a sesizat nimeni. Ar mai fi de spus că la agresiune au asistat fără să vrea și fiicele de 9 și 11 ani ale lui Pretor. Bănuim că, dacă știau că au de-a face cu un membru al CNA, SPP-iștii ar fi fost mai grijulii: le-ar fi avertizat pe cele două minore să nu se uite, pentru că urmează scene de violență și limbaj vulgar.

Drei Wetter Caft

Jurnalul lui Tetelu

Sfîrșitul lumii? Explozia soarelui? Explozie-bombă la o fabrică de eugenii? Nu. Urmează alte porcării de la Tetelu. Mai bine nu le citiți.

20.³⁰ MĂ IENERVEAZĂ O CHESTIE CARE MĂ IENERVEAZĂ: DE MILIARDE DE ANI DE CÎND IE CÎCATU ȚSTA DE TERRA DE PĂMÎNT, SINGURA ORDINE DEMOCRATICĂ ÎN CARE POTI SĂ AȘEZI MAI MULȚI OMENI E ORDINEA ALFABETICĂ ??? AICI A TRE-CUT AȘTEA ANI DE CIVILIZAȚIE ȘI PLATON E TOT DUPĂ CEAUȘESCU ȘI VĂ A FI MELEU ??! AICI CA SĂ APUCI UN LOC MAI ÎN PĂRȚ ÎN SOCIETATEA ASTA NE-DREAPTĂ ÎR TREBUI SĂ TE CHEAMĂ „ABCES”, DE EXEMPLU! (DE CE NU ȘI FUTEM TOT ÎN ORDINE AFLABETICĂ LA URMA URMEI ??)

20.²² AM INTRODUS PRIMELE MĂSURI DE DICTATURĂ ÎN TETELIA, ȘATU MEU, ÎN CADRU PROGRAMULUI „DICTATURA DIFICILĂ”: LEAM DESFÎNȚAT NUMELE CA SĂ LE DAU IOU ALTELE, DA DEOCAMDATĂ PROVIZORIU LEAM DAT NUME NUMERE PROVIZORII CA SĂ SĂ RECUNOASCĂ ÎNTRE IEI (UNU, DOI, TREI, ETCETERA, PATRU, CINCI, ȘASE, ȘI ASA MAI DEPARTE, ȘAPTE, OPT, NOĂ...) ȘA ESIT TĂMBĂLĂU DRACULUI, CĂ, DE EXEMPLU, UNU A FUTAT PE PATRU, DOI AU DAT LIMBI LU CINCI, ETC, ȘACUMA A APĂRUT ÎNSCRISURI OBSCENE PE PERETIIII STADIONULUI „TETELU” DIN LOCALTATE, DE UN EXEMPLU: „4+3=LOVE” → „COPIL”, „1+2=FUT”, „MUE LU 6”, „3 E CURVĂ”, ETC., 7 SUGE LU 8”. E MISTO SĂ FI DICTATOR, CRE CĂI CEA MAI CĂSTO MESERIE!

20.²⁴ AM TRECUT PE LA COTROCENII. CECĂ MOȘU A ÎNNEEBUNIT, EA CUMPĂRAT LU CORINELA C. UN HIDROFOR DIN ȚLA DE-ȘI CUMPĂRĂ GAGICILE SĂ ȘIL BA-GE ÎN PSD SĂ SE FRECE CU IEL LA PĂȘĂRICĂ. ȘI CĂCĂ LA RUGAT PE DAN IO-SIF CĂ SĂ TRAGĂ ȘI IEL DE FIARE ȘI NEBUNU ANCEPUT SĂ TRAGĂ NIȚTE FIARE DE AICI ACOLO PRIN CURTE LA COTROCENI. PÎNĂ ACUM A TRAS DE VRO DOĂJ DE TEVI DE IRIGAȚIE, TREIJ DE ANTENE DE FIER DEALEA VECHILE LA CARE P-RINDE IEL RUȘII ȘI ZECEȘPE TOMBE-ROANE ÎN CARE ȘI ARUNCA SEPEPISTIIII PREZERVĂTIVELE — ȘI LEA DĂRMĂ PESTE IEL PROSTEA ȘA ESIT SCANDAL, CA GĂ-SIT ÎN TONBERON ȘI CHILOTII ROZ-TRO-MBON A LU CORINELA → ȘI NEBUNU ȘA DUS GLONT LA EA ȘA PĂLMUITO PE NINA DE OPTICĂ !!

23.²⁵ RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AJ VREA SĂ FIU PROPRIETARUL CELUI MAI URÎT CUVÎNT DIN LIMBA ROMÎNĂ !!!

munca cu cartea

Fantomă la 14 ani

Eu, de exemplu, nu sînt un mare feminist. Nici misogin nu sînt, deși am momentele mele proaste. Ei bine, din perspectiva acestor mărturisiri, recunosc că m-am apropiat cu o oarecare reticență de *best-seller-ul** scris de Alice Sebold. Nu mai zic că o în-treagă Americă e înnebunită după această carte și că site-ul librăriilor Barnes & Noble n-o coboară nici-cum din topul vânzărilor de aproape doi ani de zile. Și totuși, citind cartea, reticența mi s-a înmuiat, apoi s-a topit într-o emoție naturală și m-am retras în sinele meu cald, uman, în acel eu fără sex, fără prejudecăți, locuit de specia aia stranie de solidaritate rară, prin care suferința și durerea celorlalți ajung să se instaleze în propria-ți epidermă. Povestită, cartea pare să fie încarnarea unei scheme narative care a făcut deja ocolul pămîntului. Violul și uciderea lui Susie Salmon, o fetiță de paisprezece ani aflată la prima dragoste și primul sărut, care se mută după moarte într-un fel de purgatoriu personalizat, de unde urmărește destinul familiei, cursul anchetei și de unde se implică fantomatic în viețile celor rămași aici. Dar nu neapărat

cursul narativ m-a fermecat în lec-tură, ci animația personajelor poveștii. Nimeni nu este *outsider* în această carte: tatăl îl caută înnebunit pe vinovat și încearcă să susțină familia, deși e copleșit de durere, mama, alienată, fuge de familie după un adulter inutil, sora mai mică, genială, obținându-și canalele suferinței, încearcă să pună zăgazuri dezastrului familiei, fratele cel mic, ignorat de explozia generalizată a durerii, se înstrăinează. Nici unul dintre celelalte personaje prinse în țesătura narativă nu este de prisos. Iar moartea, spusă uneori cu un umor extrem de suav, se retrage discret în fundal și devine pretext și motiv pentru desfășurarea celorlalte vieți. Așa că, dragi misogini, pot să vă garantez că nici una din crispările și fan-faronadele ideologice ale feminis-mului militant nu face obiectul acestei cărți, dar — ce vreți? — sîntem în vacanță, facem plajă și, la urma urmei, asta e America. La final își mai dă nițel și-n petic.

Alin IONESCU

* Alice Sebold, *Minunatele oase*, Editura Polirom, 2004.

Noi în anul patru mii

Să luăm un exemplu care mie mi-a plăcut mult: etruscii, un popor pre-into-european, își vedeau de treaba lor în peninsula italică fără să-și deranjeze prea mult vecinii. Aveau tot ce le trebuie: limba lor, credința lor, moravurile lor, ba chiar alcătuiau o etnie bine definită, ușor de deosebit între gințile latine dim-prejur. Numai că traiul lor liniștit s-a dus pe apa Tibrului odată cu apariția cotropitorilor romani. Agresiunea militară a legiunilor a lăsat urme adînci nu atît în corpul fizic al etruscului, cît în psihicul său colectiv. Copleșit de cucerire, poporul s-a retras în sine, s-a lăsat asimilat de civilizația disciplinată a Romei, s-a abandonat unei apatii generale și, pe la începutul secolului V după Cristos, a dispărut cu totul, absorbit complet de ghiveciul etnic și cultural al Italiei. Numai că — și aici intervine ipoteza sprintară a lui Neagu Djuvara* — de fapt,

etruscii n-au murit chiar de tot. Ei n-au făcut decît să tragă un pui de somn timp de vreo opt secole. Cînd Imperiul Roman de Răsărit intra în descompunere, poporul din Etruria își oferea plăcerile hibernării. Această odihnă dilatăată i-a permis să-și adune energiile nefolosite, ambițiile istorice înfrîinate, frustrările acumulate sub romani și să iasă la rampă în al treilea sfert al secolului XIII, taman cînd Renaș-terea italiană explodează în Tos-cana. Dar, stați să vedeți: o altă agerime à la Djuvara subliniază concentrarea aproape exclusivă în Toscana a geniilor renașcentiste. Prin urmare, cum Toscana se su-prapune cu teritoriul de somno-lență al vechilor etrusci, iată cum au înțeles dispăruții să revină în prim plan!

Povestea am găsit-o în cartea lui Neagu Djuvara, alături de altele și mai și. *Civilizații și tipare istorice*

show biz da' culți Manea persecuției

● Cînd a plecat definitiv din țară, în 1986, pentru a se stabili în Statele Unite, prozatorul Norman Manea avea o cotă bună la bursa literară, dar nu excepțională. I se recunoștea „experimentalismul îndrăzneț”, dar și cei mai bine-voitori critici îi reproșau „scrisul sincopat, eliptic, chiar abstrus, favorizînd obscuritatea nu doar a limbajului, dar și a semnificațiilor” (Mariana Vartic în *Dictionarul esențial al scriitorilor români*). În țară nu a fost ceea ce se chema un disident, singurul conflict major cu autoritățile comuniste s-a consumat cînd acestea au refuzat să-i valideze un premiu al Uniunii Scri-itorilor. Ajuns în Occident, i s-au tradus cărțile și a fost prezentat ca un oponent al regimului. Succesul,

atît cît a fost, dar real, a fost sprij-iuit și de faptul că în perioada 1941-1945 a fost deportat, la vîrsta de cinci ani, împreună cu familia, într-un lagăr de concentrare din Transnis-tria. ● Fire bănuitoare, dispusă să descopere la tot pasul comploturi antisemite, Norman Manea a con-siderat că proasta reflectare a suc-ceselor sale în presa culturală din țară (lucru nereal, de altfel) se da-torează antisemitismului funciar românesc. Așa că a descoperit an-tisemiții exact acolo unde nu exis-tau (la *România literară*, de exem-plu) și în scurt timp s-a certat sau s-a răcit cu o mare parte a scriito-rilor români, mulți dintre ei pri-etenii buni. Din păcate, situația în momentul de față a înghețat așa. ● Andrei Codrescu, născut la Sibiu

e o lucrare de filozofia istoriei care a smuls din mîinile celor mai cusurgii nemuritori din lume Pre-miul Academiei Franceze. Inițial lu-crare de doctorat, manuscrisul a fost adăugit și șlefuit douăzeci de ani pînă să capete consistența și notorietatea de azi. Principalul ele-ment de seducere este, după mine, „formula Djuvara” — un amestec unic de spirit, vervă epică, enciclo-pedie și rigoare. Savantul povesti-tor se plimbă printre civilizațiile planetei cu ușurința și firescul unui schior expert. Niciodată con-vențional, niciodată obosit, mereu copleșindu-te cu amănunte și dezvăluiri, autorul te poștește să deguști sinteze, cifre, ipoteze și concluzii într-un ritm în care te descoperi imediat gurmând.

Popoare care dorm și se trezesc,

cinem-a pîrît

Bau-bauling for Columbine

Nu cred că am văzut în ultimii 5 ani un film* care să accidenteze mai tare imaginea americanilor și (pentru că nu putem trece cu vede-rea contextul politic) în special pe cea a republicanilor. Mie unuia cel mai rău mi-a părut de actorul Charlton Heston. Se retrăsese și omul după o lungă carieră într-un modest ranch cu piscină și teren de golf, mai cîrpind la pensie cu un lobby, două, pentru National Rifle Association (NRA) și vine un grăsan lăliu în blugi și cu șapcă de baseball să-l chestioneze despre abuzul de arme de foc și cum se simte dînsul ca reprezentant al NRA. Măgarul e neobrăzat, da' n-ai ce-i face. Pentru că ține în mînă poza fetiței împușcate de un coleg de clasă în vîrstă de 6 ani, într-o școală din Littleton, Colorado. Sau ce să zică directorul rețelei de mag-azine Wall-Mart cînd același Mi-chael Moore vine și-i cere să o-prească vînzarea gloanțelor? Poate să spună nu? Stîngistul ăla de Moore are în spate un adolescent paralizat pe viață, care la rîndul său are în spate trei proiectile de pușcă semiautomată rămase acolo de la masacrul din Columbine. În 1999, doi puști de la liceul Columbine au chiulit de la cursul de bowling, au făcut rost de arme și au înjumătățit efectivul de elevi care serveau li-niștiți prînzul la cantină. Trei ani mai tîrziu, Michael Moore își pro-

civilizații care trăiesc după un ceas universal, culturi care absorb cul-turi, popoare care nu există în isto-rie, tipare care unifică civilizații sau „marginali” care îi cotolesc pe „centrali” alcătuiesc meniul ire-zistibil al lecturii. O carte vie și mult diferită de plictiselile în ma-terie, revărsate pe mii de pagini. Un manual incitant de cultură ge-nerală, folositor universitarului, dar necesar și accesibil chiar românu-lui de rînd. Mai ales că exemplul ipotetic al etruscilor ne lasă și nouă, românilor, mulțumirea că, poate, peste cîteva milenii, vom răbufni și noi pe undeva.

Doru BUȘCU

* Neagu Djuvara, *Civilizații și ti-pare istorice. Un studiu comparat al civilizațiilor*, Editura Humani-tas, 2004.

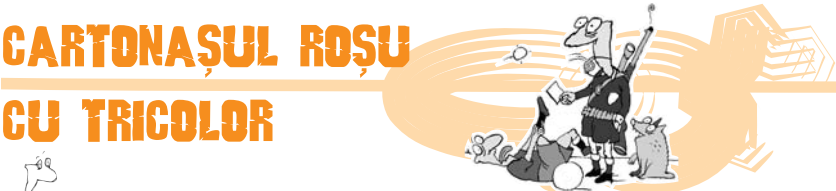
pune să răspundă la următoarea întrebare: cine este vinovat pentru nivelul ridicat al criminalității în America? Nu sărăcia, nici istoria zbuciumată a americanilor, nici ac-cesul la arme și nici jocurile pe cal-culator. Marilyn Manson: „Vinovată este mass-media din Statele Unite. Violența se vinde cel mai bine și, în afară de asta, starea de teamă stim-ulează consumul”. Al doilea răs-puns: „Vinovat este guvernul SUA, care își rezolvă problemele bom-bardînd lumea în stînga și-n dreap-ta”. Pentru susținerea acestor ar-gumente, Michael Moore se depla-sează în Canada, țara vecină și pri-etenă, unde încearcă aleator cîteva clanțe. Surprinzător! Spre deose-bire de stresajii ăia de americani, canadienii pur și simplu nu-și în-cuie niciodată ușile de la case! În plus, de partea cealaltă a ușii, în lo-cul unui Winchester de 9 mm așî-n-tit spre nasul tău, se aude cel mult un sincer „What's up?”. Dincolo de problemele grave pe care le ridică, *Bowling for Columbine* rămîne totuși genul de film despre care poți să spui lejer că te uiți și rîzi, te uiți.

Daniel GOACE

* *Bowling for Columbine* (SUA, 2002), documentar. Regia: Michael Moore. Cu: Michael Moore, Charlton Heston, George W. Bush, Dick Cheney, Bill Clin-ton, Marilyn Manson.

în 1946, a plecat din țară în 1966 și este cetățean american. A scris, numai în englezește, poezie, proză, eseuri și în momentul de față este considerat unul din scriitorii im-portanți ai Statelor Unite. La popu-laritatea lui a contribuit și emisiu-nea pe care o ține zilnic pe postul național de radio din SUA. Într-un interviu acordat revistei *Cultura*, nr. 17, întrebare fiind „Cum se vede, de peste Ocean, literatura româ-nă?”, Andrei Codrescu a răspuns că „nu prea se vede”, că impresia de-spre noi este una de exotism, dar și că „...îi facem pe oameni să se je-neze din cauza văicărelilor unui me-galoman mediocru numit Norman Manea”. Cum Andrei Codrescu este evreu și are un succes peste medie, nu poate fi bănuit nici de antisemi-tism, nici de invidie. ● Mă bucur că prietena mea, prozatoarea Adria-na Bittel, a trecut peste reticențele pe care le are față de „cuvintele ur-te”, cum ar fi... și a descoperit-o pe Ioana Bradea, al cărei debut, cu

romanul *Băgău*, este într-adevăr excepțional. Scrie Adriana Bittel (în *România literară* de săptămîna trecută): „Cel mai bine a reușit pî-nă acum să se mențină pe muchia subțire și alunecoasă dintre porno-grafie și artă Ioana Bradea... Au încercat și Marius Ianuș, și Alexan-dru Vakulovski, cu *Pizdeș* și *Letopiseș* (corect *Letopizdeș*, n.n.), și Ioana Baetica (...), dar ei sînt încă într-o fază diletantă a șocării de dragul subversiunii...” Debutul Ioanei Bradea este, n-am nici o îndoială, excepțional. ● Un singur reproș am a-i aduce tinerei proza-toare din Bistrița, că nu a păstrat primul titlu al romanului, *Askie*, și a preferat cuvîntul *băgău*, care n-are nici o legătură cu romanul. Băgău nu vine de la *a băga*, cum am fi tentați să credem, ci din un-gurescul *bagă* care înseamnă, ca și în românește, „tutunul rămas în fundul lulelei...” Păcat. (Șt. A.)

Mazeta sporturilor La firul derby

Rapidiștii și-au dorit mai mult victoria și au obținut-o. În prima repriză, pe teren s-au aflat două echipe scurte. Dar s-a văzut că 2-0 este cel mai periculos scor. Steliștii au redus din handicap printr-o „ghiulea” expedită de Dică din afara careului de 16 m. Partida părea relansată în repriza secundă, mai ales în urma eliminării giuleșteanului Marius Constantin, la singura fază de verticalizare consistentă realizată de elevii antrenorului Walter Zenga. Din păcate pentru ei, roș-albaștrii n-au reușit să concretizeze superioritatea numerică, în ciuda numeroaselor atacuri sterile și a unor tentative neizbutite de a desface jocul pe bandă. Astfel încât, la capătul a 90 de minute de joc viu disputat, echipa de sub Podul Grant a obținut o victorie muncită, dar pe deplin

meritată. A fost o bună propagandă în favoarea sportului cu balonul rotund. În etapa viitoare, rămîne de văzut ce surprize ne va rezerva unul din derby-urile de tradiție ale provinciei. Va străluci Farul pe... Argeș???...

Dincolo de aceste atît de familiare locuri comune (ah, cît de mult le iubim!), a rămas cum am stabilit: Rapid-Steaua, primul derby al sezonului, a fost un meci frumusețel. S-a jucat fotbal, mai ales în prima repriză. Am văzut de toate – goluri, faze, ratări, un unșpe metri, o eliminare. Bun și arbitrajul. Tribunele – pline, colorate și pitorești. Dacă ne-am urnit cronica într-un stil înțesat de clișee ante-decembriste și aseasonat cu poncife mai recente, fraților, totuși n-am făcut-o întâmplător. Cam p-acolea sîntem cu fotbalul nostru. După o buclă de un deceniu și ceva, timp în care ne-am dat mari și tari și am umblat cu tot soiul de maimuțăreli, iacătă, ne-am trezit chiar un pic mai jos decît de unde am pornit. Sîntem pe undeva, pe la începutul anilor '80. Sigur, față de edițiile precedente, campionatul e mai curat, arbitrajele sînt pe bune, iar oamenii din interiorul fenomenului par ceva mai preocupați să-și facă

fiecare treaba lui. Dar acum ar mai urma: să treacă niște echipe românești de primele tururi ale Cupelor, să vină un antrenor nou la Națională și să ajungem iarăși la turnee finale de Europene sau Mondiale. Peste cîtă vreme se vor mai petrece toate minunile astea, zău, habar n-avem. Deocamdată știm sigur că, în turul III preliminar al Champions League, Dinamo București joacă cu Manchester United. Papagalii am fi să zicem că diferența de valoare dintre cele două echipe nu-i enormă. Cam ca aia de PIB și maniere dintre România și Marea Britanie. Da' ne enervează să-i considerăm pe dinamoviști învinși încă din start. Strămoșii lui Fl. Petre., I. Dănciulescu și Cl. Niculescu, d'alde MuțescuȚălnarOrac, nu gîndeau așa pe vremea cînd dădeau peste ditamai SV Hamburgu'. Intrau pe teren în vînă, la ce-o fi o fi. Sentimentul ăsta – amestec de mîndrie, ambiție și tupeu – trebuie redobîndit de fotbalistul român. Restul, în afară de talent, nu înseamnă decît muncă, rigoare tactică și infrastructură.

...Și încă n-am apucat să scriem că începe Olimpiada, unde participăm și noi. Important e să cîștigăm!

Viorel MOȚOC

Cristi Borcea de la Dinamo, un manager de fotbal cu diplomă MBA: manele, blaturi, aranjamente

poziție de moftsaid bîrfe din sport

● Înnebuniră ottenii de la Craiova-Farul din cauza unei blonde din tri-bună. Cică văzură ei multe la viața lor, dar pe ea n-o mai văzură pe acolo. Pină la urmă, cum spune și *Gazeta Sporturilor*, s-a aflat că era numita Mihaela Luca, logodnica lui George Curcă, portarul oaspeților. Dintr-un cotidian conștanțean pe nume *Litoral* (17-18 iulie) aflăm că nu este doar vi-itoarea nevastă a lui Curcă, ci este și președintele onorific al secției de fot-bal feminin al CS SNC (Șantierul Naval Constanța), unde se va ocupa de partea financiară a problemei. În același timp, este impresar de fotba-liste. Partea cu impresariatul a învățat-o probabil de la fostul boy-friend, un francez din breaslă.

● Cică înaintea derby-ului Rapid-Steaua (2-1, spre bucuria dinamovis-tului din redacție), unul dintre bătrînii lui Gigi Becali, fost „neamț”, s-a plîns la Victor Pițurcă, antrenorul proaspăt demisionar, că echipa e subțire rău, mai ales în apărare. „Vorbîți cu Gigi!”, i-ar fi șoptit Piți lui Muntî. Ce a ieșit s-a văzut, prima înfrîngere după vreo 14 meciuri mai de Doamne-ajută. Proba-bil că băieții au vorbit cu Gigi, iar Gigi a vorbit cu oile, ca-n *Miorița*, că prea resemnați erau jucătorii de la Steaua în fața rapidiștilor. Fix ca ciobănașul din baladă în fața morții.

Eva Hențigova

Avem o țară. Cum procedăm?

– indexul altor evenimente –

De la Nistru pîn' la pista

O cursă aeriană nu a mai plecat din San Francisco din cauză că 5 români care se aflau la bord prezentau un „comportament ciudat”. Probabil că aveau bilete și nu se ascuseseră la bagaje, altfel nu văd ce ar putea însemna „comportament ciudat” în cazul ăsta.

Pe-al nostru steag stă scris „Dat în urmărire“

A fost furat steagul României de pe Consulatul din Szeged. Sperăm că ne-au lăsat măcar gaura.

Lovitură peste vot

Fostul primar din Finiș, Bihor, îl acuză pe contracandidatul său, actual primar, că din cauza lui a pierdut alegerile și îi cere la judecătoria salariul de primar pentru un mandat de 4 ani. S-ar putea ca instanța să-l condamne pe actualul primar la locul de muncă și să-l pună să nu facă nimic în locul fostului primar.

Codul bunelor mînării

Viitorii deputați vor învăța manierele politice de la niște experți francezi. Nu știm ce ar putea să-i învețe niște francezi pe deputații noștri, poate cum se zice corect „Voulez-vous coucher avec moi?” cînd își întind oasele în Parlament.

Integrarea în provincia europeană

Mădălin Voicu va candida la Camera Deputaților pe listele PSD Vrancea. Dacă e cum am auzit noi, că Opreșan vrea să fure alegerile, l-am sfătui să fie atent la detalii, fiindcă, iată, a apărut concurența.

Talpa țării vs palma americană

Șase țărani din Chiribiș nu vor să-și închirieze pămînturile americanilor care vor face autostrada Borș-Brașov. Se pare că ei îi mai așteaptă pe americani să vină cu șenilele – dar pe ăia cu tancurile, nu pe cei cu buldozerele.

Cronicarul
Grigore după Ureche

Contraeditorial

SPPaima șoselelor

De nouă luni sînt șofer și posesor de Trabant capitalist, de Matiz, adică. De două ori era s-o pălesc. O dată, pe Vitan, un tip cu un jeep roșu s-a dat jos la mine să mă caftească pentru că n-am accelerat mai mult de 59, iar asta probabil că i-ar fi întîrziat orgasmul cu cîteva minute, ceea ce, acum îmi dau seama, ar fi fost extrem de grav. Un altul, cu un Opel, s-a dat jos și m-a scuipat prin geam pe motiv că am frînat și n-am vrut să-l las să calce o femeie cu un copil într-un cărucior pe Giulești. În acest moment, îmi dau seama că omul avea dreptate. Poate

gagica era o proastă care stătea ca vaca pe canapea în concediu de maternitate și se uita la Jose Armando cu gînduri adulterine. Altă dată, pe Văcărești, niște sepepiști erau să-mi spargă oglinda, dar m-am ferit și ei probabil că se grăbeau, căci n-au tras pe dreapta să-mi spargă ochelarii. Nu m-aș fi opus pentru că știu că orice bătaie pe care aș lua-o de la un caftangiu angajat de stat este perfect legală. Chiar benefică, aș spune. La urma urmei, el m-ar bate pentru binele meu. Înțeleg asta prea bine. Apărînd un parlamentar sau un ministru, el m-ar apăra, de fapt, pe mine de mine însumi, ca nu cumva să-mi

fac singur rău apropiindu-mă periculos de mult de un ales de-al meu. Căci, credeți-mă, dacă eu m-aș apropia de un deputat, așa, să-i cer un foc pe plajă, de exemplu, și nu m-ar simți sepepiștii, m-aș lua apoi singur la pumni ca să mă pedepsesc. Mi-aș sparge fața, mi-aș scoate dinții din gură, m-aș da cu capul de asfalt, mi-aș trage șuturi în cur și mi-aș repe-ta: Na, bă, ia de-aici! Mureai să fumezi ca să pui țara în pericol! Sîmbătă, dl Pretor mergea către mare, cînd o pereche de sepepiști l-au atacat ca să-i demonstreze că-n țara asta nu se plimbă care cum vrea mușchiul lui cu 70 pe oră ca să ne întîrzie înaintarea către Europa. Sigur, Pretor era demnitar, dar, bă proștilor, dacă demni-

tarii merg în Trabant fără giro-far, de unde să știe băieții să nu-i ia la omor? Plus că, ați văzut și voi, avea o față care pur și simplu cerea pumni. Soția urla ca nebuna, copilele alea se agitau isteric și, normal, asta i-a înervat și mai tare pe sepepei.

Dacă mîine Năstase s-ar duce prin țîrg ca Cuza, deghizat în trabantist cu barbă și s-ar caza așa, de pamplezir, la Eforie ca să verifice condițiile de cazare, mascații ar putea să intre peste el în cameră. Unul o să-i smulgă pijamalele, altul o să-i dea în gură un pumn, altul o s-o imobilizeze pe Dana în baie cu un căluș în gură, zbierînd la ea să nu mai bizîie, iar șeful, colonelul, o să-i aplice prim-ministrului o lovitură în părțile

intime pînă îi va cădea barba falsă și vor putea și ei să-și ceară scuze. Și domnu' ăla, Pretor, sau cum îl mai cheamă, să zică mersi că băieții erau doar în perioada de pregătire și doar s-au antrenat pe el, că dacă era să fie angajați cu carte de muncă nu le-ajungea la doctorii ăia din Medgidia nici un TIR cu mosoare ca să-l coasă la loc. Hai sictir și *Semper fidelis!*

Alin IONESCU

P.S. Dacă SPP-ul are nevoie de ochelarii mei ca să-i spargă pentru binele țării, promit că îi trimit luna viitoare după ce mi-i schimb cu alții noi.

Săptămîna românilor Ușor cu gipantul pe scări

Românii și-au început săptămîna normal, cu excepția situațiilor cînd au avut de traversat vreo stradă. Cel puțin în județul în care au acoperire mașinile de familie ale senatorului Adrian Păunescu, toată lumea umblă cu căciulă în plin august. Cică înainte de a trece o stradă aparent necirculată, oltenii aruncă mai întîii căciula pînă pe trotuarul de vizavi și, dacă n-apare nici un bolid cu 140 km/h de pe contrasens, înseamnă că pot să traverseze liniștiți.

► Daniela Györfi chiar susține că a fost martor ocular al accidentului în care soția lui Adrian Păunescu a spulberat o Dacie omorînd trei persoane. E clar, doamna Păunescu s-a scos: dacă în preajmă s-a aflat celebra vedetă de muzică pup, poliția nu mai are nici o șansă. Restul mar-torilor oculari vor scrie în declarații că au auzit o bușitură mare, apoi brusc a apărut o blondă conducînd niște fițe imense care circulau ilegal, adică împotriva bărbaților, după care fițele s-au făcut din ce în ce mai mici... și uite

și Dacia aia făcută praf pe carosabil!

► Uite că se poate, domnule! Vămile dinspre Ungaria... ce să mai... vămile dinspre UE au fost luate cu asalt de către cetățeni veniți să-și facă concediul în România. După ce au muncit jumătate de an la semănat paprika și cules de gulaș. Vameșii sînt mirați ce română perfectă cunosc „turisții”: „Domnule ofițer, vedeți că v-ați uitat la mine în pașaport o hîrtie de 10 euro!” sau „Hai, frăție, mai subțire cu controlul! Păi, tu știi cine-i nașu’ meu?”. ► Apropo de concedii, agențiile de turism au anunțat supra-aglomerare la Mamaia: hotelurile închiriază turiștilor pînă și oficiile cameristelor. Încă nu s-a stabilit bine dacă cu cameristele înăuntru sau nu.

► PSD-ul are probleme în alcătuirea „Consiliului pentru Integritate Morală”. Cristian Diaconescu, însărcinat de Năstase cu alcătuirea acestui consiliu, nu știe pe cine să bage. Dacă ar fi fost vorba de un „Consiliu pentru Integritate Penală” am fi și ti-

Constănțeanul Traian Băsescu, un primar care vrea să facă din Micul Șvaițer Paris un Mare Brînză Rucăr

ut să dăm omului o mîină de ajutor. ► Guvernul a hotărît că românii care își montează geamuri termopan, își înlocuiesc caloriferele, construiesc un acoperiș sau izolează pereții beneficiază de scutire de la impozitul pe venit. Românii care nu pun termopan, nu fac acoperișuri și nu

izolează nimic pentru că n-au apartament și locuiesc cu chirie la dracu-n praznic întreabă dacă, în schimb, pot primi scutirea de la impozit în bani.

► Ovidiu Grecea a fost înlocuit de Dan Darabont, fostul primar de la sectorul 6. Înlocuirea s-a desfășurat în bune condiții

uni pe parcursul unei zile întregi. Traficul în prefectură a fost blocat pe ambele sensuri. Mai întîii a ieșit din birou burta lui Grecea, apoi Grecea însuși, ceafa lui Grecea și abia după aceea a intrat Darabont.

Cronică
a lu' Ștefan a Petrei

Vești bune

Deserviciul de Protecție și Loază

► Trabant a învins statul, sau, mă rog, să sperăm că-l va băga puțin la pîrnaie. Șerban Pretor, membru CNA cu rang de secretar de stat, a fost bătut de doi șmecheri cu ghivent de la SPP, care s-au enervat pe Trabantul care mergea prea încet înspre mare. Cei doi borfași care se află în subordinea lui Ion Iliescu sînt oarecum cercetați în prezent – chiar dacă demnitarul avea Trabant –, ceea ce le urăm și în continuare, pînă la soluția finală: să fie suiți într-un Trabant pe un ring de K1 și să intre în scenă Bestia, Akebono și cu frate-miu, care să-i căpăcească pînă transformă Tra-

bantul în Golf decapotabil. Sperăm că poliția se va sesiza și în cazul în care victima nu va fi un demnitar cu Trabant, ci, să zicem, chiar și un simplu profesor de latină cu Lamborghini.

► Pentru că o garsonieră a ajuns la cote inimaginabile, iar acolo au scăzut prețurile, tot mai mulți români au început să-și ia pămînt pe Lună. Normal – cine alții și-ar fi luat dracului un pămînt pe care să nu-l muncească deloc?

Străbuna Vestire

5 948381 040015

32